

เอโกปี หุตุวา พุทธา โหติ
พทุธราปี หุตุวา เอโก โหติ

ปีที่ 12 ฉบับที่ 190
เดือน พฤษภาคม 2549

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บรรณาธิการบริหาร

ท.ญ.สีไมทอง บุญประคับ

กองรับใช้บรรณาภพ

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
วินธรรม อโศกตระกูล
ธเรศ สถลี

น้อมนบ ปิฎษาวัต

ชวีญชนก ชูเกียรติ

กองรับใช้ศิลปกรรม

ฟ้างาม เทพโพธิ์
ค่านานาโท ฮานี
แสงศิลป์ เคือนหงาย
วิสูตร นวพันธ์
ธรรมศักดิ์ สิทธิพงษ์สุทธิ

กองรับใช้ธุรการ

ศิณิศา น้อยอินตะ
สุเสรี สิประเสริฐ
ปัทมา เกาประเสริฐ
สุภาพ เพชรสุข

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา

สุเสรี สิประเสริฐ
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕
๐-๒๓๗๓๔-๕๒๓๐

จัดจำหน่าย

กัตันแก่น ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม
บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕
e-mail : susaree@yahoo.com

พิมพ์ที่

บริษัท พ้าอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๘๕๑๑

• จำลอง •

คนบ้านนอก บอกกล่าว

การเรียกร้องให้ ดร.ทักษิณลาออก มีทั้งการชุมนุม และการเดินขบวน ปลายเดือนกุมภาพันธ์เดือนมีนา เราเดินจากหน้าสนามมวยไปสนามหลวง เดินจากสนามหลวงไปอนุสาวรีย์ประชาธิปไตย แล้วเดินกลับ และเดินจากสนามหลวงไปปักหลักชุมนุมข้างทำเนียบรัฐบาล เดินกลางถนนราชดำเนินทั้งสิ้น

ขณะเดิน ผมนึกถึงตอนเป็นนักเรียนนายร้อย ชั่วโง่ประวัติศาสตร์ อาจารย์ท่านมักเน้นความสำคัญของวิชา ยกภาษาฝรั่ง แปลเป็นไทยว่า **“ประวัติศาสตร์มักซ้ำรอยเสมอ”**

คราวนี้ใช้ถนนราชดำเนินเป็นเส้นทาง ช้ำกับเหตุการณ์เดือนพฤษภาคม ปี ๓๕ ที่เราพากันเดินจากหน้ารัฐสภาไปสนามหลวง และจากสนามหลวงไปที่สะพานผ่านฟ้า สำหรับผมซ้ำกับสมัยที่ผมเป็นนักเรียนนายร้อย เคยเดินกลางถนนราชดำเนินทุกวันเป็นเวลา ๕ ปีเต็ม

เข้าเดินจากกองบัญชาการโรงเรียนนายร้อย หน้าสนามมวย ไปกองการศึกษา ตรงข้ามกระทรวงศึกษาธิการ ตกเย็นเลิกเรียนก็เดินกลับนำด้วยวงกลองแทริค ตามด้วยแถวนักเรียนนายร้อยยาวเหยียด เดินเตะเท้าสะบัดมือพร้อมกันสวยงามมาก

ตอนอายุปี ๕ ผมได้รับแต่งตั้งเป็นหัวหน้านักเรียน คาคกระปี เดินนำไก่อมาก การเดินหนนั้นมุ่งสู่อานาคต ติดดาว เป็นเจ้าคนนายคน การเดินหนหลังๆ อานาคตทยไม่ออก จะถูกจับหรือไม่ ไม่รู้อย่างน้อยก็ผิดกฎหมายฐานกิดขวางการจราจร อาจแถมคดี**กบฏล้มล้างรัฐบาล** ต้องติดคุกติดตะรางเหมือนปี ๓๕ ก็ได้

ตอนนี้อายุ ๗๑ ผมยังจะต้อง**ดิ้นรนหากรรม** เดินกลางถนนราชดำเนิน ซ้ำรอยต่อไปอีกไหมหนอ ที่แน่ๆ ปัจจุบันนี้ยังไม่ต้อง เพราะดร.ทักษิณประกาศจะไม่รับตำแหน่งนายกฯ อีกต่อไป เราหยุดชุมนุมหยุดเดิน อย่างน้อยก็ต้องให้ผ่านพิธีการอันสำคัญของบ้านเมืองไปก่อน

จักรวรรพศาสตร์มีค่าอยู่ค่าหนึ่งที่ตะโกนบ่่อยๆ ติดหูติดตาผู้ร่วมชุมนุม (ซึ่งสนใจการแสดงจิวเป็นพิเศษ) คือ **“กูไม่ออก”** ดื้อรั้นดันทุรังเอ่ยคำนี้พร้อมๆ กับการอ้าง **กติกาก** อะไรๆ ก็**กติกาก**

มาถึงวันนี้ สังคมไทยคงได้คำตอบชัดแล้วว่า ระหว่าง **“กติกาก** กับ **“คน”** อย่างไหนสำคัญกว่ากัน

กติกากดี ถ้าคนเลว...เลว
กติกากแม่ไม่ตี ถ้าคนดี...ดี **๒**

จากหนึ่งจึงเป็นเรา
รวมเราเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One
เอโกปี หุตวา พหุธา โหติ
พหุธาปี หุตวา เอโก โหติ

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร”
ปีที่ 12 ฉบับที่ 190
เดือน พฤษภาคม 2549

7

บ้านป่านาดอย

หุ้น ปตท.วันนี้ราคา ๒๔๕ บาท รวม ๕๕๐ ล้านหุ้น ราคา

๒.๑ แสนล้านบาท มุมมิบชายกันให้พวกตนและสิงคโปร์เมื่อ ๔ ปีก่อนเพียงหุ้นละ ๓๕ บาท รวม ๓ หมื่นล้านบาท

ชัยชนะของประชาชน

25

เป็นการต่อสู้ในประชาธิปไตยแบบใหม่ สุดยอดแห่งการต่อสู้ด้วยเสียงประชาชนมีแต่นับวันที่จะชนะ มีข้อมูลเป็นหลักฐาน

ยืนยันทันทีบุคคลทั้งตัวสภาพวัตถุความจริง เหมือนกับผู้พิพากษา จะต้องตรวจสอบหลักฐานพยาน เมื่อตรวจสอบแล้วเสร็จแม้จำเลยจะไม่ยอมรับสารภาพ จะปากแข็งเสียงเสียงแข็ง ผู้พิพากษาก็ตัดสินออกมาได้ว่าผู้ที่ถูกต้องคือใคร

เจ้าเล่ห์เหลี่ยมจัด...
ศรีธนญชิน

67

เว้นวรรคไม่เว้นว่าง

ไม่ปล่อยวางยังยึดถือ

ชกไขทั้งสองมือ

หนึ่งรัฐบาลสองนายก!

1	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง
3	นัยปก:กตึกดี คนเลว...เลวๆ	สมณะโพธิรักษ์
4	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
6	คุณคิดคิดหน่อย	บรรณาธิการ
7	บ้านป่านาดอย	จำลอง
13	การ์ตูน	วิสูตร
14	ความงามของประชาธิปไตย	สมณะโพธิรักษ์
19	สี่สั้นชีวิต	ทิม สมอ.
25	ชัยชนะของประชาชน	สมณะโพธิรักษ์
35	ข่าวคนเอ๊ย	นักข่าวเบอร์สาม
36	คิดคนละข้าว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
40	ขจัดทักษิณฯ	ส.ศิริรักษ์
43	จากเสียงป็นผู้เสียงธรรม	วรัญญา
48	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่โศกสลด	สมพงษ์ พังเจริญจิตต์
50	เรื่องสั้น	รุดีดิน
54	ขาดกทันยุค	ฉวมพุทธ
56	แวงที่รัก	ชบาบาน
61	เวทีกความคิด	หนูนดี
62	หมายเหตุประเทศไทย	น.ส.พ.มดิชน
64	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
67	เจ้าเล่ห์เหลี่ยมจัด...ศรีธนญชิน	วิมุตตินันทะ
72	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	ฟอด เทพสุรินทร์
74	ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
77	กตึกการเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์

อัตรค่าสมาชิก 2 ปี 24 ฉบับ 500 บาท / 1 ปี 12 ฉบับ 250 บาท ส่งชนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์ สั่งจ่าย ปท.คลองกุ่ม
ในนาม น.ส.ศีลสนิท น้อยอินตะ โอนเข้าธนาคารกรุงไทยสาขาถนนนวมินทร์บัญชีเลขที่ 057-1-44705-8 ชื่อบัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ
สำนักพิมพ์กัลป์แก่น 644 ซ.นวมินทร์ 44 ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.10240 โทร. 0-2733-6245

กติกาดี คนเลว...เลว กติกานำไม่ดี คนดี...ดี

นัยปก

● จริงจัง ตามพ่อ

ถ้าพูดถึงความเลื่อมของพระพุทธรูปศาสนา ก็มักจะได้ยินผู้รู้ทั้งหลายพูดถึงแนวทางแก้ไข ด้วยการสังคายนาพระไตรปิฎกขึ้นมาทันที ทั้งๆ ที่พระไตรปิฎกไม่ได้เสื่อมเสียอะไร แต่เป็นเพราะพุทธบริษัท ๔ ต่างพากันประพடுத்தันให้เสื่อมเสียจากพระไตรปิฎกนั้นต่างหาก

ในทำนองเดียวกับปัญหาการเมืองทุกวันนี้ ก็มักจะได้ยินผู้รู้ทั้งหลายพูดถึงการแก้กฎหมายรัฐธรรมนูญเป็นหลัก ซึ่งถ้าพิจารณาให้ถ่องแท้แล้วก็จะพบว่า ปัญหาจริงๆ เกิดจากนักการเมืองแบบศรีธนญชัย หาทางเบี่ยง หาทางเลี่ยง เลี้ยวหลบไม่ยอมปฏิบัติตามเจตนารมณ์ของกฎหมายรัฐธรรมนูญนั้นต่างหาก เหมือนพระวินัยห้ามพระสะสมเงินทองของมีค่าใดๆ แต่พระที่อยากเคร่งๆ ก็เลี่ยงโดยไม่เอาไว้เอง แต่ให้ไวยยาวัวจรเก็บสะสมไว้ให้แทน ถ้าไม่เคร่งก็เก็บเงินเองฝากเงินเองใช้ชื่อของตัวเอง เรียกร้อยอสรพิษ (พระพุทธเจ้าตรัสว่าเงินคืออสรพิษ)

รัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน จริงๆ แล้วน่าจะเป็นฉบับที่ดีที่สุดกว่าฉบับใดๆ เพราะใช้เวลาร่างกันมาอย่างยาวนานถึง ๔ ปี ประชาชนต้องออกมาเคลื่อนไหวต่อสู้กันอย่างหนักจึงสามารถเขียนออกมาใช้ได้ที่น่าภาคภูมิใจ แต่กฏกติกาต่อให้ออกมาแบบสุดยอดสุดแต่สักแค่ไหน ถ้าเจอคนแบบ**อภิมหาบรมเลว**ได้ระดับ กฏกติกาที่ว่าแน่ๆ ก็ยอมไร้ความหมายไปทันที ถ้าเจอนักการเมืองแบบศรีธนญชัยต้องเรียกพี

การแก้ไขกฏกติกาของบ้านเมืองจึงควรยึดถือเอาพระราชดำรัสของในหลวงเป็นหลัก ท่านทรงเน้นให้**ส่งเสริมคนดีได้ปกครองบ้านเมือง และควบคุมคนไม่ดีไม่ให้มีอำนาจไม่ให้เข้ามาก่อความเดือดร้อนวุ่นวาย**อย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ มีผลให้องค์กรสำคัญๆ ของบ้านเมืองถูกบิดผันไม่เข้ารูปเข้ารอยจนปั่นป่วน

กันไปทั้งประเทศ

เหตุแห่งความอึมครึมของบ้านเมืองในภาวะการณ์ปัจจุบัน คงต้องหันไปดูกันที่**มาตรฐานทางคุณธรรมจริยธรรม**ของสังคมที่นับว่าตกต่ำอย่างสุดๆ ยิ่งถ้าเอาไปเปรียบเทียบกับเกาหลีใต้ที่นายกรัฐมนตรีของเขาลาออกเพราะแค่ไปตีกอล์ฟขณะที่มีคนงานพากันสไตรค์ เขาก็มี**คุณธรรมที่จะสำนึกรับผิดชอบ** แต่นักการเมืองไทย แม้จะถูกเปิดโปงว่า โกงกินอย่างมโหฬาร ก็จะไม่**มีใครยอมออกกันง่ายๆ** จนเป็นที่ยอมรับกันในสังคมว่า ใครขึ้นมาก็ต้องพากันโกงกินอย่างนี้แหละ ขอแต่ให้ทำเศรษฐกิจให้เติบโตได้ก็พอใจแล้ว

และก็ต้องยอมรับกันว่าทุกๆ รัฐบาลที่ผ่านมามุ่งแต่นโยบาย**ประชานิยมหรือสังคมสงเคราะห์**กันเป็นหลักไม่มีรัฐบาลใดๆ เลยที่มุ่งเน้นการสร้างคนให้เข้มแข็ง ให้มีการศึกษาประชาธิปไตยที่ถูกต้อง ไม่ใช่ถูกดัดกันมาอย่างชั่วคราวปี และสร้างคนให้พึ่งตนเองได้ตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ทุกๆ รัฐบาลที่ผ่านมาอย่างเก่งก็แค่แจกเงินหรือเอาเงินไปปล่อยให้กับชนชั้นท่อมหมู่บ้าน

ดังนั้นปัญหาทั้งหลายทั้งปวงจะลุล่วงไปได้ก็เพราะเราท่านทั้งหลายต่างหันมาช่วยกันสร้าง**“ค่าอย่างไรที่สังคมควรมี”** เพื่อเป็นแนวทางให้เกิดมาตรฐานทางจริยธรรมและคุณธรรมขึ้นมา ซึ่งต้องอาศัยแบบอย่างและตัวอย่างที่สำคัญ นั่นก็คือการเริ่มต้นนับหนึ่งที่เราเองก่อน เมื่อเราดีขึ้นครอบครัวย่อมดีขึ้น หมู่บ้านย่อมดีขึ้น สังคมย่อมดีขึ้น และประเทศชาติย่อมดีขึ้นตามไปด้วย

ซึ่งถ้าเกิดมีคนดีๆ มาอยู่รวมกันเช่นนี้แล้ว แม้จะเอา**กฏกติกาแบบยุคเก่า**มาใช้กัน คนดีๆ ก็**จะอยู่กันได้อย่างดี ไม่มีเลว** ☞

จากผู้อ่าน

บนดิน

อ่านเราคิดอะไรที่แจกในที่ชุมนุมหน้าทำเนียบ เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม เห็นมีแต่มุมด้านทักษิณ จึงอยากจะทำให้มองมุมอื่นบ้าง ผมเห็นด้วยกับรัฐบาลทักษิณ ที่เอาหอยใต้ดินขึ้นมาบนดิน ก็เพราะต้องการปราบปรามการพนันผิดกฎหมายและกำจัดผู้มีอิทธิพลในวงการนี้ พร้อมทั้งทำลายวงจรผลประโยชน์ใต้ดินด้วย

● เป็นกลาง สมานฉันท์ กทม.

☞ อ้างว่าจะปราบหอยใต้ดิน ล้างผู้มีอิทธิพล และผลประโยชน์ในขบวนการนี้ให้สิ้นซาก ฟังแล้วอดชื่นชมไม่ได้ที่จะปิดขุมรอกอบายมุข เอาเข้าจริงๆ ก็แค่แปรรูปหอยใต้ดินขึ้นมาอยู่บนดิน แล้วรัฐบาลเป็นเจ้าของยึดผลประโยชน์มาครองเสียเอง มีอิทธิพลหนักหนาสาหัสกว่าเจ้าเก่าเสียอีก หน้าไหนจะกล้าทีอละ แอบแฝงกลไกรัฐสร้างกองทุนนอกงบประมาณก่อนมหาศาลเอาไว้ใช้สอยตามอำเภอใจ สะพัดเศษเงินสร้างภาพนักบุญลงตาเล่นแร่แปรธาตุแบบนี้ ไม่เขินฟ้าอายดินบ้างหรือไรพ่อคุณ ถ้าจะปราบหอยใต้ดินจริงๆ จะยากเย็นอะไร มีกฎหมายและตำรวจอยู่ในมือ ลงมือเมื่อไรก็อยู่หมัดเมื่อนั้น กล้าฟันธงอย่างนี้เพราะเคยทำมาแล้ว ในสมัยที่ยังรับราชการอยู่

เชิงมึงจั่ง

พระพยอม วัดสวนแก้วออกมาแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความขัดแย้งในสังคมขณะนี้ ด้วยคำพูดว่า เชิงมึงจั่ง เชิงทั้งกลุ่มทักษิณลู้ ลู้ กลุ่มทักษิณออกไป กลุ่มเป็นกลางไม่เข้าข้างไหน ขอให้ทุกกลุ่มหยุดเคลื่อนไหว แต่ท่านไม่ได้ชี้ผิดชี้ถูก แบบนี้หมายความว่าท่านปล่อยวางภาระสังคมใช่ไหม

● คนไทย หันหน้าเข้าวัด กทม.

☞ ท่านเอาภาระสังคมตามวิถีทางของท่านไง มีกิจกรรมสร้างสรรค์ส่งเคราะห์สังคมตลอดมา แต่ตอนนี้ท่านโอตว่าเชิงมึงจั่ง มีนัยลึกซึ้งอย่างไร ไปนั้สการถามท่านเองเถอะครับ

กวนตบะ

พล.ต.อ.ชิตชัย ให้ข่าวว่ามีพระร้องเรียนมา ๓ วัด คือ วัดโสมนัส วัดมกุฏ และวัดเบญจะ ว่ามีเสียงรบกวนยามพักผ่อนจำวัด ไม่รู้ว่าปัญหานี้ฝ่ายผู้ชุมนุมคิดกันบ้างหรือเปล่า

● ชาวบ้าน ช้างวัด กทม.

☞ เชื่อว่าผู้ชุมนุมคงไม่อ่อนหัดจนละเลยประเด็นนี้ แต่ประเมินประมาณส่วนได้เสียของสังคมส่วนรวมแล้วก็ต้องชุมนุมกู้ชาติ ถ้าชาติพินาศศาสนาว่าวอารามยังจะดำรงอยู่ได้หรือไรกรณีนี้ใครขอเสนอให้ท่าน พล.ต.อ.ชิตชัย นิมนต์พระทั้ง ๓ วัด ออกมาเทศนาโปรดญาติโยม ณ สถานที่ชุมนุมบ้าง เขาทิ้งบ้านเรือนปากหน้ามาถึงช้างวัดแล้ว ถ้าวัดพลิกวิกฤติเป็นโอกาส ยกวัดออกไปไว้กลางสมรภูมิประชาธิปไตยภาคประชาชน ได้ล้มผัสชีวิตชาวบ้านที่เขากินนอนตากแดดตากลมอยู่กลางถนนเป็นแรมเดือน จะได้ข้อคิดสะกิดใจว่าชาววัดนะสบายกว่าชาวบ้านเยอะเลย เขาต้องมาทนลำบากตรากตรำอย่างนั้นเพราะอะไรหรือครับ เพราะสำนึกรับผิดชอบต่อบ้านเกิดเมืองนอนไงครับ จะผิดถูกเกินเลยอย่างไรก็เมตตาเขาบ้างเถอะนะ ท่านเสนาบดีชิตชัย ที่เคารพ!

กลายพันธุ์

หมอลสุรพงษ์ สิววงศ์ลี คนเดือนตุลา ๑๖ โฆษกประจำสำนักนายกรัฐมนตรี เขียนบทกวีผ่านหนังสือพิมพ์พิมพ์มหาจำลอง แกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

“เพียงเพื่อให้ได้ชัย

เดือดร้อนใครก็ช่างหรือ

เพียงเพื่อให้ลูกฮือ

เสียเลือดเนื้อหรือก็ยอม

พฤษภาคมปี ๓๕

คนทั้งหล้ายังตรมตรอม

โยเสียงที่รอมชอม

จึงไม่ฟังยังตั้งต้น

อดทนจะอดทน
เราทุกคนจะกัดฟัน
เขาจะยั่วเขาจะหยัน
ไม่ยอมตกเป็นเครื่องมือ
ไม่รุนแรงไม่แข็งกร้าว
แม้ปวดร้าวต้องยึดถือ
สันติวิธีคือ
หนทางรักษาบ้านเมือง”
ไม่รู้ว่าจะมอดต้องการอะไร เหตุการณ์ที่เชียงใหม่
ที่คมชัดลึก ที่ผู้จัดการ คือสันติวิธีหรือ

● คนเดือนตุลาเหมือนกัน ชลบุรี

 เพียงเพื่อครองอำนาจ
แม่สิ้นชาติก็ยอมสิ้น
สร้างรัฐซ้อนแผ่นดิน
หมายยึดครองประเทศไทย
ชูธงกตึกา
เชิดประชาธิปไตย
ซ่อนเล่ห์แฝงเลศนัย
เผด็จการเผด็จกิน
ชาวไทยยอมอดทน
รับเล่ห์กลคนร้อยล้าน
ด้านทนไม่ยอมยิน
คำตีดินกันประมาท
เสแลรังซ่อนอาการ
แท้ซมซานทั่วเขตคาม
รอวันพอกภาพทราวม
ให้ดังงาม... ๒ เม.ย.

กีดขวาง

การประชุมใหญ่ของพวกล้มล้างประชาธิปไตย
ที่หน้าสยามพารากอน เมื่อ ๒๙ มีนา และย้ายไป
ขับไล่ กกด.ที่หน้าอาคารศรีจุฬทรัพย์ในวันรุ่งขึ้น
ดูไปแล้วทำเหมือนบ้านเมืองนี้ไม่มีชื่อแป ใครใคร่
ทำอะไรก็ทำ กีดขวางการจราจรเป็นปัญหา
เดือดร้อนคนที่ไม่เกี่ยวข้อง

● คนนอกสังเวียน กทม.

 “การจราจร” หมายความว่า การใช้ทาง
ของผู้ขับขี่ คนเดินเท้า หรือคนที่จูง ชี่ หรือ
ไล่ต้อนสัตว์ นานที่บีบหนให้คนเดินดินใช้ถนน
เล่นแกมกู่ชาติบังเออะ แม้กีดขวางการจราจรบ้าง
ก็ไม่ถึงกับทำให้ชาติล่มจมเหมือนการผูกขาด
ประชาธิปไตยด้วยการเลือกตั้งสุดอัปลักษณ์
หรอกครับ ขอให้คิดใหม่ทำใหม่เออะนะ ยอม
สละประโยชน์ตนเพื่อชาติก่อนที่จะสายเกิน
เพราะสิ้นชาติ

กระจกเงา

เลือกตั้งเสร็จและผลการเลือกตั้งออกมาแล้ว
พรรคไทยรักไทยยังครองตำแหน่งไว้ได้ และได้
ส.ส.มากกว่าเดิมด้วย พรรคฝ่ายค้านและ
พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยควรหยุด
เคลื่อนไหวก่อกวนบ้านเมืองเสียที ยอมฟังเสียง
ชี้ขาดของประชาชนที่เลือกพรรคไทยรักไทยบ้าง

● กตึกา รักษาเมือง กทม.

 นั้นนะชี่ ควรจะหยุดก่อกวนบ้านเมือง
เสียที ยอมฟังเสียงชี้ขาดของประชาชนที่ไม่เลือก
พรรคไทยรักไทยบ้าง คะแนนอัปเปหิต่วมพันถึง
๑๐ ล้านยังไม่สะท้านต่อมจริยธรรมอีกหรือนี่

จริงหรือ

ที่ว่าการศึกษาต้องมีบทบาทในการเมือง
หมายความว่าพระต้องเข้าสังกัดพรรคได้ เล่นพรรคและ
พวกได้ใช่ไหม ถ้าถึงขนาดนั้นเราจะกราบพระได้สนิทใจ
อย่างไร

● ชาวพุทธ หัวเก่า กทม.

 ไม่ถึงขนาดไลดออกจากวัดไปเข้าสังกัดพรรค
หรอกครับ สังกัดพุทธเหมือนเดิมนี่แหละ และทำหน้าที่
พระแท้ๆ ของพุทธ ปลูกเสกพุทธธรรมให้เข้าไปสิงอยู่ใน
กะโหลกของนักการเมืองทาส ถ้านักการเมืองมีศาน-
ธรรมก็จะละอายชั่วกลัวบาป ไม่คิดคดฉ้อราษฎร์
บังหลวงหลวงชาวบ้าน พระแบบนี้กราบได้สนิทใจไหมครับ
หรือไม่น่ากราบเหมือนพระที่รดน้ำมนต์ สะเดาะเคราะห์
สร้างเครื่องรางของขลัง

 บรรณาธิการ

กานอู เทพเจ้าแห่งความซื่อสัตย์

กานอูเสียชีวิตทั้งมิตรและศัตรูก็กราบไหว้
เพราะเกียรติแห่งความซื่อสัตย์ตลอดชีวิต

ลูกผู้ชาย ถ้าสัตย์ซื่อถือธรรม เกยหน้าก็ไม่อายฟ้า ก้มหน้าก็
ไม่อายดิน ควรเอาตัวอย่างกานอู อย่าเอาตัวอย่างนักการ
เมืองที่ซื่อ

“เสียนินสงวนศักดิ์ไว้
เสียดังศักดิ์สู่ประสงค์
เสยรู้เร่งดำรง
เสยสัตย์อย่าเสยสู้

วงศ์หงส์

สิ่งรู้

ความสัตย์ วัณนา

ชีพม้วยมรณา” (โคลงโลกนิติ)

“สละทรัพย์เพื่อรักษาอวัยวะ

สละอวัยวะเพื่อรักษาชีวิต

สละชีวิตเพื่อรักษาธรรม” (พุทธพจน์)

สัตย์ภษิตในโคลงโลกนิติ และธรรมในพุทธพจน์ คืออะไร ไฉนจึงประเมินคุณค่าสูงยิ่ง
ล้ำค่ายิ่งกว่าชีวิต ถึงกับ “เสยสัตย์อย่าเสยสู้ ชีพม้วยมรณา” หรือ “สละชีวิตเพื่อรักษาธรรม”
คติธรรมนี้ชี้ให้เห็นระดับคุณธรรมของคนรุ่นก่อน ที่รักษาศักดิ์ศรี ล้างจะ รักษาธรรม ยิ่งชีวิต
สังคมยุคนั้นเป็นสังคมชั้นสูง สูงด้วยธรรม ต่างจากสังคมคางคกที่พุนทรัพย์สิน สูงยศศักดิ์อัครฐาน
แต่จิตใจต่ำ

“ไม่ขอรับตำแหน่ง” ...จากใครคนหนึ่ง จึงยังมีอาจหวังได้ว่าจริงใจ มิคายพิชร้ายแฝงวาระ
ซ่อนเร้นล้าลึก

ขอบอิงขอบอังก้านัก ...เพื่อในหลวง เพื่อในหลวง เพื่อในหลวง

จริงใจ หรือสร้างภาพลวงโลก ย่อมรู้อยู่แก่ใจตน ย่อมประจักษ์จริงต่อสังคม หากจงรักภักดีจริง
แจ้งให้แจ้งได้ไหมพอมหาจำเริญ ทำไมจึงหน้ามืดตามัวทำร้ายแผ่นดินได้แนบเนียนถึงปานนี้
ซ่อนดาบไว้ใต้ลิ้นได้มืดซิดเหลือหลาย สลากกระบวนทำวิชาमारล้าลึกอำมหิตไร้เทียมทาน ยากผู้ใด
จักทัดเทียมได้

ไปตีเถิด ถอดถอนไพร่พลข้าทาสบริวารติดตามรับใช้ไปด้วย ไปแล้วไปเลย อย่าหวนกลับมา
อีกเพราะห้วงโยแผ่นดินนี้ แผ่นดินไม่ไร้เท่าใบพุทรา ยังพอลูกคนทดแทนมาพุ่มฟักพื้พุ่มแผ่นดินได้
ไม่ยากนัก ... ขอเพียงไร้เงาตะมึนของอสุรสองมาตรฐาน

ข้าน้อยขอน้อมคารวะล่วงหน้า ๒

วันเกิดในกรุง โตในกรุง แก่ในกรุง แถมเป็นผู้ว่าฯ กรุงอีกตั้ง ๖ ปี ก็ต้องเป็นเป็นธรรมดา ผันตัวเองไปใช้ชีวิตบ้านปลายอยู่กลางป่าดงพงดอยสิบกว่าปีแล้ว

ครั้งนี้จากบ้านป่า ไปอยู่กรุงติดต่อกันนานที่สุด ต้องไปกินนอนกลางถนนอยู่ถึง ๓๓ วัน ๓๓ คืน คนเห็นด้วยก็มี คัดค้านผมก็มี บางคนถึงขนาดจะไม่ขอเห็นหน้าผมต่อไปอีกเลย ทั้งๆ ที่เคยร่วมทำงานช่วยสังคมมาด้วยกัน เป็นเวลานาน หว่าผมคิดผิด ทำผิด ที่ไปเรียกร้องให้นายกฯ ทักษิณ ลาออก

สังคมแตกแยกชนิดที่ไม่เคยเป็นอย่างนี้มาก่อน หลายคนไปพบผม ณ ที่ชุมนุมข้างทำเนียบรัฐบาล ไม่สบายใจ ว่าทำไม คนบ้านเดียวกันต้องทะเลาะกัน ฝ่ายหนึ่งชอบอีกฝ่ายหนึ่งชังทักษิณ ผมชี้แจงให้สบายใจว่าเป็นเพราะได้ข้อมูลข่าวสารต่างกัน เลขถ้าโจทย์ต่างกัน คำตอบจะออกมาเหมือนกันไม่ได้หรอก

คนที่ไม่รู้อะไรเพิ่มเติม ก็ยังหลงอยู่อย่างเดิม เหมือนชื่อหนังสือ “เราคิดอะไร” เมื่อ ๒ ฉบับก่อน “เพราะเข้าใจมาก่อนไง เข้าใจหลงส่งเสริมเขา!!!” และ “อย่าโง่หลงเพราะเขาชั่ววอกคำเพื่อเอาไปทำปิ่นปล้นชาติเลย”

ผมขอบคุณและให้กำลังใจผู้ที่ออกมาเรียกร้องให้ ดร.ทักษิณ ลาออก แม้จะถูกญาติสนิท

มิตรสหาย เข้าใจผิดก็ตามที ในประวัติศาสตร์การกู้บ้านกู้เมือง จะรอให้คนนั้นคนนี้เห็นพ้องต้องกันมากๆ เสียก่อน คงเสียบ้านเสียเมืองแน่

ในการกู้กรุงศรีอยุธยาครั้งที่สอง คนที่เห็นด้วยกับพระยาตากว่าจะต้องเสียสละชีวิตขับไล่พม่าที่ล้อมกรุงให้แตกพ่ายกลับไปนั้นมีจำนวนไม่มาก พระยาตากจึงต้องพาไพร่พลซึ่งมีจำนวนน้อยไปตั้งหลักที่จันทบุรีก่อนแล้วกลับมากู้กรุงเป็นผลสำเร็จ

พี่วิไลฐ (พล.ต.อ.วิไลฐ เดชกุญชร) เขียนแสดงความคิดเห็นในหนังสือพิมพ์ว่า เคยเขียนแนะนำให้ ดร.ทักษิณ ลาออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี แล้วอย่ากลับมาสู่วงการเมืองอีกเลย ท่านย้าว่า ใครที่มีส่วนช่วยเรียกร้องให้ ดร.ทักษิณลาออกได้ ต้องช่วย อย่าเอาแต่อ้าง “อุเบกขา”

ชาติกำลังถูกขาย ชีวิตกำลังถูกทำลาย จะไม่ช่วยกันแก้วิกฤติได้อย่างไร ผมขอนำบทความของคุณโสภณ สุภาพงษ์ จากหนังสือพิมพ์ “คม ชัด ลึก” ฉบับวันที่ ๗ เมษายน มาเผยแพร่ดังนี้

ชาติที่ถูกขาย

ความฝันของนักการเมืองการค้า คือได้มีเงิน มีหุ้นที่สิงคโปร์เพื่อไว้ซื้อชายเมืองไทย มีอำนาจหัวหน้าพรรคเพื่อไว้สั่งการนายกรัฐมนตรีและคณะ เพราะทั้งสองฐานะทำให้ ป.ป.ช. สภาหรือประชาชน ตรวจสอบตามกฎหมายไม่ได้ ลีทวนยู เลือกทางนั้น เลือกร่ำรวย เห็นคนในชาติเป็นลูกจ้าง คุณทักษิณ เลือกทางเดียวกัน เลือกสิงคโปร์

ชีวิตที่ถูกทำลาย

ลีทวนยูเป็นเพื่อนชีวิตร่ำรวย แต่ลีทวนยูเลือกสิงคโปร์เป็นบ้าน มีประเทศไทยเป็นสินค้าไว้เอาเปรียบซื้อชายทำกำไร แต่ชาติของคนไทยที่ถูกขายและชีวิตของคนไทยมากมายที่ถูกทำลายในช่วง ๕ ปีที่ผ่านมาจะทำอย่างไร

ครอบครัวจำนวนมากของผู้บริสุทธิ์ที่ถูกอุ้มฆ่า ร่วมกับการตัดตอน ๒,๖๐๐ ศพที่ทุกข

ยาก แม่และเด็กกำพร้ากว่า ๓,๐๐๐ คน ที่พ่อผู้
บริษัท ถูกศาลเตี้ยอุ้มฆ่า ถูกโจรฆ่าฟันมากกว่า
๑,๐๐๐ ศพในภาคใต้ ที่ต้องอยู่ด้วยความสิ้นหวัง
หวาดหวั่น ชาวพุทธที่ถูกปล่อยให้อยู่กับความ
หวาดกลัว นักอนุรักษ์ทั่วประเทศที่ถูกยิงทิ้งมากกว่า
๑๗ ศพ ครอบครัว คุณสมชาย นิละไพจิตร ที่อยู่
ด้วยความขมขื่น หมดหวัง ทั้งหมดมาจากการ
บริหารบ้านเมืองแบบโหดร้าย ไร้น้ำใจ ไร้จริยธรรม
ชีวิตคนไทยต้องสูญเสียเหมือนผักปลา เพียงเพราะ
ไม่ใช่ครอบครัวฉัน

กลัวเสียจนไม่รู้จะกลัวอะไร ร้องให้เสียจน
แห้งผากในหัวใจ เราได้รับรู้จากครอบครัวที่
ทุกข์ยากถูกกดขี่ข่มเหงจนชินชา

ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์นั้น ชาติคือ
ประชาชน เสรีภาพและคุณธรรม ไม่เคยมี
ช่วงไหนที่ชาติสิ้นหวังเท่า ๕ ปีที่ผ่านมา

ทรัพย์สินและอนาคตของชาติของประชาชน
ถูกนักการเมืองการค้านำไปขายราคาถูกเป็นหุ้น
ของพวกตนของลิ่งคโปร้ กันอย่างอึดหนำ

กฎหมายขายชาติ ๑๑ ฉบับ ลัญญาว่าจะ
ยกเลิกกลับถูกเอามาสร้างผลประโยชน์ให้กลุ่มตน

พ.ร.บ.ทุนรัฐวิสาหกิจ หรือ พ.ร.บ.ขายชาติ
ซึ่งมีไว้ขายรัฐวิสาหกิจทรัพย์สินมากกว่า ๕ ล้าน
ล้านบาท ที่เคยลงนามลัญญาจะยกเลิก ถูกโกหก
กลับนำมาใช้ขาย ปตท. กฟผ. อสมท. ทำกำไรให้
พวกตน ทั้งๆ ที่ เป็นทรัพย์สินและใช้ทรัพยากรของ
ประชาชน มีไว้เป็นสาธารณูปโภคช่วยไม่ให้คนจน
ถูกโกง

เราต้องจ่ายเงินซื้อน้ำมันกันปีละ ๘ แสนล้าน
บาท ทรัพย์สินที่เคยเป็นของประชาชนราคาแพง
เช่น หุ้น ปตท. วันนี้ ราคา ๒๔๕ บาท รวม ๘๕๐ ล้าน
หุ้น ราคารวม ๒.๑ แสนล้านบาท ถูกแอบมูบมิม
ขายกันในพวกตนและลิ่งคโปร้ เมื่อ ๔ ปีก่อน
ในราคาถูก หุ้นละ ๓๕ บาท รวม ๓ หมื่นล้านบาท
วันนี้ได้ทำกำไรให้พวกตนกับลิ่งคโปร้ ๑.๘

แสนล้าน ใช้อำนาจรัฐให้พวกตนกำหนดราคาน้ำ
มันสำเร็จรูปที่ประชาชนต้องจ่ายแพงกว่าต้นทุนน้ำ
มันดิบจริง ทำกำไรให้ ปตท. และบริษัทน้ำมัน ๖
แห่งที่พวกตนและลิ่งคโปร้ถือหุ้น จากที่เคยกำไร
๒๒,๐๙๙ ล้านบาท ในปี ๒๕๔๕ กลับมีกำไรเพิ่ม
มหาศาลมากกว่า ๑๙๔,๕๓๙ ล้านบาท ในปี ๒๕๔๘
เป็นเวลา ๓ ปีที่ผ่านมา สมคบฉวยโอกาสกำหนด
ราคาทำกำไรเกินควรมากกว่า ๓๐๕,๙๑๗ ล้านบาท
ให้พวกตนและลิ่งคโปร้ บนความทุกข์ยากของ
ประชาชนและคนยากจน

ร่วมกันพูดเท็จว่าขาดทุน สมคบกันขึ้นราคา
ตามใจชอบ ไม่อาย

วันนี้ ปตท. และอีก ๖ โรงกลั่น เป็นของรัฐ
เพียง ๓๐% อีก ๗๐ % เป็นของนักการเมือง
เจ้าหน้าที่รัฐลิ่งคโปร้ ฯลฯ

สำหรับ กฟผ. นั้น ถ้าไม่มี คุณรสนา โตสิตระกูล
คุณสาลี อ่องสมหวัง และเพื่อนๆ ไม่มีพันธมิตร
ประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ไม่มีศาลปกครอง
กฟผ. ก็คงถูกเอาไปขายหากิน ค่าหุ้น กินเชื่อน กิน
เครือข่ายโทรคมนาคม ฯลฯ แล้วเอา กฟผ. มาหากิน
กับประชาชนจากค่าไฟฟ้าตามสูตรเอฟพี อัตราเงิน
ที่กำหนดกันเองให้รัวรัยให้พวกตนและลิ่งคโปร้
อีกหลายแสนล้านบาท แต่ก็เป็นการหยุดชั่วคราว
เพราะรัฐมนตรีคลังคุณทอง พิทยะ ก็ยืนยันว่าจะ
นำมาขายให้ได้ในโอกาสหน้า แต่ประชาชนก็ไม่มี
ข้อมูลว่า นักการเมืองพวกเขาและเจ้าหน้าที่ผู้ใหญ่
กระทรวงการคลังจำนวนมากที่กำหนดราคาขาย
ไฟฟ้างก็ถือหุ้นเป็นกรรมการบริษัทโรงไฟฟ้าเอกชน
จำนวนมากที่ขายไฟฟ้าให้ กฟผ. ครั้งประเทศ ทำ
กำไรให้พวกตนจากคนยากจนกันอยู่แล้ว

หุ้นชินราคา ๑.๕ หมื่นล้านบาทเมื่อ ๔ ปีก่อน
ถูกนำมาขายพร้อมล้มปทาน สิทธิของชาติ ชื่อ
พระราชทาน ได้กำไรมหาศาลในราคา ๗.๓๓
หมื่นล้านบาทให้ลิ่งคโปร้ ถูกกล่าวหาพร้อม
หลักฐานมากมายว่า มาจากการทำให้ราคาหุ้นสูง

ขึ้นจากการเอื้อประโยชน์ให้บริษัทที่หุ้นชินเป็นเจ้าของด้วยการลดการส่งเงินให้รัฐและแก้เงื่อนไขตามสัญญามากกว่า ๒ หมื่นล้านบาทของไอทีวี การลดภาษีให้บริษัทดาวเทียมมากกว่า ๑.๖ หมื่นล้านบาท ได้เปรียบสัมปทานโทรศัพท์มากกว่า ๒ หมื่นล้านบาท การให้ผลประโยชน์ทางสัมปทานเอาเปรียบการบินไทยแก่สายการบินแอร์เอเชีย ซึ่งถือหุ้นร่วมกับต่างชาติ ฯลฯ

ทรัพยากรสื่อสารของประชาชนถูกเอาไปทำกำไรขายให้ลิงค์ไปร์กลับมาเอากำไรมหาศาลจากประชาชนยากจนเพื่อล้างสมองคนไทยให้เชื่อ เพื่อปกปิดความลับของการโกง การใช้อำนาจโหดร้ายสื่อมวลชนที่เปิดเผยความจริงจึงถูกคุกคาม ช่มชู้ ปิดล้อม กรรโชกทางธุรกิจโฆษณาต่างๆ อย่างไม่หยุดยั้ง

สังคมแตกแยก เกลียดชัง อบายมุข

คอร์ปชั่น เต็มเมือง

สภาพที่ไร้จริยธรรมกำลังกลับมา กกต. ถูกกล่าวหาว่าไม่สุจริตเป็นธรรม

คนจนจะได้รับการช่วยเหลือ มีศักดิ์ศรีมากกว่านี้มาก ถ้านักการเมืองไม่โกง ไม่โกงกันขนาดนี้ ความทุกข์ยาก ความขมขื่น ลิ้นหวัง จนยาก ทวาดกลัว ยังเต็มแผ่นดิน

ชาติกำลังถูกขาย ชีวิตกำลังถูกทำลาย ครอบงำที่โกงขายชาติ อำนาจที่โหดร้ายทำลายชีวิต ยังกอยู่

บ้านเมืองจะสงบ มาจากต้องไม่โกง ต้องไม่ฆ่า คว้า... ไม่ใช่ห้ามคนถูกโกงถูกฆ่าเรียกร้องความเที่ยงธรรม

พันธมิตร ประชาชน ก็คงยังต้องเรียกร้องความเที่ยงธรรมต่อไปครับ...

คุณหมอประเวศ วะสี เป็นผู้ใหญ่นานหนึ่งที่ห่วงใยบ้านเมืองมาก เกาะติดสถานการณ์ตลอดเวลา ท่านเห็นว่าวิกฤติขณะนี้ร้ายแรงมาก มีวิธีเดียวที่แก้ได้

หมอประเวศแนะล้างไฟสังคม เปิดทาง ‘นายกฯ พระราชทาน’

ผู้จัดการรายวัน- “หมอประเวศ” ชี้ทางออกวิกฤตสังคมไทยต้องล้างไฟ-ลอกคราบกันใหม่ ยุบทุกพรรคการเมืองแล้วตั้งใหม่ กกต. ลาออกแล้วเลือกใหม่ เพราะหมดความเชื่อถือจากประชาชนไปแล้ว เปิดโอกาสให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระราชทานนายกฯ ที่เป็นกลางมาปฏิรูปการเมือง เตือนหากยังดึงดันในเงื่อนไขเดิมๆ เกิดความสมเพชในระบบ ระวังจะนองเลือด ด้านนักวิชาการชี้ ทรท.แพ้เลือกตั้งอย่างสิ้นเชิง เพราะกระแสสังคมต้านระบอบทักษิณ แจง ๑๖ ล้านเสียงที่ได้มา เป็นคะแนนจัดตั้ง ขณะที่คะแนนกระแสไม่เอาทักษิณท่วมทับ

ศ.นพ.ประเวศ วะสี ราษฎรอาวุโส กล่าวว่า หลังจากการเลือกตั้งผ่านพ้นไปขณะนี้นับได้ว่าสังคมไทยเข้าสู่ยุควิกฤตการณ์ทางการเมืองอย่างรุนแรง เกิดความวุ่นวายแตกแยก ไม่มีเกียรติ ไร้ศักดิ์ศรี ซึ่งคนไทยควรจะมีเกียรติและศักดิ์ศรีเท่ากัน ถ้ามองว่าเป็นนายกรัฐมนตรีได้อย่างไรในภาวะแบบนี้ คนเป็นนายกรัฐมนตรีควรไปได้ทุกที่ทั่วประเทศ ไม่ใช่ไปภาคใต้ไม่ได้ ไปได้แต่ภาคเหนือกับอีสาน ตรงนี้ก็เรียกว่าไม่มีเกียรติแล้ว หรือคณะกรรมการการเลือกตั้ง (กกต.) ซึ่งประชาชนและสังคมกำลังสับสนกับ กกต. สงสัยว่า กำลังถูกครอบงำจากรัฐบาลอยู่ จะจริงหรือไม่จริงไม่รู้ แต่ความสงสัยนี้ทำให้

ศักดิ์ศรีของ กกด.น้อยลง

“การเลือกตั้งใน กทม.มีผู้สมัครหลายท่านที่คะแนนน้อยกว่า no vote ถามว่า เขาจะทำงานกันอย่างมีเกียรติได้อย่างไร แม้ตามกฎหมายจะบอกว่าชนะก็ตาม แต่ก็ได้เป็น ส.ส.ที่ทำงานแบบด้อยค่าโดนดูถูกเพราะมาแบบไม่สง่างาม บางเขต ส.ส. ได้รับคะแนนไม่ถึง ๒๐% ก็เปิดสภาไม่ได้ก็ต้องมีการเลือกตั้งใหม่ ก็เท่ากับบังคับคนไปเลือกก็ที่ผ่านมาคนส่วนใหญ่ไม่เลือกคุณแล้ว ยังบังคับเขาไปเลือกอีก เรียกว่าเกิดความทุเรศ เกิดความสมเพชในระบบ แม้คุณทักษิณจะประกาศ ว่าถ้าเห็นคุณทักษิณเป็นตัวขัดแย้ง ไปก็ได้ และกลุ่มพันธมิตรฯ ต้องหยุดด้วย แต่ก็เป็นการทำกันไปในสภาพเดิมที่ผู้แทนไม่มีเกียรติคนที่มาแทนก็ไม่ใช่ใครเป็นคนของไทยรักไทย ยังในเงื่อนไขเดิม ดันกันไป ลุยกันไป น่าสมเพช”

ศ.นพ.ประเวศกล่าวว่า ทางออกที่ดีที่สุด คือต้องล้างไฟเพื่อเริ่มต้นใหม่เอาถึงขนาดที่ทุกพรรคการเมืองยุบพรรคกันให้หมด กกด. ก็ลาออกเพราะโดนดูถูกเหลือเกิน อยู่ต่อไปก็ไม่มีใครเชื่อถือ ตอนนี้สังคมไทยมีวิกฤตหนักหนา อย่าไปโทษใคร แต่ชวนกันมาลอกคราบสังคมกันใหม่ เหมือนญี่ปุ่นกับเยอรมนี เมื่อแพ้สงคราม เขาก็ล้างไฟลอกคราบสร้างสังคมกันใหม่จนเจริญก้าวหน้า ทุกวันนี้ประเทศไทยก็เช่นกัน พลิกวิกฤตเป็นโอกาส พรรคการเมืองยุบพรรค ตั้งใหม่ กกด. ลาออก มาว่ากันใหม่บนเงื่อนไขใหม่เขาจะมีเกียรติกันไม่เกิดการทะเลาะกัน

“เมื่อเกิดสภาพอย่างนี้แล้ว เกิดการสลายตัวกันแล้ว ไม่มีเหนื่อ-ได้ ตีกัน จะเปิดโอกาสให้เกิด

สภาพที่พระเจ้าอยู่หัว ซึ่งเป็นผู้ชำนาญสูงสุด ประชาชนเคารพนับถือมาแก้ไขปัญหาก็ต้องทำความเข้าใจก่อนว่าระบบประชาธิปไตยไม่ใช่เขตปลอดพระมหากษัตริย์บทบาทของพระองค์ท่านจะเหมาะสมกับสถานการณ์ที่บ้านเมืองล้างไฟกันตรงนี้ที่ผ่านมา เราเรียกร็อง กกด.ต้นพระองค์ท่านมามาก แต่พอล้างไฟ ลอกคราบสังคม พระองค์ท่านจะแก้ตรงนี้ได้ด้วยการพระราชทานคนที่เป็กลางมาแก้ไข มาปฏิรูปการเมือง คือนายกรัฐมนตรีพระราชทาน โดยที่รัฐธรรมนูญยังคงอยู่ เมื่อเป็นแบบนี้ทุกคนไม่เสียหาย มีเกียรติ คุณทักษิณก็มีเกียรติ ช่วยกันทำสัก ๙ เดือน หรือ ๑ ปี บ้านเมืองก็จะไปได้”

ศ.นพ.ประเวศ กล่าวต่อว่า บทเรียนของสังคมตรงนี้จะทำให้สังคมไทยก้าวเดินอย่างมั่นคงต่อไป เพราะเราเรียนรู้ถึงความเจ็บปวดกันมาก ทุกคนต้องช่วยกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์แบบนี้อีก และเราควรจะได้ใจกับวิกฤตตรงนี้ เพราะสังคมได้เรียนรู้ คนได้เรียนรู้ เป็นการสร้างทุนทางสังคมมองในแง่ดีพลังตรงนี้จะไปแก้ไขปัญหาล้างสังคมได้เป็นพลังที่จะสร้างความเป็นธรรม มหาวิทยาลัยองค์กรเอกชนทำงานวิจัยงานเคลื่อนไหวมา ๑๐ ปี ยังไม่เท่ากับเหตุการณ์ ๔-๕ เดือน ที่ผ่านมา คนชุมนุมกันเป็นแสนๆ แต่ไม่เกิดการฆ่ากันตาย ไม่เกิดการนองเลือด ต่อไปจะเป็นการเมืองภาคประชาชน ที่มีพลังขับเคลื่อนต่อไป

“แต่ถ้าเราไม่ยอมล้างไฟกัน ยังไม่ยอมลอกคราบ ดันกันต่อไปภายใต้เงื่อนไขเดิมๆ จะวิกฤตไม่สิ้นสุด อาจจะมีการนองเลือดก็ได้ ต้องระมัดระวังให้มาก” ราษฎรอาวุโส กล่าว

(ผู้จัดการรายวัน ฉบับวันที่ ๕ เมษายน หน้า ๑๕)

คุณเนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ จบกกฎหมาย แต่งกลอนเก่งกว่าคนที่จบอักษรศาสตร์หลายเท่า คนสั่งสมมาแต่ชาติปางก่อน ชาตินี้ต่อให้ผมหรือใครจะพยายามแต่งกลอนแข่ง ก็คงไม่ได้หนึ่งในร้อยของคุณเนาวรัตน์แน่

คุณเนาวรัตน์ เคยแต่งกลอนไปอ่านบนเวทีปราศรัยในการชุมนุมเรียกร้องให้ ดร.ทักษิณลาออกเพราะมากและแรงมาก แรงจนผมไม่กล้านำมาพิมพ์ ประเดี๋ยวคุณเนาวรัตน์ จะถูกฟ้องหมิ่นประมาทเสียเวลาขึ้นศาล แทนที่จะเอาเวลาไปแต่งกลอนให้พวกเราได้อ่านได้ฟังอีก

คุณเนาวรัตน์ เป็นลูกศิษย์ท่านอาจารย์พุทธทาส เคยบวชที่สวนโมกข์ กลอนของคุณเนาวรัตน์ จึงมักจะแทรกธรรมะบ่อยๆ แม้เป็นร้อยแก้วก็ไม่เบา ใครเห็นหัวข้อนี้ ในหนังสือมติชนสุดสัปดาห์ คงต้องอ่านทันที ไม่ยอมเลยไปง่าย

สมภารแข่งโบสถ์

“...เรื่องคุณทักษิณขายหุ้นโดยไม่เสียภาษีนี้เป็นความชอบธรรมของคุณทักษิณ

แต่แสดงถึงความไม่มีคุณธรรมของท่านนายกฯ ทักษิณ เพราะทรัพย์สินที่ขายเกี่ยวกับความมั่นคงของชาติคือ เครื่องมือโทรคมนาคม ดาวเทียมไทยคม สื่อทีวีมวลชน

จีนจะเข้าไปซื้อหุ้นบริษัทน้ำมันยูโนแคลของอเมริกายังถูกปฏิเสธด้วยอเมริกา เขาถือว่าน้ำมันเป็นทรัพยากรที่เกี่ยวกับความมั่นคงของอเมริกา

เรื่องนายกฯ ยอมให้มีการซื้อขายหุ้นสำคัญต่อหน้าต่อตาตงกรณีนี้ออานนี้ ไม่ใช่เรื่องอิจฉา ตาโต หากเป็นการขาดคุณธรรมของคนเป็นนายกฯ ที่ต้องพิทักษ์ความเป็น

ความตายของชาติ แต่หาได้ทำไม่ กลับอ้างแต่กฎหมายว่าเป็นความถูกต้องชอบธรรมก็เหมือนเรื่องนี้

เริ่มจากเด็กวัดเห็นสมภารฉันท้าวเข็นไวยวายขึ้น สมภารจึงไล่เด็กออกจากวัด เด็กวัดไปตั้งโต๊ะดำสมภารเรื่องฉันท้าวเข็น ชาวบ้านมารุมดูได้รู้เรื่องที่หมกในจิรวรของสมภารอีกมากมาย ชาวบ้านส่วนใหญ่ศรัทธาสมภารเพราะสมภารเพิ่งสร้างโบสถ์ใหม่

รังสีโบสถ์ใหม่สร้างบารมีบดบังอาบัติของสมภารได้สิ้น ศรัทธาสมภารยิ่งแข็งแรงดั่งกำแพงแก้ว

กระทั่งสมภาร แข่งโบสถ์ไปให้เจ้าแก่เล็กเรียบร้อยแล้วโดยชอบธรรมถูกกฎหมาย

คุณธรรมของสมภารยังมีอยู่หรือ

เมื่อ ดร.ทักษิณ ให้สัมภาษณ์รายการดังของโทรทัศน์ช่อง ๑๑ คือ “กรองสถานการณ์” คืบวันที่ ๓ เมษายน รุ่งขึ้นหนังสือพิมพ์หลายฉบับนำข้อความไปพิมพ์ ผมเห็นว่า เพิ่งเป็นครั้งแรกที่ ดร.ทักษิณ พูดตรงข้ามกับคำว่า “กูไม่ออก” แต่กังวลว่าถ้าลาออกแล้วพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจะหยุดชุมนุมไหม ผมจึงหารือกับกรรมการอีก ๔ คน เห็นพ้องต้องกัน เขียนเป็นจดหมายเปิดผนึกให้ข่าวสื่อมวลชน และจดหมายอีก ๑ ฉบับซึ่งมีข้อความเหมือนกันหมด ไปยื่นให้ ดร.ทักษิณที่ทำเนียบ

คำตอบรับพันธมิตรประชาชนฯ-ฝ่ายค้าน

จดหมายเปิดผนึก

เครือข่ายพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

อนุสรณ์สถาน ๑๔ ตุลาคม

๔ เมษายน ๒๕๔๙

เรียน ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี (พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร)

อ้างถึง การให้สัมภาษณ์ในรายการ “กรองสถานการณ์” เมื่อวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๔๙

ตามที่ พ.ต.ท.ทักษิณ ได้ให้สัมภาษณ์ในรายการกรองสถานการณ์ทางสถานีโทรทัศน์ช่อง ๑๑ กรมประชาสัมพันธ์ เมื่อคืบวันที่ ๓ เม.ย. ความตอนหนึ่งว่าเพื่อยุติความขัดแย้งและก่อให้เกิด

ความสมานฉันท์ ๑พณฯ ไม่ยึดติดกับตำแหน่งนายกฯ ยินดีที่จะลาออก หากเกิดประโยชน์ แต่ไม่แน่ใจว่าถ้าลาออกแล้ว เครือข่ายพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย จะยุติการชุมนุมหรือไม่ นั่นคือเครือข่ายพันธมิตรฯ ขอขอบคุณ พ.ต.ท.ทักษิณ ที่แสดงเจตนารมณ์แสวงหาความสมานฉันท์ดังกล่าว

เครือข่ายพันธมิตรฯ ขอเรียนว่า ณ วันที่ พ.ต.ท.ทักษิณ ประกาศต่อสาธารณชนอย่างเป็นทางการว่า ขอลาออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ณ วันนั้น เครือข่ายพันธมิตรจะยุติการชุมนุมทันที โดยแม้จะยังคงมีเป้าหมายในการเคลื่อนไหวรณรงค์เพื่อปฏิรูปการเมืองแต่จะใช้รูปแบบอื่นในการรณรงค์

ขอแสดงความนับถือ

(พล.ต.จำลอง ศรีเมือง) (นายสนธิ ลิ้มทองกุล)
(นายพิภพ ธงไชย) (นายสมศักดิ์ โกศัยสุข)
(นายสมเกียรติ พงษ์ไพบูลย์)

(หนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ ๕ เมษายน ๒๕๕๙)

ตอนค่ำวันที่ ๔ เมษายน ในที่ชุมนุมข้างทำเนียบรัฐบาล ได้มีการบอกกล่าววันต่อๆ ไปให้รอฟังคำแถลงของ ดร.ทักษิณ ผมคนหนึ่งละที่คาดผิด คิดว่า ดร.ทักษิณ คงจะแจ้งให้ประชาชนทราบว่า เข้าเฝ้าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้ถวายรายงานเรื่องอะไรบ้าง กลับกลายเป็นเรื่องที่ไม่คาดคิด ดร.ทักษิณ ยอมง่ายๆ ประกาศจะไม่นายกฯ หลังการเลือกตั้งทั้งๆ ที่เมื่อคืนวาน (คืนวันที่ ๓ เมษายน) ยังพูดแข็งกร้าวจะเป็นนายกฯ ต่อ โดยอ้างคะแนน ๑๖ ล้านเสียงที่พรรคไทยรักไทยได้รับ

แม้ไม่ตรงกับคำเรียกร้องของผู้ทรงคุณวุฒิกลุ่มต่างๆ ที่ให้ ดร.ทักษิณ ลาออก

โดยไม่มีเงื่อนไขก็ตาม “การประกาศครั้งนี้ ดร.ทักษิณ ก็ลดอำนาจของตัวเองไปมาก” และยังตั้งให้ พล.ต.อ.ชิตชัย วรรณสถิตย์ รักษาการแทนนายกฯ จนกว่าจะมีการเลือกนายกฯ คนใหม่

ลดความรุนแรงของการต้าน นายกฯ ทักษิณ ไปได้ชั่วคราวบ้าง แต่ปัญหาใหญ่ของบ้านเมือง ยังคงอยู่เต็มเพียบ จะแก้ได้ก็ด้วยการมีนายกฯ พระราชทาน รัฐบาลพระราชทาน ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗ เท่านั้น หลายคนเห็นดีเห็นชอบนักหนามาแล้ว คงจะต้องเหนื่อยต่อ จนกว่าจะประสบผลสำเร็จ

๒

ประกาศ

เนื่องจากคณะกรรมการหนังสือสัจจะชีวิตของสมณะโพธิรักษ์ ไม่อาจออกหนังสือสัจจะชีวิตเล่ม ๒,๓,๔ ได้ทันตามที่กำหนดไว้ด้วยเหตุจำเป็นบางประการ

ดังนั้น ในวันอโศกรำลึกปี ๒๕๕๙ วันที่ ๙-๑๑ มิ.ย.๕๙ จึงขอให้ผู้สั่งจองทุกท่านนำหลักฐานการสั่งจองพร้อมบัตรประจำตัวประชาชน มาขอรับเงินคืนได้ที่ หน้าห้องสี่ธรรมะ พุทธสถานสันตอโศก

หรือติดต่อโดยตรงที่ โทร. ๐๒ ๓๗๔-๕๒๓๐ คุณเบญจวรรณ เจริญวงศ์

คุณูปการของท่านนายพลห้าห้าห้า

๑. ทำให้ นักเรียน นิสิต นักศึกษา พาถนนออกมาสู่ชาติ

๒. ทำให้ เสื้อตราชาติเข้มขึ้น พวงกระมุต

ประชาชนที่รับรัฐชาตินี้ ๑๐ ล้านลิ้ง
ไม่เอา ระบบทักษิณ

สภาประชาชน ไม่โกง ไม่กิน
ต้องเป็นใหญ่ ในแผ่นดิน

๓. ทำให้ การเมืองภาคประชาชนเข้มแข็ง

๔. ทำให้ รัฐฯจะมีเงินคืนคืนแก่ประชาชน สู้ทุกภัยได้ แต่ขาดได้ยาว

กรรมดี - กรรมชั่ว
จะตัดตัวเราไป!
และเพราะกรรมชั่ว
ที่จะนำมา จึงทำให้
ตนตกทุกข์ได้
แม้จะมีเงินมรดกก็ตาม!
ติดตาม!

ร

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆว่า จะช่วยสังคมมนุษย์ชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ“ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ (quality) และปริมาณ(quantity)เพียงพอ ตอนนั้นคนจะเห็นจะรู้อย่างถูกต้อง ยิ่งจะเชื่อตามยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็นหรือดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม” ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

**[ถอดเทปธรรมเทศนา ของ
พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ที่เวทีชุมนุม
ประท้วงนายกรัฐมนตรีนครินทร์
กลางสี่แยก
สวนมิสกวัน หน้าทำเนียบรัฐบาล
เมื่อวันที่ ๑๙ มี.ค. ๒๕๔๕]

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลยกันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้ามุมอับ ไปไม่รอดช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้เห็น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆจริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้แล้วสังคมมนุษย์ชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

ความงามของ ประชาธิปไตยไทย

[ต่อจากฉบับที่ ๑๔๙]

มันแปลกตรงที่ว่า ทางฝ่ายประชาชนคนรวย ฐานะดี คนชั้นกลาง คนชั้นสูง เขาดอกไม้มาให้ฝ่ายพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย แต่ฝ่ายท่านนายกฯ นั้น กลับเป็นคนระดับล่าง คนระดับยากจน หรือว่าคนที่ยังอาศัยอาศัย เป็นคนเอาดอกไม้ไปให้นายกฯ แต่ทางด้านประชาชนที่ออกไปต่อสู้ อยู่กลางดินกินกลางทรายในถนน กลับมีคนชั้นกลาง คนชั้นสูง ฐานะดีเอาดอกไม้มาให้ ส่วนท่านนายกฯ นอนในห้องนอนชั้นดี กินอย่างดี กลับต้องมีคนจนที่ไม่มีจะกินจะอยู่ไปให้กำลังใจ นี่มันสื่ออะไรทางด้านโน้นนะ คนยากคนจนต้องไปให้กำลังใจ ต้องซื้อดอกกุหลาบนั้นไม่ใช่ดอกกระดาษๆ นะ แล้วเอาไปให้คนระดับบนยากที่สุดรวย ส่วนด้านคนรวย คน

ฐานะดีซื้อดอกไม้ไปให้กำลังใจคนที่ออกไปต่อสู้ นั่งร้อนนอนทนอยู่กลางถนน มันสื่อสังคมลึกๆที่ทั้งขัดแย้ง และทั้งสอดคล้อง อย่างน่าศึกษาจริงๆ
ในแง่เชิงเล็ก ๆ น้อย ๆ แค่นี้ก็สื่อให้เราเห็นว่า สังคมนี้อะไรเกิดขึ้น มันแบ่งฝ่ายยังงี้ที่เอาตามกล่าวแล้วว่า มันแบ่งชัดเจนแล้ว มันห้ามไม่ได้ในความเป็นคน เมื่อปักใจมั่นกันคนละอย่าง ก็แยกฝ่ายกัน มันไม่สามารถเป็นอันเดียว ถึงขณะนี้คำตอบมันไม่มีอื่นแล้ว นอกจากจะต้องแก้เหตุกันที่เหตุแท้จริง มันเป็นคำตอบเดียวขณะนี้ คือนายกฯคนนี้ต้องหยุด ถ้าขึ้นคือตั้งดันต่อไปก็ไม่มีจบ ไม่มีการแก้ปัญหานั้น จะบอกว่าจะมาคุยกัน จะมาโน้นจะมานี้ จะอะไรต่างๆ นานาสารพัดที่กำลังหาทางออก เอาตาม

ว่าทางออกมันมีคำตอบเดียว มันไม่มีคำตอบให้แก้ คำถามใดๆ อีกแล้ว **มันหมดคำตอบที่จะให้แก้คำถาม ใดๆ แล้ว** ขณะนี้สิ่งที่ได้รับรู้กันในปัญญาชนในผู้รู้มัน ปรากฏชัดเจนยิ่งแล้วทั้งความรู้ทั้งความจริง และข้อมูล หลักฐานมากมาย ทางด้านนายกฯก็ได้แต่เสียดสีกันไป คื้อๆ คั้นๆ ไป แก่ขวยแก่เงินอะไรไปเท่านั้นเอง เลย จบไม่ลง เพราะตัวปัญหายังดำรงค้อยู่ ไม่ยอมออกไป เพราะฉะนั้นจะทำอย่างไรให้มีฤทธิ์มีอำนาจ หรือผู้มีฐานะทางสังคมทั้งหลาย จะมาช่วยพันธมิตร ประชาชนเพื่อประชาธิปไตยทำให้นายกฯ นี้หยุด หรือลาออก หรือหมดบทบาทไปเสียที ซึ่งจุดเป้าหมาย นี้เอาตมาไม่ต้องพูดหรอก ก็รู้ๆกันอยู่ ไม่จำเป็นที่เอาตมาจะต้องชี้โพรงให้กระรอกเอาตมาว่านะ มันมีคำตอบเดียวเท่านั้นขณะนี้ และเอาตมาก็แน่ใจว่า ถ้าจีนไม่หยุด แล้วปล่อยให้ขุมขุมกัน และก็ต่อต้าน กันไปอีกนี่นะ แน่นอนเอาตมาเชื่อว่า ทางพันธมิตรฯ นี้ก็ไม่ยอมหยุด ในจุดยืนที่จะยืนยันยืนหยัดอย่างเดิมว่า จะต้องให้นายกฯออก ท่านนายกฯก็ยืนยันยืนหยัด เช่นกันว่า ไม่ออก ไม่ออก ไม่ออก

ดังนั้น ทางพันธมิตรประชาชนฯก็มีแต่ทำ อย่างไรให้ประชาชนรู้ความจริงหรือมีความรู้ที่ถูกต้อง จึงต้องใช้วิธีสร้างความรู้ เปิดเผยความจริง เอาหลักฐานต่างๆ ออกมายืนยัน หรือต้องแฉ แฉๆ ใครต่อใครในสังคมที่เป็นผู้รู้ ผู้มีความจริง ผู้มีหลักฐาน ยิ่งผู้มีฐานะทางสังคมเป็นผู้ที่ยอมรับของสังคมสูงก็ยิ่งดี ออกมาช่วยกันยืนยัน ออกมาช่วยกันชี้แจงอธิบาย เปิดเผย ซึ่งตอนนี้ก็หลายท่านแล้วที่เอาตมาใช้ภาษา ว่า *หมูไม่กลัวน้ำร้อนแล้ว* ท่านกล้าออกมากันมากมาย แล้ว มาช่วยกันเปิดเผยความจริง มาให้ความรู้ เอาหลักฐานมายืนยัน หมูกระโดดออกมาแล้ว ไม่กลัวแล้วน้ำร้อน ออกมาแฉ พูด ๓ ท่านที่ออกมาเปิดเผยวันนั้น มีพูด ๒ ท่าน ที่ปลดเกษียณแล้ว ก็ไม่เท่าไรหรอก อย่างเก่งก็ถูกฟ้องหมิ่นประมาท ส่วนอีกท่านหนึ่งนั้นยังไม่ได้ปลดเกษียณ ยังเป็นทูตอยู่ยังกล้าพูด ไม่กลัวเลย รู้สึกว่า โอโฮ..กล้า กล้าหาญ เพราะ

ว่ายังหนุ่มกว่าอีก ๒ ท่านนั้น เอาตมาเห็นเวลา ท่านพูด เวลาแฉ นี้ โอโฮ..เส้นคอท่านขึ้นเป็นเอ็นเลย ..อะไรจะอัศจรรย์ขนาดนั้น นี่มันคือ คนสุดอัศจรรย์แล้ว นะตอนนี้ มันถึงที่สุดกันแล้ว และมันก็กำลังถูกแฉแรง ร้อนขึ้นอยู่เรื่อยๆที่จะเสริมเติมเชื้อเข้าไปอีก แต่เป็นเชื้อ แห่งความจริง ดังนั้นความจริงเหล่านี้ก็จะกดดันให้ แต่ละคนๆเกิดแรงกดดันต่อไป สักวันหนึ่งก็จะเบียด หนัก ยิ่งนานก็ยิ่งเปิดเผยมากก็ยิ่งแรงกว่านี้ เอาตมา ว่ายังมีอีกมากที่จะมาช่วยกันเพิ่มแรงความจริง แล้ว แรงนี้ก็จะไปกดดันท่านนายกฯ แรงนี้จะกระเทือนไปถึง ลูกๆนายกฯ ต่อๆไป ซึ่งถึงขีดหนึ่งมันก็อันตราย จะ ปลดปล่อยให้ถึงขีดท่านนายกฯสติเสีย หรือว่าลูกหลาน ญาติโกโธติกาของท่านนายกฯ หรือผู้ที่ร่วมมีส่วนได้ ส่วนเสียอยู่กับท่านนายกฯคนใดคนหนึ่งหรือหลายคน ต้องถึงขั้นนอกแตก หรือสติเสียกันเลยทีเดียวหรืออย่างไร

ขอร้องเถอะผู้มีฐานะทางสังคมที่จะช่วย ชาติไทยเราได้ในขณะนี้ ขอร้องเถอะ เอาตมาได้อธิบาย ไปแล้วเรื่องสังขธรรมแห่งความเป็นกลาง หรือคนเป็น กลาง ความเห็นนี้ไม่ใช่เอาตมาเป็นเจ้าของ แต่เป็นของ พระพุทธเจ้า พุทธศาสนาชี้ชัดว่า “คนเป็นกลาง”นั้น จะต้องเข้ามาช่วยคนดีช่วยคนถูก ความเป็นกลางนั้น ไม่ใช่ติใครว่าใครก็ไม่ได้ *นิกคัณเห นิกคหารหัง ต้อง ดีเตียนคนผิด และปักคัณเห ปักคหารหัง จะต้องชม คนถูก ช่วยคนถูกต้อง ช่วยคนที่ดี* พระพุทธเจ้าให้ เลือกลงอยู่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งอีกด้วย คือ *ไม่ให้อยู่ฝ่ายคน ผิด ไม่คบคนพาล อเสวนา จ พาลานัง แต่..ให้อยู่ ฝ่ายคนถูกคนดี ปณจิตานัญญุ จ เสวนา* นี่เป็นเรื่อง ของสังขธรรม พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ชัดว่า *คนเป็น กลาง คือ คนไม่ลำเอียง ไม่มีอคตินั่นเอง* คนไม่มี ฉันทาคติ ไม่มีโทสาคติ ไม่มีโมหาคติ ไม่มี ภยาคติ *นี่คือ คนเป็นกลาง*

ความเป็นกลาง จึงหมายถึง การใช้ปัญญา อย่างไม่มีอคติ ๔ ต่างหาก ไม่ใช่คนไม่เข้าข้างฝ่ายไหน หรือไม่ดำเนินฝ่ายไหน เพราะฉะนั้นผู้ใดที่ยังมีอคติส่วน ใดอยู่ก็ควรจะต้องปรับตนปรับใจได้แล้ว ที่จริงคน

ผู้มีภูมิปัญญาที่รู้ว่าฝ่ายไหนถูกฝ่ายไหนผิด ก็ต้องช่วยตัดสิน ด้วยความไม่รัก-ไม่ชังฝ่ายไหน แต่ถ้าผู้ที่ยังมี“ภยากติ” คือ คนที่ยังไม่เป็นกลางเพราะกลัวกลัวว่าตนจะถูกตำหนิ กลัวว่าฝ่ายนั้นฝ่ายนี้จะโกรธถ้าตนไปแสดงว่าฝ่ายนั้นผิดฝ่ายนี้ถูก เป็นต้น ซึ่งนั้นก็คือ **คนยังไม่กล้า** เพราะกิเลสอึดตามานะ(ภยากติ) ของคนผู้นั้น จึงยังชื่อว่า **คนเป็นกลาง**ไม่ได้ สำหรับคนผู้นี้ ที่จริงนั้นผู้มีฐานะทางสังคมยิ่งฐานะสูงเท่าใดก็ยิ่งมีน้ำหนักมาก หากมีทำที่หรือพูดส่งเสริมฝ่ายที่ถูกต้อง ก็สร้างน้ำหนักหรือส่งเสริมความถูกต้องชอบธรรมได้อย่างมาก ผู้เป็นกลางจึงควรทำอย่างยั้ง

อาตมาจึงใคร่ขอร้องจริงๆ ขอให้ออกมาช่วยสังคมประเทศชาติด้วยเถิด มันต้องเลือกฝ่ายจริงๆอย่างที่ว่าอาตมาที่ยืนยันแล้วว่า ด้วยสังขรณ์ของพระพุทธเจ้านั้นไม่ใช่ไม่ให้เลือกฝ่าย ต้องเข้ากับฝ่ายบัณฑิตผู้รู้ถูก อย่าไปเข้ากับฝ่ายพาลผู้รู้ผิด ฝ่ายพาลคือฝ่ายผิด บัณฑิตคือฝ่ายถูก บัณฑิตที่ว่านี้ก็ได้ไม่ได้หมายความว่าคนจบดอกเตอร์ คนจบปริญญาตรี โท เอก คือบัณฑิต ไม่ใช่ซะ บัณฑิตนี้คือผู้ถูกต้องที่แท้จริง ฝ่ายที่ถูกต้องอย่างสัมมาทิฐิอย่างเป็นสังขรณ์ คนเป็นกลางต้องชี้ฝ่ายต้องเลือกฝ่ายจริงๆ พระพุทธเจ้าให้เลือกฝ่ายทรงชี้ชัดว่าให้คนเลือกมาอยู่กับฝ่ายคนดีคนถูกต้อง คือฝ่ายบัณฑิต อย่าไปอยู่กับฝ่ายพาลหรือฝ่ายผิดฝ่ายไม่ดี นี่คือ

ความเป็นกลาง คนเป็นกลาง ตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอน ศึกษากันดีๆเถอะ เราจะได้เข้าใจสังขรณ์อย่างถูกต้องแล้วทุกอย่างมันจะเรียบร้อยงดงามเป็นสุข หรือว่าอยู่อย่างมีภาระงับได้เมื่อมันแตกแยก

อาตมาเคยพูด

มาแล้วว่า พระพุทธเจ้า

ตรัสไว้ว่า เมื่อเกิดความแตกต่างแยกกันเป็น ๒ ฝ่าย ๒ ขั้วอย่างนี้แล้ว จะทำอะไร ปฏิบัติอย่างไรในคนทั่วไป ท่านก็ตรัสว่า คนทั่วไปก็ต้องไปฟังความทั้ง ๒ ฝ่าย นี่เป็นภาษาของศาสนานะ นั่นก็คือให้ไปศึกษาหาข้อมูลและพิสูจน์หลักฐานต่างๆทั้ง ๒ ฝ่าย เมื่อเราได้รับรู้ครบถ้วนเพียงพอแล้วเราก็ตัดสินเอาเอง เห็นว่าฝ่ายใดเป็นธรรมวาที เป็นธรรมวาทีหมายความว่า ถ้าเห็นแล้วว่าฝ่ายไหนเป็นฝ่ายที่ถูกต้องฝ่ายที่ดีกว่า เห็นว่าฝ่ายใดเป็นธรรมนั่นเอง ก็เข้ากับฝ่ายนั้น และถ้าเห็นแล้วว่าฝ่ายใดไม่เป็นธรรมเรียกว่าธรรมวาที ก็อย่าไปเข้ากับฝ่ายนั้น การให้สิทธิ์ตัดสินเอาเองเช่นนี้ คืออิสระเสรีภาพตัวใครก็ตัวเองจริงๆ เลย ต้องค้นคว้าตามรู้ตามศึกษาหาความรู้ความจริงเอง นี่คือพุทธ มีเสรีภาพปานฉะนี้

ในเรื่องสังขรณ์หรือในเรื่องธรรมะของพระพุทธเจ้านี้ ท่านสอนไว้ครบครันหมดทุกอย่างเลย วาระนี้อาตมาว่า ถึงคราวที่จะต้องเอาธรรมะอันลึกซึ้งสุดประเสริฐอันนี้ของพระพุทธเจ้า โดยเฉพาะหลัก“นानาสังวาส”ของพระพุทธเจ้าออกมาใช้กันในวุดนี้กันอย่างถึงยุคถึงกาลแล้วนะ มาศึกษากันให้ดีๆเรามีของดีของประเสริฐในศาสนาพุทธอยู่แล้ว เราอย่าผล่ออย่าเมิน อย่าไปเห็นว่า โอ๊ย..พวกเราเป็นชาวพุทธต้องถือสายกลาง ถ้าเป็นกลางก็อย่าเข้าข้างใคร ใครจะดีใครจะชั่วเราก็อยู่เฉยๆ ไม่ต้องเข้าข้าง

เมื่อเกิดความแตกต่างเป็น ๒ ฝ่าย พระพุทธเจ้าให้ไปฟังความทั้ง ๒ ฝ่าย ศึกษาหาข้อมูลทั้ง ๒ ฝ่าย เมื่อได้รับรู้ครบถ้วนก็ตัดสินเอาเอง เห็นว่าฝ่ายใดเป็นธรรมวาทีหมายความว่า เห็นว่าฝ่ายไหนเป็นฝ่ายที่ถูกต้อง เห็นว่าฝ่ายใดเป็นธรรมก็เข้ากับฝ่ายนั้น

ใคร ไม่ต้องไปศึกษาต่อ ไม่ต้องไปเรียนรู้อะไรอีก ไม่ต้องไปยุ่งกับฝ่ายใด นั่นไม่ใช่ความเป็นกลาง ที่ถูกนั้นคนที่มีความเป็นกลาง คือ ผู้ที่ต้องศึกษาทั้ง ๒ ฝ่าย อยู่ย่ำลาเอียง คนที่ไม่มีอคติ ๔ ต่างหากคือคนเป็นกลาง คนใช้ปัญญาให้รู้ความถูก-ความผิด เช่น กรรมการตัดสินฟุตบอล คือผู้สามารถไล่คนผิดออกนอกสนามได้ ตุลาการสามารถสั่งผู้ผิดเข้าคุก สั่งประหารชีวิตผู้ผิดได้ แม้ผู้ผิดจะไม่ยอมสารภาพก็ตาม ตุลาการยังสามารถพิพากษาจัดการคนผิดได้

อยู่ในสังคมนี้เราจะต้องช่วยคนดีคนถูกช่วยกันกำจัดคนไม่ดีไม่ถูก มนุษย์นี่เป็นสัตว์สังคม เป็นสัตว์โง่งม เป็นสัตว์ที่อยู่รวมกันอย่างสันติ อยู่กันอย่างช่วยเหลือเกื้อกูลเอื้อเฟื้อเจือจาน อยู่กันอย่างมีคุณค่ามีประโยชน์ต่อกันและกัน คนช่วยเหลือกันได้เสียสละแก่กันได้ยิ่งกว่าสัตว์ใด ๆ ในโลก คนนั้นสร้างสรรกันแล้ว ก็ทานก็บริจาคให้แก่ผู้อื่นคนอื่นหรือแก่สัตว์อื่นได้เก่งได้มากกว่าสัตว์ใด จึงเป็นสัตว์ที่ทำบุญได้เก่งได้มาก หรือเป็นคนมีคุณค่า เป็นคนมีประโยชน์แก่ผู้อื่นสัตว์อื่นได้กว่าสัตว์ใด ๆ แต่ถ้าเราเป็นคนที่มีแต่เอาเปรียบคนอื่น ก็คือคนไร้ประโยชน์แถมเป็นคนเบียดเบียนผู้อื่น นั่นคือ คนได้บาป ไม่ใช่คนได้บุญแน่นอน ไม่ต้องไปพูดถึงชั้นขี้โกง ชั้นทุจริต แค่เอาเปรียบนั้นก็เป็นคนชั่วแล้ว บาปแล้ว

เพราะฉะนั้นวิถีคิดของทุนนิยมนี้ ตั้งแต่เรื่อง“กำไร”ไปทีเดียว ซึ่งเป็นวิถีคิดที่เอาเปรียบ โดยทุนนิยมคิดว่า การขายที่บวกเอาส่วนเกินจากทุนแล้วเรียกว่า“กำไร”และนับเป็นความสุขริชชิตุธรรมที่ดี การเพิ่มอัตรารายให้มีกำไรมากขึ้น ๆ อย่างไม่มีที่สิ้นสุดก็ดี ความซบซ้อนความทับซ้อนในกลเชิงวางกฎเกณฑ์ต่างๆที่เอาเปรียบยิ่ง ๆ ขึ้นก็ดี เป็นต้น ล้วนเป็นวิถีคิดที่เอาเปรียบให้ทับทวียิ่งขึ้น จึงเป็นวิถีคิดที่บาปทั้งนั้น ตอนนี้ผลบาปของทุนนิยมแสดงตัวเต็มไปทั่วโลกแล้ว มันกระทบกระเทือนไปทั่วโลกเลย ซึ่งหนักหนาสาหัสจริงๆ ผู้ที่เป็นนายทุนหรือผู้ที่ได้เปรียบเอาเปรียบเก่ง เฉลียวฉลาด แล้วก็มีพรรค

พวก มีอำนาจทางสังคมก็เอาเปรียบกันมากขึ้น ยิ่งขึ้น ๆ ไม่มีที่สิ้นสุด ดังจะเห็นได้ว่าคนรวยจะรวมหัวกันเพื่อร่วมกันเอาเปรียบมากขึ้น ๆ คนที่ไม่ฉลาดเท่า คนที่ไม่มีอำนาจพอ คนที่ตกอยู่ใต้อำนาจก็จะถูกเอาเปรียบทวีคูณไม่มีหยุด มากขึ้น ๆ ๆ ๆ คนจนในโลกจึงเพิ่มขึ้น ๆ กระจายไปเต็มทั้งโลกรวมตัวกันไม่ติด ส่วนคนรวยก็จะมีคนรวยล้นฟ้ายิ่งขึ้น ๆ รวยอย่างซบซ้อน รวยอย่างทับทวีมากขึ้น ๆ ๆ ไปเรื่อย ๆ ไม่มีที่จบ เป็นสังคมระเหิงสุขในกลุ่มของคนรวย เพราะกิเลสมันไม่เคยพอ ไม่เคยอิ่ม กิเลสไม่เคยหยุดบทบาทที่จะโลกถ้ามันยังมีในตัวคน ซึ่งจะมีทั้งรวยบรมรวยสูงสุด รวยติดอันดับรองลงไป ๆ ตามลำดับ และคนรวยจะรวมหัวกันเป็นเครือข่ายอำนาจที่ยิ่งได้เปรียบดูเอาความรวยได้ยิ่ง ๆ ขึ้น แต่ก็เป็นที่ระแวงของคนรวย ที่นับวันจะเกิดช่องว่างระหว่างคนรวยกับคนจนถ่างออกไป มากออกไปยิ่งขึ้น ๆ

เมืองไทยนี้เป็นเมืองสุดประเสริฐ ที่มีพระเจ้าอยู่หัวทรงพระปรีชาญาณ พระองค์ทรงเตือนสติเรามาเนิ่นเนิ่นแล้ว ในหลวงพระองค์นี้ท่านทรงเตือน ทรงให้สัญญาว่า คนไทยไม่ต้องไปหลงเป็นเสือดาวที่เท่านั้นเท่านั้นกับโลกเขาหรอก พระองค์ทรงให้คนไทยรู้จักการพึ่งตนเองให้ได้ ทำให้พอมีพอกิน ซึ่งก็คือเศรษฐกิจพอเพียง ครัสเตือนประชาชนเตือนผู้บริหาร ให้หันมาใช้วิธีทำเศรษฐกิจพอเพียง “พอ”คืออะไร “พอ”คือสันโดษ พอเพียงนี้คือสันโดษ สันโดษแปลว่าอะไร สันโดษแปลว่า“พอ-ใจมันพอ” แต่มาแปลกันผิด ๆ ในเมืองไทยนี้มาแปลสันโดษว่า “พึงพอใจในสิ่งที่ตนมีอยู่” ไปถามเศรษฐี ที่จริงไม่ใช่เศรษฐีหรอก เป็น“กระฎุมพี” คือคนร่ำรวย ไปถามกระฎุมพีที่มีเงินหมื่นล้าน หรือมี ๕ หมื่นล้าน ๗ หมื่นล้าน ไปถามดูซิว่า เขา“พึงพอใจในสิ่งที่ตนมีอยู่นั้นไหม” เขาก็จะตอบว่า เขาพึงพอใจแน่ที่มีเงิน ๗ หมื่นล้านนั้น พึงพอใจในสิ่งที่เขามีอยู่แน่ ๆ แต่เขายัง“ไม่พอ”หรือ เขายังอยากได้มากกว่านั้นอีกแน่ยิ่งกว่าแน่ “ความพึงพอใจใน

“สิ่งที่ตนมีอยู่” จึงไม่ใช่“สันโดษ” เขาพึงพอใจของเขาที่เขา มีนั้นแน่นอนแต่เขาจะ“ไม่พอ” นั่นคือ เขายังไม่สันโดษ เขาจะไม่พอ เขายังอยากได้อีก เพราะฉะนั้นการอยากได้มาให้คนอื่นอยู่จึงไม่ใช่สันโดษ สันโดษคือความพอ-ความจบ เรามีเท่านั้นที่“พอ” ชีวิตของเราดำเนินไปได้ ไม่ทุกข์ ไม่หลงความสะดวก ไม่หลงความฟุ้งเฟ้อ และไม่ใ้ทรมาณร่างกายชีวิต แม้จะมีน้อย แต่เราก็สุขใจสบายดี เราไม่กระสัน ไม่มีกิเลสโลกเพื่อคอยโงะไรมาให้คนอื่น “ใจพอ” นี้เป็นหลักการของพระพุทธเจ้า ที่เรียกว่า“สันโดษ”

เพราะฉะนั้นคนที่รู้จัก“พอ” หรือคนที่“ใจพอ” มีสันโดษ จึงเป็นคนที่ไม่เบียดเบียนตน ไม่เบียดเบียนผู้อื่น เมื่อไม่เบียดเบียนตนก็มีแต่จะเสียสละให้ผู้อื่น การเสียสละไม่ใช่การเบียดเบียนตน เพราะการให้ผู้อื่นนั้น คือ การเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น ซึ่งการให้นั้นเป็นการเสียสละโดยตรง เป็นการมีประโยชน์แก่ผู้อื่นแท้ๆ ไม่ใช่การเบียดเบียนตน หากตราบใดที่ไม่กระเบียดกระเสียดตนเองพอมีพอกินแล้ว เพราะเป็นการได้บุญได้กุศลด้วยซ้ำ

ผู้ที่มี“สันโดษ” จึงเป็นคนที่มีความรู้ทางธรรม และเชื่อฟังเชื่อมั่นในความเป็นธรรม เชื่อมั่นในความเป็น“สันโดษ” จึงจะเป็นคนรู้จักพอ ใช้แค่พอ กินแค่พอ มีแค่พอ ไม่ฟุ้งเฟ้อ ไม่หลงบริโภคนิยมตามสังคมที่เขานิยมกัน ที่เขามอมเมากันไม่รู้หยุด พอแค่นี้ สังคมมีมากกว่านี้ก็ช่าง ไม่ตามสังคม ไม่ต้องมากกว่านี้ ไม่อยากได้มากกว่านี้ ไม่ต้องเอามากกว่านี้ ทำมาๆ พอกินแล้วให้ผู้อื่น ยิ่งเป็นระบบที่เป็นสังคม เป็นชุมชนที่มีวิถีการดำเนินชีวิตครบวงจร ก็ยิ่งจะเห็นเป็นรูปธรรมของความสันโดษชัด

ข้อถกที่ต้องยกตัวอย่างชาวอโศกอีกครั้ง หนึ่ง ชุมชนชาวอโศกที่เป็นหมู่บ้าน เป็นกลุ่มคนที่อยู่ร่วมกันเป็นชุมชน ถึงขั้นเป็นหมู่บ้านจริงๆ ที่มีผู้ใหญ่บ้าน มีอบต. ตามกฎหมาย ในหมู่บ้านของชาวอโศกทุกแห่งประชากรอยู่กันอย่างสันโดษ มั่นนอย ตามที่พระพุทธเจ้าท่านสอน มีการปฏิบัติตนลดละ

กิเลสของตนกันจริงๆ ทั้งหมู่บ้าน มีศีลกันทั้งหมู่บ้าน อย่างต่ำก็ศีล ๕ เช่น ทั้งหมู่บ้านไม่ไม่มีใครฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่มีผิดฝ่าผิดเมีย ไม่พูดปด ไม่ดื่ม น้ำเมา เหล้าขวดเดียวก็ไม่มีในหมู่บ้าน แม้แต่บุหรี่ยังไม่มีใครสูบทั้งหมู่บ้าน เรื่องยาบ้าจึงไม่ต้องพูด

หมู่บ้านชาวอโศกมักน้อยสันโดษกระทั่งถึงขั้นคนในหมู่บ้านไม่ต้องสะสมเงินเป็นของตนเอง ชาวอโศกนี้มี“ใจพอ”จนกระทั่งว่า เออ..มีชีวิตชนิดที่ไม่ต้องมีบ้านช่องเรือนชานเป็นของตัวเอง แล้วจะอยู่จะนอนยังไง ก็มีบ้านส่วนกลาง หรือมีบ้านเพื่อนฝูงญาติมิตรสหายเยอะเยอะ ซึ่งต่างก็ไม่ยึดมั่นถือมั่นเป็นของตัวเองของคนอะไรกันนักแล้ว จึงพักที่บ้านที่พอพักได้ก็พัก นอนกับบ้านที่นอนได้ก็นอนกันไป เป็นวัฒนธรรมคนอยู่อย่างกินง่ายเลี้ยงง่าย

พระพุทธเจ้าท่านตรัสเอาไว้ในเรื่องของคนมีวรรณะ “วรรณะ”ของพุทธนะ ไม่ใช่วรรณะของชาวอินเดีย วรรณะหรือวันฉนี้ท่านตรัสไว้มีอยู่ทั่วไปในหมวดพระวินัย ในพระไตรปิฎก ว่า คนมีวรรณะ หมายความว่า เป็นคนชั้นสูง ท่านจะตรัสก่อนที่จะตราวินัย แต่ละเรื่อง มี วรรณะนี้มี ๕

ได้แก่ ๑. สุภระ ๒. สุปิสะ ๓. อัปปิงคะ ๔. สันตยัญหรือสันโดษ ๕. สัลลปะ ๖. ชุตตะ ๗. ปาสาทิกะ ๘. อปยะ ๙. วิริยัมภะ นี้คือ วรรณะ ๙ คุณสมบัติทั้ง ๙ นี้ เป็นเครื่องชี้ความเป็นคนเจริญเจริญอย่างประเสริฐ ที่เรียกได้ว่า The classes ซึ่งพระพุทธเจ้าจัดเป็นคนระดับบน จึงมีส่วนน้อย ไม่ใช่ The masses เดอะแมสเสส ก็คือปุถุชนคนส่วนใหญ่ส่วนมากทั่วไป แต่คนที่วรรณะ ๕ นี้เป็นคนมีชั้น มีระดับแห่งความประเสริฐ เป็น“อารยชน” ตั้งแต่โสดาบันขึ้นไป อาตมาไม่เรียก“อริยะ” เพราะ“อริยะ”เป็นคำเสียไปแล้วทุกวันนี้ คนนี้แหละทำให้เสีย เพราะเอาคำว่า“อริยะ”ถูกนำไปเรียกพระผู้เฝ้าประตูวัด อาตมาก็เลยไม่เอาแล้ว จึงขอเรียกผู้ประเสริฐว่า“**อาริยะ**”ก็แล้วกัน ก็คำเดียวกันกับคำว่า พระศรี**อาริย์** หรือ พระศรี**อาริย์**เมตตริย์ นั่นเอง

บทนำ

ตราบใดที่โลกยังแปดเปื้อนกิเลส
เรามีอาจทำให้คนรักทั้งโลกได้
เพราะกิเลสร้าย...
เป็นตัวกีดกันความดีงามทั้งปวง
วันนี้การยาตรากองทัพธรรม
จึงน้อมรับทั้งดอกไม้และก้อนอิฐ

สมณะโพธิรักษ์

สี่ ^{สั้น}ชีวิต สมอ.

มีคำถามมากมาย...

- ทำไมนักปฏิบัติธรรม
จึงออกมาอยู่เรื่องการเมือง
- ทำไมไม่ทำตัวเป็นกลาง
- และอีกหลายทำไม ซึ่ง
เราได้ตอบไปแล้ว ในที่ต่างๆ
ต่างกรรมต่างวาระ จึงไม่ขอ
นำมาตอบ ณ ที่นี้

2006

❖ จากเหตุการณ์ทางการเมืองและเราเข้าไปร่วมด้วยนั้น พ่อท่านกำลังสร้างค่านิยมอะไร

อาตมาไม่ได้สร้างค่านิยมอาตมาทำงานอยู่ในสังคม ทำงานศาสนา เราก็ทำงานให้แก่มนุษยชาติในสังคม ตัวอาตมาเองปฏิบัติธรรมเมื่อปฏิบัติธรรมแล้วจึงเข้าใจโลกีย์ เข้าใจโลกและสังคม เรื่องการแย่งลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุข เข้าใจแล้วก็มาลดละกิเลสของเรา ไม่ให้ไปวุ่นวายอย่างนั้นจริงๆ ไม่ได้ทำเพื่อลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุข ให้ได้จริงๆ แล้วเราก็ช่วยสังคมดูแลสังคม ที่เขาแย่งลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุขกันนี้แหละ มันมีคนหลายระดับ หลายฐานะที่แย่งกัน บางคนมีภูมิธรรม บางคนก็ไม่มีภูมิธรรม บางคนมีแต่เลือดโลกีย์ แย่งลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุข แถมฉลาดด้วย ชู้โกง เอาเปรียบ เอาไรต์ ต่างๆ นานา พวกนี้ทำให้เดือดร้อนทั้งสังคม

เรามีฐานะเป็นนักปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้า เห็นผู้คนเขาลำบากลำบาก เขาทุกข์ร้อนแย่งชิงทำร้ายกันอยู่อย่างนี้ เราก็ต้องช่วยสังคมในส่วนที่พอจะช่วยได้ เพราะฉะนั้นที่ถามว่าอาตมาไปสร้างค่านิยมอะไรนั้นที่จริงไม่ได้ไปสร้างค่านิยม แต่จะไปทำงานเพราะเห็นว่าสังคมเกิดเหตุการณ์อย่างนี้ขึ้นจนกระทั่งเห็นความวุ่นวายที่มันถึงขีดถึงขั้นแล้วก็คิดว่าถ้าเราปล่อยปละละเลย ทั้งๆ ที่รู้แสนรู้ว่าสังคมเมืองไทยยังเห็นว่า นักปฏิบัติธรรมไม่ควรจะยื่นมือเข้าไปเกี่ยวข้องกับการเมือง ซึ่งเป็นเรื่องทางโลก เขาจะปู้ยี่ปู้ยำสังคมอย่างไร นักธรรมะต้องนั่งดูเฉยๆ อย่าไปยุ่งไปเกี่ยวอะไร นั่นคือความเห็นของคนในสังคมไทย ซึ่งยึดมั่นอย่างนั้น เพราะเข้าใจอย่างนั้นกันมานานแล้ว ฉะนั้นก็เลยปล่อยให้การเมืองปู้ยี่ปู้ยำสังคมจนละอะละอะไปหมด ทั้งๆ ที่ครั้งนี้ก็เห็นชัดเจนว่า นักการเมือง

ขาดคุณธรรม ไม่ชอบด้วยคุณธรรม ไม่ชอบด้วยมิติทางจริยธรรม ก็พูดกันชัดๆ เห็นกันชัด แต่ก็ยังจะปล่อยและบอกนักธรรมะอย่าไปยุ่งปล่อยให้เขาฆ่าแกงกันไปเอง อาตมาเห็นว่ามันเป็นความไม่ถูกต้องตามลัทธิธรรมแน่ๆ แม้รู้ว่าคุณสังคมไม่เข้าใจ ถ้าเรายื่นมือเข้าไปเกี่ยวข้องเมื่อไร ก็จะถูกตำหนิติเตียน ถูกต่อว่าต่างๆ นานา อาตมาก็เข้าใจ แต่เห็นว่าการจริงความจริงถูกต้องนั้นมันสำคัญกว่าที่จะไปกลัวเขาตำหนิ กลัวเขาจะว่าเราอาตมาว่าเราไม่ได้รักตัวรักตนถือดีถือตัวจนแต่ต้องไม่ได้ ว่ากล่าวไม่ได้ขนาดนั้น แต่เราคิดว่าถ้าเราไปทำงานช่วยเขา มันจะมีประโยชน์คุณค่าต่อสังคม ซึ่งน่าจะดีกว่ากลัวถูกตำหนิเพราะเราไม่ได้ทำเพราะต้องการคำสรรเสริญเยินยอ ยกย่องหรือได้ลาภได้ยศอะไรอยู่แล้วตรงข้ามรู้ว่าคุณต้องไปถูกตำหนิว่า แต่ถ้าเผื่อเรามีน้ำหนักรู้เนื้ออะไรในคุณภาพของเรา ที่จะสามารถช่วยสังคมขึ้นมาบ้าง เราถึงได้ตัดสินใจเข้าไปทำงานนี้โดยไม่ได้คิดไปสร้างค่านิยมอะไร

❖ ทำไมไม่เทศน์อยู่ในวัด ชี้บอกความดีความเลวและให้คนฟังไปคิดตัดสินใจปัญหาเอาเอง

การที่จะนำทั้งทีมมาทั้งคณะชบวนนักธรรมะเข้าไปรณรงค์หรือเข้าไปร่วมชุมนุมร่วมทำงานเต็มทีมเลย ยังไม่เคยมีในสังคมไทย เพราะฉะนั้นเราจะทำงานไปแต่อย่างที่เราเทศน์บอกๆ เหมือนเดิม เหมือนอย่างที่เคยมีมาแต่ก่อน ตอนท่านเจ้าคุณปัญญานันทภิกขุ เวลาเกิดเหตุการณ์อะไรในบ้านเมืองท่านก็ออกมาเทศน์ทุกที แล้วมันมีผลอะไร เพราะความเข้าใจของคนทั่วไปนั้น เขาคิดว่าธรรมะไม่เกี่ยวกับการเมือง เขาเชื่ออยู่แล้วว่า นักธรรมะมีหน้าที่สอนก็พูดไป แต่ธรรมะไม่ควรเข้าไปเกี่ยวกับการเมือง การเมืองก็อยู่ส่วน

การเมือง ธรรมะก็อยู่ส่วนธรรมะ ไม่ต้องเข้าไปเกี่ยวกับความคิดอย่างนี้ความเชื่ออย่างนี้ มันฝังรากลึกในสังคมไทย ฉะนั้นต่อไปให้เป็นอย่างที่คุณเสนอมา ถึงพูดอยู่ สอนอยู่ มันก็ไม่เกิดปฏิกิริยา ทำให้ตายก็ไม่เกิดปฏิกิริยาอะไร ไซ้ไหมล่ะ ฉะนั้นมันจึงจำเป็นต้องเข้าไปเผชิญเหตุการณ์โดยตรง ต้องเข้าไปร่วมผนึกกันทำงานเลย มันจึงจะก่อปฏิกิริยา หรือว่าเกิดผลอะไรขึ้นมาได้ ถ้าไปพูดสอนเฉยๆ อีกก็ร้อยปีก็ร้อยชาติ จะพูดก็พูดไปเถอะ ไม่เกิดประโยชน์อะไรหรอก

❖ **หมายความว่า วันนี้ศาสนาเป็นที่พึ่งเฉพาะคนใดคนใดถูกต้อง แต่ไม่ใช่ที่พึ่งของทุกคนแล้ว**

จริงๆ ก็ไม่อย่างนั้นทีเดียวศาสนาเป็นที่พึ่งของคนทุกระดับแหละ คนถูกต้องหรือคนไม่ถูกต้อง หรือแม้แต่คนที่ยังเข้าใจไม่ได้ก็เป็นที่พึ่งได้ เพราะว่าศาสนา โดยเฉพาะศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่มีความลึกซึ้ง คนที่จะเข้าใจและจะมาพึ่งพาศาสนาจริงๆ นั้น ไม่ง่ายหรอก แต่ถึงกระนั้นก็ตาม ศาสนาพุทธก็พยายามสร้างที่พึ่งให้แก่คนทั่วไป และก็พยายามที่จะช่วยคนทุกระดับ ช่วยไปเรื่อย ทั้งระดับคนที่มีความปัญญาได้รับได้ และที่จะได้ประโยชน์หรือได้พึ่งศาสนา ส่วนคนที่ไม่เข้าใจเราก็ไม่ได้ช่วยเขาแน่นอน นอกจากไม่ช่วยเขาแล้ว เขายังต่อว่าอะไรเราได้อีก เพราะโลกุตระธรรมที่เอาตามาได้ทำงานมาแล้วมันให้คำตอบเอาตามาว่า คนที่ไม่สามารถจะเข้าใจถึงโลกุตระธรรมนั้น เขาจะต้องต่อว่าเรา เพราะทิศทางของโลกุตระกับทิศทางของโลกียะนั้น มันสวนกระแสกันตามที่พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ ธรรมะเป็นเรื่องทวนกระแส สอนให้มาลดละ ให้มาเล็กน้อย ให้มาสิ้นโดย แต่ทางโลกียะนั้น เขาจะต้องโลกจะต้องเอา ต้องสมโลภ สมรวย ทั้งลาภยศสรรเสริญ โลภียสุข เอาตามาไม่ได้สงสัย เข้าใจอันนี้อยู่แล้ว ฉะนั้นเราก็ช่วยคนที่เราช่วยเขา

ได้ หรือช่วยคนที่มีภูมิปัญญาซึ่งก็จะรับประโยชน์คุณค่านี้ได้ เมื่อคนที่รับประโยชน์นี้ได้ เข้าถึงโลกุตระธรรมแล้ว เขาก็จะเป็นประโยชน์ไปช่วยสังคมอีกทอดหนึ่งต่อไปเรื่อยๆ สุดท้ายก็จะเกิดมวลของผู้ที่ได้รับประโยชน์จากศาสนาเพิ่มเติมขึ้นไปเรื่อยๆ ฉะนั้นแม้ว่าผู้ที่เขายังเป็นโลกียะ ยังเข้าใจโลกุตระไม่ได้ ก็จะมีน้ำหนักของโลกุตระและน้ำหนักมวลของผู้ที่ได้ธรรมะของพระพุทธเจ้าจนมีฤทธิ์มีแรงเข้าไปช่วยเพิ่มขึ้นๆ ที่ทำงานมา ๒๐-๓๐ ปี ก็เห็นอยู่ว่า เมื่อคนที่มีการผลทางศาสนาแล้ว ก็จะไปช่วยผู้อื่นต่อ หรือว่าเป็นมวล เป็นราศี รังสี เป็นธรรมฤทธิ์ ที่ไปช่วยคนเพิ่มเติมขึ้นมาได้อีก แม้คนที่ยังอยู่ในโลกียะซึ่งไม่ได้รับการช่วยในตอนแรก แต่ก็จะได้รับประโยชน์เพิ่มเติมขึ้นมาในภายหลัง

❖ **สรุปว่าศาสนาพุทธเป็นที่พึ่งของคนที่มีปัญญาก่อนไซ้ไหมคะ**

ไซ้

❖ **ในอดีตบ้านเมืองก็เคยมีผู้บริหารโกงกินขาดจริยธรรม ทำไมเราออกมาตอนนี้**

ก็มีคนถามมากกว่าทำไมออกมาตอนนี้ ทำไมออกช้า คือเราเองเราเจียมตัวเรานะว่า ตัวเราก็อ่านนี้ เราไม่ได้ใหญ่โตจนได้รับการยอมรับในสังคมมากมาย แต่เหตุการณ์ครั้งนี้มันร้ายแรงรุนแรงเหลือเกิน คราวก่อนๆ ไม่ถึงขั้นนี้ ครั้งนี้ร้ายแรงมาก เท่าที่เอาตามารู้สึก ฉะนั้นจึงคิดว่ามันต้องช่วยแล้ว จึงออกมา เราก็ต้องพยายามดูข้อมูลหลักฐานคำตอบอะไรต่างๆ นานา ขนาดออกไปแรกๆ ก็ยังโดนต่อว่า โดนท้วงทันทันที เราก็พยายามอธิบายให้เข้าใจ และก็พยายามยืนยันว่า เรามาทำงานนี้ ไม่ได้มาทำงานการเมืองนะ เราไม่ได้มีจุดมุ่งหมายที่จะเข้าไปหนุนพรรคการเมืองฝ่ายไหน เราทำงานในหน้าที่ที่เราถนัด คือเราเห็นว่า การ

ปะทะคราวนี้ มันแบ่งออกเป็น ๒ ฝ่ายอย่างชัดเจน คือ ฝ่ายความไม่ชอบธรรมของนายกรัฐมนตรี กับฝ่ายต่อต้าน เขาต่อสู้ในประเด็นนี้ เมื่อเราตรวจสอบข้อมูลหลักฐานต่างๆ แล้ว ก็เห็นด้วยและอีกอันก็คือเขาได้ทำกันมาก่อนแล้ว ได้รณรงค์ประชุมประท้วงอะไรกันมาพอสมควร และเราก็เห็นว่าเขาทำได้ดี เห็นมุมที่เจริญของประชาธิปไตย ที่เป็นการประท้วงต่อต้านกันได้อย่างสันติตามรัฐธรรมนูญ มีสิทธิจะประท้วงได้โดยสันติ อาตมาก็คิดว่าเราน่าจะเข้าไปช่วยในมุมนี้ เพราะว่าเราเอง มีความสันติมีความไม่รุนแรงอยู่แล้วเป็นเนื้อๆเลย เราจึงน่าจะไปช่วยอันนี้ เหมือนหยดน้ำเย็นอีกหยดหนึ่ง เขาทำเย็นมาได้พอสมควรแล้ว แต่ถ้าอีกหน่อยมันปะทะกันมากขึ้น ก็จะมีร้อนขึ้นๆ เราก็ไปช่วยเอาน้ำเย็นนี้พรมเข้าไปให้ เพื่อไม่ให้ร้อนแรงจนกลายเป็นความรุนแรง อันนี้เป็นหน้าที่ของนักธรรมะ ไม่ใช่เราไปเล่นการเมือง ไปแย่งตำแหน่ง หรือไปคิดล้มล้างในเรื่องของการเมืองอะไรต่างๆ เราไม่เก่งเรื่องนี้ เราไม่ถนัดหรอก แต่เราเข้าไปช่วยในส่วนที่เราพอจะทำได้ นี่คือหน้าที่กองทัพธรรมไปช่วยในส่วนที่จะทำให้เกิดความเย็น หรือสันติ และไม่ให้เกิดความรุนแรงขึ้นมา ด้วยวิธีการเท่าที่เรายกทำได้ช่วยได้ ก็เอากล้วยช่วยเหลือมีน้ำใจ สร้างอะไรก็แล้วแต่ เพื่อไม่ให้เกิดความรุนแรง ให้เกิดความสงบเรียบร้อย ซึ่งจะทำให้ได้มากได้น้อยเราก็ไม่รู้นะ แต่เราก็ได้ทำแล้ว ที่ว่า สันติ อหิงสา อโหสิ เรามีน้ำหนักได้ถึงขั้นอโหสิ แต่คนอื่นบางคนเป็นผู้ทำงานอยู่ในนั้น เขาทำไม่ได้ เขาไม่เอาอโหสิหรอก เขาเองจะต้องจ้องล้างจ้องผลาญ เราก็บอกเขาว่า เอาน้ำ! ใจเย็นๆ เราก็ช่วยเขาให้เย็นขึ้นในส่วนนี้

❖ **พ่อท่านมีกรอบจะให้ศาสนาเข้าไปยุ่งกับการเมืองได้แค่ไหน อยู่ใกล้หรือเข้าไปได้ถึง**

ขนาดไหน

โดยสังขรณ์แล้ว ธรรมะไม่ใช่อยู่ใกล้หรืออกมันต้องเข้าไปอยู่ในเนื้อเลย ในจิตวิญญาณเลยได้ยิ่งดี นักการเมืองถ้ายังมีจิตวิญญาณเป็นนักธรรมะ มันก็ยิ่งวิเศษใช้ไหมล่ะ แล้วไปถามทำไมว่าต้องไปใกล้ชิดแค่ไหน เข้าไปเป็นเนื้อเป็นมวลเลย ถ้าเป็นไปได้ เพราะฉะนั้นตอนนี้เราจึงต้องช่วยแก้ความเข้าใจผิดของสังคมในประเด็นแรกที่คิดว่า การเมืองกับธรรมะควรจะอยู่ห่างจากกัน หรือควรจะแยกคนละส่วนคนละฝ่าย ซึ่งต้องแก้ข้อเข้าใจผิดอันนี้ให้ได้ก่อน เราจึงไปทำงานและพยายามอธิบาย พยายามที่จะแสดงให้เห็นว่า เราไม่ใช่ นักการเมือง เราไม่ได้ไปทำงานการเมือง แต่ในการเมืองนั้นเป็นเรื่องของสังคม ธรรมะก็เป็นเรื่องของสังคม โดยเฉพาะการเมืองควรมีธรรมะเข้าไปร่วมอย่างยิ่ง เพราะทำงานกับสังคมเหมือนกัน เราก็ไปทำงานให้นักการเมือง พยายามให้ข้อคิด ให้สติ ก็แล้วแต่ว่าธรรมะจะให้อะไรแก่เขาให้มากที่สุด เท่าที่จะให้ได้ ถ้าจะทำได้ขนาดให้นักการเมืองเป็นคนมีธรรมะในใจมากขึ้นได้ โอ้โฮ... เราก็ฝันหวานมากเลยนะ ถ้าหากเป็นไปได้ แต่ตัวเราก็อันนี้ เราคงไม่มีความสามารถถึงปานฉะนั้นหรอก แต่ถ้าเป็นไปได้มันดีไหมล่ะ

❖ **อนาคตเราจะออกโรงขับไล่ใครอย่างนี้อีกหรือไม่ และนี่คือหน้าที่นักการศึกษาหรือ**

ก็ต้องดูข้อมูล ต้องดูเหตุปัจจัยเสียก่อนว่า ถึงขั้นหนักหนาสาหัสเหมือนคราวนี้หรือไม่ ถ้าเราไม่ออกไปช่วยก็คงไม่ดี ถ้าหากถามถึงในอนาคต หากมีเหตุการณ์หนักหนาสาหัสอย่างนี้ หรือมากกว่านี้ เราก็คงต้องไปช่วยอีก ถ้าไม่ถึงขนาดนี้ เขาทำกันได้ ซึ่งไม่ได้หมายความว่าเราไปเก่งกาจอะไรนะ เพียงแต่เขาเก่งกันอยู่แล้ว เขาทำกันได้อย่างสงบสันติ ไม่ต้องอาศัยเราหรอก เราก็ไม่ไป

❖ **การไปจับไล่คนไม่ดี น่าจะไม่ใช่หน้าที่ของพระ เช่น ตำรวจมีหน้าที่จับขโมย พระก็น่าจะมีหน้าที่สอนคน**

จะเป็นอะไรไปละ ถ้าเราไปช่วยในส่วนที่เสริมอะไรอันหนึ่ง เพื่อให้เกิดสิ่งที่ดี ถ้าพูดว่า ตำรวจจับขโมยถ้าหากเป็นขโมยจริง พลเมืองดีทุกคนก็น่าจะช่วยกันจับไซ้ไหม เพราะมันเป็นภัยต่อสังคม

❖ **แสดงว่า ศาสนาควรยุ่งเกี่ยวได้ในทุกเรื่องที่จะช่วยสังคมให้สงบสุขปลอดภัย**

จริงๆ แล้ว มันเป็นความเข้าใจผิดมานานในเรื่องศาสนากับการเมือง หรือธรรมะกับการเมือง ตอนที่เราไปทำขึ้นมา ก็คิดว่าสังคมไทยคงจะมีประสบการณ์อย่างหนึ่งที่เกิดขึ้น เป็นปฏิกริยาอันหนึ่งที่เป็นเรื่องใหม่ในสังคมไทย ซึ่งเขาก็คงจะพิจารณาออกพิจารณาเห็นว่า เราทำให้มันเลวร้ายลงหรือดีขึ้น เขาคงต้องใช้ปัญญาตรวจสอบดูว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วนี้เอง มันมีผลดีหรือผลเสีย ก็ว่ากันไป

❖ **นักบวชมีสิทธิไปลงคะแนนเลือกตั้งหรือยัง**

เราไม่คิดหรอก ถ้าเพื่อความเข้าใจของสังคมมันขึ้นถึงที่แล้ว เป็นคนเข้าใจว่าการเมืองกับธรรมะมันต้องช่วยกันทำ ช่วยกันสนับสนุนจริงๆ ถึงแม้เป็นนักบวช หรือนักธรรมะหรือถึงขั้นเป็นภิกษุก็ตาม ไม่ได้หมายความว่า เป็นคนโง่เง่าของสังคม ไม่รู้เรื่องราวของทางสังคม ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการเมือง เรื่องของรัฐศาสตร์ สังคมศาสตร์ หรือแม้แต่เรื่องของเศรษฐกิจก็ตาม นักบวชหรือว่าภิกษุ ไม่ใช่จะโง่เง่าเท่าตุณจนไม่รู้เรื่องเหล่านี้ และเมื่อรู้เรื่องแล้ว ก็ไม่กั้นทางนิพพานอะไร ยิ่งไปเสริมให้มีนิพพานได้ดีด้วย เพราะนิพพานนั้นคือการละกิเลส การที่จะไปอยู่ในสังคมซึ่งมีการกระทบกับสังคมในเรื่อง

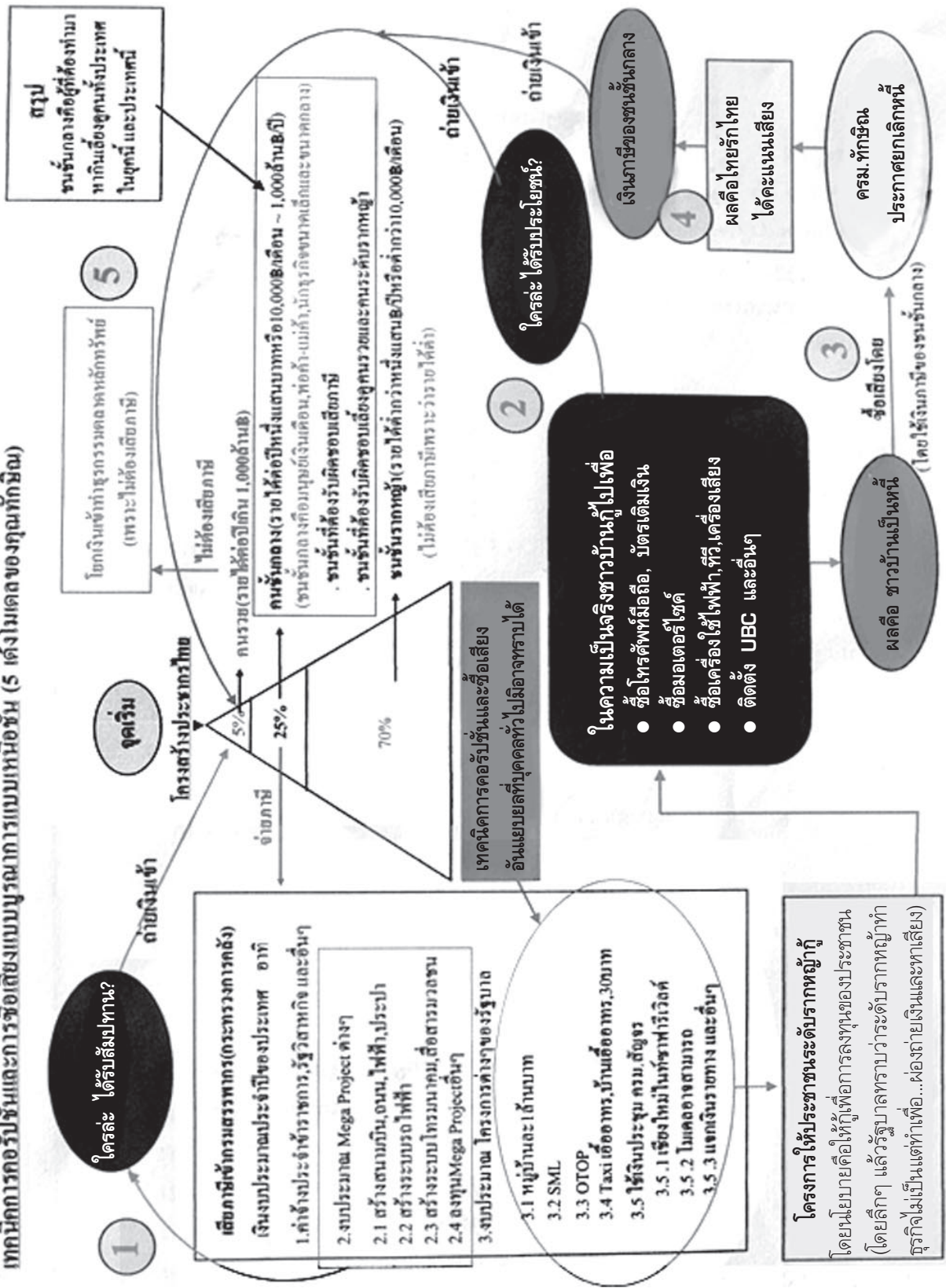
เศรษฐกิจ การเมือง สังคม อะไรต่างๆ นานา ถ้าหากมีกิเลสในเรื่องเหล่านี้ ตัวพระองค์ก็ไม่ได้ไปนิพพาน

ฉะนั้น พระก็ต้องรู้ว่าเรื่องเหล่านี้ สิ่งเหล่านี้ต้องอาศัยเป็นแบบฝึกหัดให้ตัวเองได้รู้ว่า เมื่อกระทบสัมผัสกับเราแล้ว เรามีกิเลสอย่างไรอะไรหรือไม่ นี่คือเรื่องธรรมะของพระพุทธเจ้าที่เป็นปรมาตถ์ และเป็นทางปฏิบัติที่ต้องรู้สิ่งเหล่านี้ ไม่ใช่หนีมันตามที่เข้าใจกันผิดๆ ว่า นักปฏิบัติธรรมต้องอยู่ในป่าในถ้ำ เหมือนอย่างฤาษีสมาธิโบราณ หรือเหมือนอย่างที่เราชายลัทธิธณะก็เข้าใจผิดในตอนแรกเหมือนกัน ออกจากวังไปอยู่ป่าตั้ง ๖ ปี หรืออย่างฤาษีอาหารดาบสกับอุทกดาบส ซึ่งมันไม่ใช่พุทธ

วิถีทางของศาสนาพุทธคือการปฏิบัติ มรรคองค์ ๘ อยู่ในสังคม ปฏิบัติจรณะ ๑๕ รู้จักสำรวจสังวร รู้จักสิ่งที่มากระทบสัมผัส รู้จักการอุปโภค บริโภค อย่างเหมาะสม ซึ่งจะต้องรู้จักทุนนิยม บริโภคนิยมด้วย และตัวเองก็ไม่ไปเป็นทาสอย่างแท้จริง จึงจะเรียกได้ว่า บรรลุธรรม อยู่เหนือสิ่งเหล่านี้ หรือว่า สิ่งเหล่านี้ก็กิเลสให้ไม่ได้ นี่จึงจะเรียกว่า เป็นการปฏิบัติอย่างมีมรรคผลแท้จริง

แต่เพราะการเข้าใจพุทธศาสนาผิดทาง ผิดเนื้อหาแก่นสารจริงๆ เลย ศาสนาพุทธทุกวันนี้จึงไม่สามารถช่วยสังคมได้มาก ทั้งที่ถ้าปฏิบัติถูกต้องทาง มีสัมมาทิฐิที่แท้จริง ศาสนาพุทธจะเป็นประโยชน์ต่อสังคมอย่างมาก ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า เป็นพหูชนะหิตายะ พหูชนะสุขายะ โลกานุกัมปายะ เป็นประโยชน์เพื่อมวลมนุษยชาติ ช่วยอนุเคราะห์ ช่วยเหลือเพื่อพ่ายให้โลกหรือสังคมเขาอยู่เป็นสุข อันจะเป็นศาสนาที่มีคุณค่าประโยชน์อย่างนั้นจริงๆ

เทคนิคการอุปรับและการซื้อเสียงแบบบูรณาการแบบหนี้อัม (5 คั้งโมเดลของกฤษณ์กัญญิน)

ชัยชนะของประชาชน บนมิตินៃใหม่ของการต่อสู้ สู่นวัตกรรมของการเมืองไทย

แสดงธรรมโดย สมณะโพธิรักษ์
ที่เชิงสะพานม้ฆวานรังสรรค์
๒๓ มี.ค. ๒๕๔๕

ชัยชนะของประชาชน บนมติใหม่ของการต่อสู้ สู่นวัตกรรมใหม่ของการเมืองไทย

แสดงธรรมโดย สมณะโพธิรักษ์
ที่เชิงสะพานมอญจันทบุรี ๒๗ มี.ค. ๒๕๕๕

เจริญธรรมทุกๆ คน วันนี้เรามาพูดคุยกันตามประสาที่ควรจะได้พูดได้คุยกัน ใครก็ตามที่คิดว่าเราเข้าใจในสิ่งที่ดี หรือเข้าใจในสิ่งที่ เป็นสังฆธรรม ถ้าจะพูดให้โก้ๆ ว่าเราเข้าใจในสังฆธรรม เข้าใจในสิ่งที่ เป็นประโยชน์คุณค่าจริงๆ นี้ เราก็ควรจะได้เอามาบอกกัน แจกแจงยืนยันขยาย ให้ เราได้รู้ได้เข้าใจในสิ่งที่มันเป็นประโยชน์เป็นความถูกต้องที่แท้จริง เราก็จะต้องบอกกัน

ในธรรมะของพระพุทธเจ้านั้น ยืนยันชัดเจนว่า ถ้ายังเห็นแก่ตัว หรือพูดโดยสำนวนที่ท่าน พุทธทาสท่านเคยพูดบ่อยๆ ก็คือ เห็นแก่ตัวกู ตัวกูของกู ถ้ามีการเห็นแก่ตัวกูของกูอยู่อันนั้น เป็น เรื่องไม่ดี การเห็นแก่ตัว ไม่เห็นแก่ผู้อื่นไม่เจือจางไม่เกื้อกูลเพื่อแผ่ออกไปสู่ผู้อื่นมันเป็นภัย แต่ไหนแต่ไรมา สังฆธรรมอันนี้ไม่มีอะไรที่จะมาล้มล้างได้ เป็นสังฆธรรมที่เที่ยงแท้เป็นสังฆธรรม ที่ถูกต้องที่สุด

แต่คนเราไม่รู้ตัว ไม่รู้ว่าตัวกูของกูคืออะไร ลักษณะอย่างไรมันมีตัวกูของกู มันแสดงบทบาท ออกทางกายกรรม ทางวจีกรรม ก็มาจากมโนนั้นแหละ มันแสดงตัวกูของกูออกอย่างชัดเจนแล้ว ปรากฏออกมาเป็นเรื่องราว เป็นรูปร่างเป็นสภาพที่มันเห็นแก่ตัวอย่างทันทู แต่ตัวเองก็ไม่รู้ตัว ไม่เข้าใจ ไม่รู้ไม่ได้ศึกษา ว่าอันนี้มันเป็นภัยต่อตนและเป็นภัยต่อสังคมอย่างมาก ในความเห็นแก่ ตัวที่ไม่รู้ตัวไม่รู้ตนนี้ ศาสนาพุทธสอนเรื่องนี้ และพระพุทธเจ้าก็ตรัสรู้เรื่องนี้อย่างสำคัญที่สุด เอา มาเผยแพร่ให้แก่สังคมมนุษยชาติ ให้แก่ทุกคน ควรจะศึกษาและก็ควรที่จะได้ปฏิบัติประพฤติเพื่อ จะลดตัวตนลดความเห็นแก่ตัวนี้ออกไปให้ชัดเจน

การต่อสู้มติใหม่ : ใช้ความจริงความรู้เข้าสู่กัน

ขณะนี้เหตุการณ์บ้านเมืองกำลังเกิดเรื่องเกิดราวอย่างสำคัญ อาตมาก็อยากจะกล่าวว่า การ ต่อสู้ระหว่างพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยนี้เป็นกลุ่มหลักที่ดำเนินมานาน จนเป็นกลุ่ม ใหญ่ที่สุดขณะนี้ที่กำลังแสดงบทบาทอยู่

การต่อสู้มาถึงวันนี้เป็นอย่างไร ในส่วนภูมิปัญญาอาตมาก็เห็นชัดเจนว่า การต่อสู้มาถึงขณะนี้ แล้ว เราประกาศความชนะได้แล้ว มันเป็นความชนะตามสังฆธรรม ไม่ใช่เป็นความชนะอย่างที่โลก เขา เข้าใจง่าย ๆ ตื้นๆ ชนะอย่างไร?

อาตมาอยากจะเปรียบเทียบให้เห็นว่าเหมือนกับในสนามมวย คนไปดูมวยที่ชกกัน ๒ ฝ่าย ชกกันไป ชกกันไป ประชาชนหรือคนดูมวยนี้เห็นแล้วว่าฝ่ายไหนชนะ ที่นี้มวยที่ชกอยู่ขณะนี้มันเป็นมวยที่ไม่ใช่สู้กันตามกฎกติกาแบบเก่าๆ คือเป็นมวยประเภทที่เรียกว่าไม่ใช่มวยโหดร้าย ไม่ใช่มวยที่จะ ต้องเผด็จศึก แบบหมัดน็อกปิ้งเข้าไปชกตื้นชกกลางไปกลางเวทีเลย หรือเรียกว่าชกเบรียงแตก เลือดทะลัก แล้วก็เจ็บปวดหรือล้มตายกันจริงๆ แต่เป็นมวยที่ประกอบไปด้วยความสวยงาม เป็นมวยที่มีศิลปะวิทยา เป็นมวยที่มีน้ำใจ เป็นมวยที่ไม่เอาเปรียบ เป็นมวยที่มีลีลาที่น่าดูมาก

ประชาชนที่ดูอยู่ในสนามนี้เห็นแล้วว่าใครชนะ ขณะนี้ให้คะแนนเรียบร้อยแล้ว ต่อให้กรรมการเข้าข้างอีกฝ่ายหนึ่ง จับมืออีกฝ่ายหนึ่งชนะ ทั้งที่คนในสนามนี้เห็นแล้วว่าฝ่ายนี้ สมมุติว่าฝ่ายน้ำเงิน ฝ่ายน้ำเงินนี้ชก ไอ้โฮ ประกอบไปด้วยศิลปะ มีความรู้ มีความจริง มีหลักฐานมีอะไรต่ออะไรต่างๆ นานาประกอบกันเป็นข้อมูล คนมารับข้อมูลนี้แล้วมาดูความจริงอันนี้ มวยนี้เหนือชั้น มวยนี้ชนะแล้ว ชัดเจน ความชนะนี้จึงเป็นลัทธิแห่งความจริง ไม่ใช่มวยที่มันต่อสู้กันด้วยเล่ห์กล ด้วยกลเม็ด กลเชิง ต่อให้กรรมการไปเข้าข้างฝ่ายแดง และยกมือฝ่ายแดงชนะ ฝ่ายน้ำเงินที่เราชนะด้วยความจริง มันก็ชนะอยู่วันยังค่ำ

การมาชุมนุมกันคราวนี้ ก็ขอให้พวกเรา **“ยาวให้เป็น เย็นเรื่อยไป ไขความจริงกันออกมา ให้มากๆ หมดๆ”** เพราะความจริงหรือลัทธิที่แสดงออกนี้แหละ จะเป็นการยืนหยัดยืนอย่างแท้จริง อย่างเมื่อคืนนี้ ดร.เสรีออกมาพูดยืนยันประกาศ ไม่รู้ก็ขึ้นก็ตอนที่คุณอัญชลีได้ชก มันเป็นคำตอบที่ชัด เป็นคำตอบที่จริงที่สุด แล้วการชกคราวนี้คงไม่เป็นการชกที่จะยาวนานเหมือนสงครามครูเสดหรอก คงไม่ยืนยาวถึงขนาด ๒๐๐ กว่าปีอย่างนั้นหรอก มันก็เป็นการชกกันช่วงหนึ่ง

แต่ถึงอย่างไรก็ตาม อาตมาว่ามีความเจริญ ยิ่งเจริญมากยิ่งขึ้น เพราะเราได้ชักซ้อมได้ฝึกฝน ผู้ที่อยู่ที่บ้านถ้าไม่สะดวกก็มาอย่างที่มาวันนี้แหละ อย่างวันที่ ๒๙ มี.ค. นี้จะไปกันที่สยามพารากอน นั่นก็ว่ากันไป

เหตุผลหลัก ๒ ประการ ที่ใช้ตัดสินกันได้แล้ว

การชุมนุมกันอย่างนี้ อาตมาว่ามันได้ข้อมูลหลักฐานที่เอามาใช้เป็นหลักสำคัญในการตัดสิน ๒ ชนิดหลักๆ

๑. ความจริง ความชัดเจนว่า คุณทักษิณหรือนายกรัฐมนตรีนี้ ไม่มีความชอบธรรมที่จะบริหารประเทศต่อไปแล้วมันชัดหรือยัง ผู้รู้ทั้งหลายแหล่มีหลักฐานต่างๆ เอามาแฉกันบอกกัน มาเปิดเผยเป็นความรู้กันให้ชัดเจน ยืนยันหลักฐานต่างๆ มันชัดหรือยัง มันครบหรือยัง อาตมาว่ามันชัดแล้วครบแล้ว นั่นอย่างหนึ่ง

๒. หลักของการยืนยันประชาธิปไตยก็คือประชาชน ประชาชนตอนนี้ที่มาชุมนุมกัน มากัน พรักพร้อมหรือยัง ทุกหมู่เหล่าหรือยัง และเป็นลัทธิธรรมมัย ไปไล่ต้อนมาไปเกณฑ์เขามา เอาอำนาจเอาเงินไปล่อไปจ้าง หรือว่าเป็นพลังบริสุทธิ์ เป็นพลังที่เขารู้เห็นเขาเข้าใจเอง แล้วก็มาร่วมรวมด้วยความบริสุทธิ์ใจเต็มใจ มันเหมือนกันกับโพลล์ โพลล์นี้ก็ไปสุ่มเอาคนกลุ่มหนึ่งมาแล้วก็สอบถามได้คำตอบออกมาเป็นโพลล์ อันนี้ก็เหมือนกันการชุมนุมนี้จะไปบอกว่าเอ๊ย..นี้เป็นพวกกลุ่มชุมนุมกันเล็กน้อย ไม่ถึง ๑๙ ล้านเสียง พูดอย่างนั้นมันคนละเรื่องกัน เกียงกันข้างๆ คูๆ

กลุ่มนี้เหมือนกันกับโพลล์ที่อาตมาว่าแล้วว่า เราก็สุ่ม เหมือนโพลล์สุ่มเอาคนกลุ่มหนึ่ง แล้วก็เอามาตรวจสอบ แต่อันนี้มันไม่เหมือนโพลล์ที่เดี๋ยวกี่ตรงที่ว่า มันเป็นคนจริง ที่มันลึกกว่าโพลล์อีก เพราะเขาอิสระเสรีภาพ แล้วก็มากันทั่วทิศเลย แม้แต่ต่างประเทศก็ยังบินมาร่วมกัน ในวันที่จะนัดแนะชุมนุมกัน เอามาพรักพร้อมกัน

พลังประชาชนหรือพลังอำนาจอย่างทีกล่าวนี มันครบพร้อมหรือยัง?

๑. ความจริง ครบครันถึงความชัดเจนหรือยัง?

๒. พลังประชาชน ครบสมบูรณ์จริงหรือยัง

ถ้าจริงแล้วนี่ ประชาธิปไตยที่แท้จริง ก็ตัดสินได้แล้วชนะได้แล้ว เพราะฉะนั้นการกระทำต่อไปนี้ ยืนยันยืนยันหยุดไปเถิด ไม่ใช่เราจะทำไปนี่อย่างไม่มีหวัง มันจบแล้ว ในเรื่องของผลที่ตัดสิน ที่ชี้ชัด ชัดเจน นอกนั้นก็จะมีเรื่องอะไรต่ออะไรเรื่อยๆ เทอะๆ ไปเรื่อยๆที่จะเกิดเหตุอะไรต่างๆ ที่รู้อยู่ถ้าจะดันทุรังอะไรต่ออะไรไปอีก แล้วก็ไปอ้างกฎหมายอะไรสามัญขึ้นๆ เท่านั้นว่า ประชาธิปไตยจะต้องอยู่ในกฎหมาย แต่จริงๆ กฎกติกา แต่ก็อ้างว่าเป็นกฎหมาย จะดันทุรังไปให้มันเกิดกฎหมายจนได้ และกฎหมายก็จะชนะในอนาคต ก็รู้ทั้งรู้ที่อยู่ตำตาอะไรนี้เป็นต้น หรือเราอยู่อย่างมันจะไม่สำเร็จ มันจะสูญเปล่าและจะเกิดความแตกแยกมหาศาล ก็เกิดจากคนดันทุรังได้

ความแตกแยกแต่ละครั้ง จะสร้างกลุ่มชนที่ก่อปัญหาใหม่ เห็นในสังคมนิกซิ่งขึ้น

ขณะนี้ความแตกแยกของทุกเหล่าทุกกลุ่ม เหตุเกิดจากความไม่ยอม การดึงดันทุรังนี้แหละ ก็เลยยังเกิดปฏิกิริยาความระแวงแตกแยก เกิดปรียแยกกันมากขึ้นๆๆ แต่ถึงกระนั้นก็ตามอดมาก็เข้าใจในส่วนตัวๆ ของสิ่งนี้อยู่ ว่า เมื่อเกิดกรณีที่มีอะไรมันถึงครั้งถึงคราวขึ้นมา ความแตกแยกก็จะเกิดขึ้น แผ่นดินแยกก็จะเกิดขึ้น มันจะเกิดจริงๆ จะถูกจัดสรรสัดส่วนขึ้นมา

และโดยเฉพาะสัดส่วนที่มันเกิดขึ้นมานี้ ส่วนที่จะแยกออกไป ตอนแรกนั้นจะไม่ใช้ส่วนใหญ่ ส่วนที่ถูกแยกออกไปตอนแรกจะเป็นส่วนน้อย ส่วนน้อยนั้นจะเป็นส่วนที่มีปัญหาใหม่ มีความเห็นใหม่ มีความเข้าใจใหม่ ที่ลึกซึ้งที่เป็นสังคมนิก เหมือนกับที่พระพุทธเจ้าท่านตรัสรู้ ท่ามกลางศาสนาที่เป็นเทวนิยม ท่านตรัสรู้แล้วก็ประกาศอเทวนิยมของพระองค์เอง เมื่อท่านประกาศอเทวนิยม คนเกลียด คนไม่เข้าใจ คนรู้ไม่ได้มากมาย พระพุทธเจ้าถูกตู่ถูกท้วงถูกด่า ไปทั่วหัวระแหงเลย ไปที่ไหนๆ เขาก็เป็นศาสนาเทวนิยม เป็นศาสนาพราหมณ์ ศาสนาฮินดู ศาสนานับถือพระเจ้า นับถือพระนารายณ์ นับถือพระศิวะ นับถืออะไรสารพัดเต็มไปหมด แต่พระพุทธเจ้านั้นท่านมาประกาศสิ่งที่ไม่เป็นเทวนิยม มันก็เลยขัดแย้งกับความรู้สึกเดิมของคนที่เป็นพื้นอยู่เดิม เป็นธรรมชาติธรรมชาตินิย เมื่อใดๆ เหตุการณ์นี้ลักษณะอย่างนี้ก็จะเกิดขึ้นมาได้เสมอๆ อันนี้ก็ภัยเดียวกัน

เป็นเรื่องน่าปลาบปล้ำนายินดี ที่จะได้มีการไขความจริงกันให้มากๆ ให้หมดๆ

เราจะต้องใจเย็น ยาวให้เป็น เย็นเรื่อยไป จริงๆ แล้วก็พยายามที่จะเปิดเผยความจริง พยายามจะไขความจริง พยายามที่จะยืนยัน อธิบาย ชี้แจงความจริงกันไปให้เรื่อยๆ มันไม่ใช่เรื่องที่น่าเสียดาย หรือน่าเสียใจอะไร เป็นเรื่องที่นายินดี น่าปลาบปล้ำ ที่สิ่งที่เกิดขึ้น เรามาอดทนมาเสียสละ ไม่ได้มาทำอะไรเพื่อประโยชน์ตนเอง แต่คนบางคนที่เขาทำเพื่อประโยชน์ตน เพื่อประโยชน์แห่งลาภยศอำนาจอะไรก็ตามใจ ที่พวกเรามาทำนี้ ไม่ได้มาสร้างประโยชน์อะไรให้แก่ตนเอง ไม่ว่าจะเพื่อลาภยศ เสียสละด้วยซ้ำไป เสียลาภ เสียยศด้วยซ้ำไป ถูกต่อว่าจากผู้ที่เขาไม่ค่อยเข้าใจ หมูใหญ่เขายังไม่ทันรู้ตัว ดังที่กล่าวแล้ว เป็นเช่นนั้นด้วยซ้ำ

เพราะฉะนั้นที่มาทำอยู่นี้ทั้งเหน็ดเหนื่อยทั้งลำบากลำบน และไม่ได้หมายความว่า ผู้มาทำนี่นะ ทำไปเพื่อประโยชน์ให้สมณะโพธิรักษ์ไปเป็นนายกฯ ให้สนธิ ลิ้มทองกุลไปเป็นนายกฯ เขาก็ประกาศของเขา เขาไม่เล่นหรือการเมืองนะ ยิ่งคุณจำลองก็ประกาศชัดเจนอยู่แล้ว ไม่ได้เล่นการเมือง อย่างที่มาทำนี่มาทำเพื่อประโยชน์ส่วนรวม แต่ละผู้แต่ละคนยืนยันได้เลย ไม่ได้มีอะไรที่จะสื่อว่าเขาทำ ต่อสู้ไป เพื่อบุคคลใดบุคคลหนึ่ง หรือเพื่อกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ไม่ใช่ นี่เป็นพันธมิตรหลายกลุ่มมารวมกัน ทำเพื่ออะไร เพื่อประชาชนทั้งมวล จะได้รับประโยชน์ร่วมกัน

การเมืองเป็นเรื่องของทุกคนที่จะต้องสนใจ

ในความจริงที่ลึกซึ้งนี้ จะต้องพยายามวิเคราะห์วิจัยด้วยภูมิปัญญา ใช้วิจรรณญาณของแต่ละบุคคล ตรวจสอบให้ดีๆ ที่พูดนี้ไม่ได้หมายความว่าอาตมาพูดอยู่ขณะนี้คือการเล่นการเมืองของอาตมา ไม่ใช่ อาตมานี้บอกตรงๆ ตั้งแต่ในชีวิตที่เกิดมานี้อาตมาไม่เคยสนใจการเมืองเลย เดียวนี้อาตมาต้องศึกษาต้องสนใจการเมืองบ้างเพราะต้องทำกับสังคมรอบกว้าง ซึ่งการเมืองนั้นเป็นเรื่องจริงที่อาตมาเคยปฏิเสธมาตั้งแต่เด็กจนกระทั่งทำมาหากิน ช่วงชีวิตที่เป็นฆราวาส ในชีวิตอาตมาไม่เคยไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้งใครเลยในประเทศไทย ในชีวิตนี้จนกระทั่ง ลาทางโลกออกมาบวชชีวิตในฆราวาส ไม่เคยไปลงคะแนนเสียงสักครั้งเดียว เขาลงคะแนนกันยังไงไม่เคยรู้เรื่อง ไม่เคยสนใจการเมืองเลย เดียวนี้ก็ได้คิดว่าจะต้องไปวุ่นวายไปเล่นอะไรกับการเมือง

แต่การเมืองนั้นมันเป็นเรื่องของสังคมทั้งประเทศ ใครจะบอกว่าไม่สนใจการเมืองแต่การเมืองก็มาถึงเรา เพราะการเมืองคือเรื่องส่วนกลางของประเทศ เพราะมันจะไปบอกว่าการเมืองเราไม่เล่น ไม่เอา ไม่ยุ่ง ไม่ยุ่งการเมืองการเมืองมันก็มาอยู่กับเรา ดีไม่ดีเขาก็มาเอาเราไปแหละไปเป็นเบี้ยในกระดานของเขา โดยที่เราทำไม่รู้ไม่ชี้ แต่คนฉลาดก็มาจับเอาเราไปแหละไปเป็นประโยชน์ของเขา ถ้าอย่างนั้นนะเสียทำด้วยซ้ำไป

จึงจำเป็นที่คนทุกคนจะต้องรู้การเมืองเช่นเดียวกันกับคนทุกคนจะต้องเข้าใจเรื่องกฎหมาย กฎหมายที่ประกาศออกมาแล้ว และเอามาใช้ในประเทศ ทุกคนจะบอกว่าไม่รู้กฎหมายเป็นอย่างไรไม่ได้ ถ้าใครทำผิดกฎหมายก็ต้องโดนจับเป็นธรรมดา จะไปบอกว่าไม่รู้กฎหมายไม่ได้ฉันเดียวกัน ในการเมืองที่มีบทบาทลึกลับอะไรอยู่ก็ตามที่เป็นการเมือง ทุกคนจะต้องอยู่ในข่ายเท่าที่การเมืองเป็นกฎเกิดอยู่

และที่นี้การเมืองนี้มันเป็นระบบ ที่มีพรรคมีพวกมีการถ่วงดุลกัน ลักษณะประชาธิปไตยนี้จะต้องมีฝ่ายเสนอกับฝ่ายค้านเหมือนกับเรื่องของการโต้ว่าที่ จะต้องมีฝ่ายเสนอกับฝ่ายค้านเสมอ ถ้าปล่อยให้ฝ่ายเสนอกับฝ่ายค้าน มันไม่ใช่ประชาธิปไตย นั่นเป็นลักษณะของการเมืองเผด็จการหรือคอมมิวนิสต์ มีอำนาจเดียว แล้วก็ดำเนินกันไป อย่างงั้นมันใช้ไม่ได้ แต่ที่จริงแล้วประชาธิปไตยนั้นจะต้องมี ๒ ฝ่าย จะต้องมี ๒ คณะ จะต้องมี ๒ พวก

พวกหนึ่งที่ถูกอนุญาตให้เป็นผู้ดำเนินการไป ก็ดำเนินการไป ส่วนอีกพวกหนึ่งนั้นจะต้องตรวจสอบ จะต้องดูแล จะต้องถ่วงดุลไว้ จะต้องไม่ให้หลงระเหิงหรือไม่ให้ทำอะไรตามอำเภอใจ ทำอะไรมักง่ายทำอะไรไม่รอบถ้วน เป็นต้น ซึ่งเป็นลักษณะที่ดีที่สุด ขณะนี้ระบอบปกครองบริหารประเทศทุกประเทศก็เข้าใจแล้วว่า ไม่มีระบอบอะไรที่ดีกว่าระบอบประชาธิปไตย

อัคราธิปไตย-โลกาธิปไตย-และธรรมาธิปไตย เป็นฉันท?

ระบอบประชาธิปไตยนี้ จึงจำเป็นที่จะต้องเป็นระบอบที่มีธรรมะ มีการพูดกันถกเถียงกันว่า ระบอบประชาธิปไตยกับธรรมาธิปไตยเป็นอันเดียวกันหรือไม่ ถ้าจะบอกว่าไม่ใช่อย่างเดียวกันก็ได้ เพราะวาระบอบประชาธิปไตยนั้น เป็นระบอบการบริหารปกครองที่เกิดขึ้นมาใหม่ หลังจากพระพุทธเจ้าปรินิพพานแล้ว ในสมัยพระพุทธเจ้าทรงพระชนม์ชีพอยู่ ยุคนั้นเป็นยุค สมบูรณาญาสิทธิราชย์ทั่วโลก จึงยังไม่มีความรู้กันในเรื่องระบอบปกครองบริหารแบบประชาธิปไตย จึงมีรายละเอียดที่เป็นหลักเกณฑ์แบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ แต่ถ้าจะว่ากันไปจริงๆ แล้วคำว่า ธรรมาธิปไตยนั้นคือธรรมะเป็นอำนาจ และเรื่องธรรมะเป็นอำนาจนี้ ในเผด็จการก็ควรมี ถ้าผู้เผด็จการนั้นมีธรรมะเต็มที่ไม่เห็นแก่ตัว เป็นผู้มีธรรมะสูง ทำงานบริหารประเทศ แม้จะถือว่าเป็นอำนาจเผด็จการก็ตาม แต่ก็ไม่ได้ทำเพื่อตัวเพื่อตน ไม่ได้ทำเพื่อเห็นแก่ตัวเองแก่พวกตัวเอง ไม่ได้หลงลาภ ยศสรรเสริญโลกียสุขเป็นต้น ซึ่งสำคัญมากหากเป็นโลกุตระธรรม

ยิ่งผู้ที่มีความรู้ความสามารถเผด็จการอยู่นั้นบริหารประเทศอยู่นั้น มีภูมิธรรมมีธรรมะอันยิ่ง เป็นระดับโลกุตระธรรมด้วย อันนั้นแม้จะชื่อว่าระบอบเผด็จการก็ตาม แต่ก็เป็นการบริหารที่มีธรรมะก็เป็นธรรมาธิปไตย แม้แต่ในลักษณะที่จะเอาความเป็นส่วนรวมส่วนกว้างของประชาชน ซึ่งเรียกลักษณะแบบนี้ว่า โลกาธิปไตย มันมีคำของพระพุทธเจ้าอยู่ ๓ คำคืออัคราธิปไตย โลกาธิปไตย และธรรมาธิปไตย

เรื่องอัคราธิปไตยก็คือเอาความเห็นส่วนตัวเท่านั้น ถูกผิดยังงไรไม่รู้ละ มีธรรมะหรือไม่ มีธรรมะก็ไม่ว่านะ เอาความเห็นของตัวเองเป็นใหญ่ นั้นเรียกว่าอัคราธิปไตย

ส่วนโลกาธิปไตยนั้น คือ ความเห็นส่วนรวม เป็นอำนาจส่วนรวมส่วนใหญ่ นั้นแหละเป็นพลัง อย่างนี้เขาเรียกว่าโลกาธิปไตย

ส่วนธรรมาธิปไตยนั้นอยู่ในโลกาธิปไตยก็ได้ อยู่ในอัคราธิปไตยก็ได้

ถ้าจะพูดกันอย่างอนุโลมหน่อย ประชาธิปไตยก็คือโลกาธิปไตยนั่นเอง

โลกาธิปไตยก็คือ ประชาธิปไตย ถ้าโลกาธิปไตยหรือประชาธิปไตยที่มีธรรมะ มีธรรมะไม่ใช่พูดด้วยภาษา ไม่ใช่พูดด้วยทฤษฎี แต่มีธรรมะมีคุณธรรมจริงๆ ทั้งในผู้บริหารทั้งประชาชนก็มีความเข้าใจในธรรม สังคมนั้น รัฐนั้น ก็อยู่สุขสบาย เพราะมีธรรมะ ไม่โลภไม่โกรธไม่หลง มีชีวิตที่รู้ถึงสังขาร รู้ว่าอะไรเป็นเหตุเป็นปัจจัยแก่ชีวิต ไม่ต้องไปเห็นแก่ตัวเห็นแก่ได้ สร้างสรรดี

สนามปฏิบัติธรรมเพิ่มกำลังจิตพิชิตมรรคผล

การที่เป็นคนขยันหมั่นเพียรสร้างสรรทำงานกันวันทั้งวัน ทำงานกันไป มาอยู่ที่นี้นะ การที่ได้มาปฏิบัติธรรมอยู่ที่ท่ามกลางสนามที่อาตมาไม่อยากจะเรียกว่าสนามรบ ที่เราอยู่ขณะนี้เรียกว่าสนามปฏิบัติธรรม ได้มาปฏิบัติธรรม ได้มาต่อสู้ ได้มาดลละได้มาสัมผัส ได้มาทำงาน เรามาทำงาน ที่เราไม่ได้มีรายได้อะไรเลย ไม่ได้มีเบียดเบียน ก็กินวันละเท่านั้นเท่านี้ เครื่องใช้ไม้สอยอะไรก็ใช้เล็กน้อยพออาศัยพอเพียง ไม่ได้มาก ไม่ได้ฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือย ซึ่งคนนับวันจะเข้าใจ พวกเราจะได้รับการเข้าใจมากขึ้นๆ คนเข้าใจนั้นแสดงออกในหลายอาการ

อาตมาที่นี่ มีคนมาราบขอขมาอย่างมาก ทั้งคนในต่างประเทศ มาทั้งคนในประเทศ แต่ก่อนนี้ผม ดิฉัน ไม่เข้าใจท่าน ได้ละลาบละล้งท่าน ได้ลวงเกินท่าน ยิ่งไง ก็ขออโหสิให้ผมให้ดิฉันด้วยนะคะนะครึบ มาราบขอขมาอย่างนั้นจริงๆ มาขอขมาเพราะได้มาเห็น ไม่ได้เห็นตัวอาตมาเท่านั้น ได้เห็นมวลหมู่ของชาวโศก ทั้งสมณะชาวโศก ทั้งฆราวาสชาวโศก ที่มารวมกันเป็นปึกแผ่นหลายผู้หลายคนและกัดำเนินชีวิตอยู่ มีอิริยาบถอยู่ตามความเป็นจริง เขาลดมาอย่างไร เขาละมาอย่างไร เขามาเสียสละอย่างไร เขามามากน้อยสันโดษอย่างไร เขามีชีวิตอย่างไร คนเขาดูด้วยตา สัมผัสด้วยตาเขาก็เห็นนะ เขาเห็นเขาเข้าใจ และยิ่งนานวัน มันเป็นข้อพิสูจน์

ก็ขอให้กำลังใจแก่พวกเรา คำว่า “ล้า” นี้ขอเลย แต่ขอจะได้หรือไม่ได้แล้วแต่ ฟังเอาอีกแล้วกัน คำว่าล้าหมายความว่ามันชักจะถอยแล้ว มันชักจะไม่เอาแล้วนะ ขอยืนยันว่าไม่ใช่ ไม่ล้าหรือกนะ ไม่ล้าแน่นอน เพราะว่าพวกเรายิ่งทำ พวกเราก็จะยิ่งเข้าใจ ยิ่งจะเป็นผู้ที่ได้สร้างเสริมพลัง จิตจะยิ่งได้มรรคได้ผล จิตจะยิ่งได้ลดละกิเลส จิตจะยิ่งเห็นสิ่งที่ดี สิ่งที่ดีงามสิ่งที่เกิดการละลด เกิดการเจริญก้าวหน้า ได้รับความรู้ สนานนี้เป็นสนามแห่งความรู้ ใครมานี่ เย็นมาเลย ประเดี๋ยวก็มานั่ง ประเดี๋ยวก็ฟังไป

นวัตกรรมของการเมืองไทยกับชัยชนะของประชาชน

ไอ้อโฮ...มันเป็นการต่อสู้ในประชาธิปไตยแบบใหม่ จุดสุดยอดเลย ประเทืองความรู้ สุดยอดแห่งการต่อสู้แล้ว แล้วก็ต่อสู้แบบใหม่ ซึ่งมันชนะแล้ว ไม่ต้องไปกลัวเลยว่ามันจะมีการแพ้อีกไม่มี ตอนนี้นั้นชนะแล้ว ชนะอย่างเด็ดขาด ด้วยเสียงประชาชนมีแต่นับวันที่จะชนะ เพราะข้อมูลหลักฐานต่างๆ ที่ได้เอาออกมาในขณะนี้ไม่ว่าจะเป็นข้อมูลทางด้านความจริงความรู้หรือว่าสิ่งที่จะเป็นหลักฐานยืนยันที่เอาออกมายืนยันทั้งตัวบุคคลทั้งตัวสภาพ วัตถุความจริงที่เอามายืนยันกัน มันเป็นเรื่องที่ถูกต้องมันเป็นเรื่องที่สะอาดบริสุทธิ์ มันเป็นเรื่องมีเหตุผลมีหลักฐานเหมือนกับตุลาการหรือผู้พิพากษา ที่พิพากษาอยู่บัลลังก์ เวลาพิพากษาก็จะต้องตรวจสอบหลักฐานพยาน ตรวจสอบหลักวิชา เมื่อตรวจสอบแล้วเสร็จ แม้จำเลยจะไม่ยอมรับสารภาพ จะปากแข็งเสียงเสียงแข็งอยู่อย่างไรก็ตาม ผู้พิพากษาก็ตัดสินออกมาได้ ว่าผู้ที่ถูกต้องคือใคร แม้จำเลยจะปากแข็งไม่ยอมอย่างไรก็ตาม เมื่อหลักฐานความจริง ความรู้ทฤษฎีหลักเกณฑ์ต่างๆ ถูกต้องหมดแล้ว วินิจฉัยได้ เพราะฉะนั้นการวินิจฉัยตัดสิน ในส่วนที่เป็นที่สุดแห่งที่สุด ก็ยอมตัดสินออกมาได้ว่า อะไรฝ่ายไหนดี ฝ่ายไหนถูกต้องฝ่ายไหนผิด

สิ่งที่เกิดขึ้นขณะนี้ อาตมาก็ขอยืนยันตามประสาอาตมาว่าตัดสินแล้ว เพียงพอแล้วว่าการชนะในการมาต่อสู้นี้ ภาคภูมิใจไปเถอะนะว่าพวกเรานี้ชนะแล้ว แม้อนาคตนั้น จะถูกกรรมการจับมืออีกฝ่ายหนึ่งชนะ มันก็เป็นกติโก่งไม้ไขกติกาทรอกนะ เป็นกติโก่ง การจะชนะอย่างนั้นก็ไม่ต้องไปหวัง ไม่ต้องไปประหลาดใจอะไร เพราะในโลกในสังคมโดยเฉพาะเหตุการณ์ครั้งนี้เป็นเหตุการณ์ที่ใหม่ เป็นเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิด เป็นลักษณะของสังคมที่เกิดใหม่ ย่อมยากที่จะทำความเข้าใจ พวกเราจึงจำเป็นที่จะต้องใช้เรี่ยวแรงใช้เวลาใช้ความสามารถให้มากที่สุด มารวมกันให้มาก มาช่วยกันให้มาก ต้องยาวให้เป็น เย็นเรื่อยไป ไช้ความจริงกันออกมาให้มากๆ หมดๆ จริงๆ อย่างนี้แหละเป็นลักษณะที่จะต้องทำกันเพื่อที่จะได้เกิดผล

การชนะคราวนี้จึงไม่ได้ชนะด้วยเร็วด้วยแรงด้วยหมัดด้วยมวย ด้วยเลือดด้วยเนื้ออะไรที่จะต้องไปชนฆ่ากัน อย่างที่เป็นนิยายบทเก่า แต่จะชนะกันด้วยลักษณะสังคมแบบใหม่ เป็นประชาธิปไตยแบบใหม่ เป็นการต่อสู้ของการเมืองแบบใหม่ ที่จะดำเนินต่อไป อาตมาว่าบทแรกของการต่อสู้สังคมอันนี้ เป็นบทแรกที่เกิดขึ้นในขณะนี้ เหตุปัจจัยต่างๆ ที่เกิดขึ้นมา อาตมาเป็นครูที่จะต้องให้คะแนนสอบ หรือแม้จะเป็นตุลาการ อาตมาก็ตัดสินให้ชนะได้แล้ว ต่อจากนี้ไปมีแต่กำไรกับกำไร จนกว่ามันจะเข้าใจกันในสังคมส่วนกว้างรอบกว้างที่จะเข้าใจว่าบทบาท สิ่งที่เกิดขึ้นขณะนี้มันคืออะไร และต่อไปคืออะไร นั่นเป็นคำตอบที่จะตอบต่อไปในอนาคต ซึ่งจะเป็นสิ่งที่ปรากฏยืนยันขึ้น

การต่อสู้มิติใหม่ ที่ยังไม่เคยมีในโลกนี้

พวกเราจงภาคภูมิใจกันเถอะ ว่าเราเป็นพวกไพโอเนียร์ (Pioneer) เป็นพวกหัวทอก เป็นพวกบุกเบิก เป็นพวกที่ได้เริ่มสร้างสิ่งเหล่านี้ขึ้นมา แม้ว่าเราจะไม่เป็นตัวหลัก ไม่ได้เป็นตัวสำคัญ แต่ก็คิดว่าเราเป็นส่วนหนึ่งของการบุกเบิกครั้งนี้ ผู้ที่เป็นส่วนสำคัญเป็นตัวหลักเป็นตัวที่จะทำงานอย่างแท้จริงเป็นจิ้ง สำคัญๆ จริงๆ ก็ทำกันไปเถอะ เราจะเป็นส่วนฐิละเอองเป็นส่วนประกอบน้อยๆ ก็ตาม แต่จงภาคภูมิใจเถอะว่าพวกเราได้เป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์หน้านี้ ที่ทำให้สังคมประเทศชาติ เกิดสิ่งนี้ขึ้นมาแล้ว

อาตมามองตามประสาอาตมาว่า อาตมาเป็นคนการศึกษาหน่อย มองไปทั่วประเทศ ทั่วโลก เห็นว่าในโลกก็ยังไม่มีการเกิดขึ้น เพราะฉะนั้น สิ่งที่เกิดขึ้นนี้ แม้ใครจะยังไม่เห็น อาตมาก็ขอยืนยันตามประสาว่า สิ่งนี้เป็นสิ่งที่ดีงาม เป็นความสวยสดงดงามของสังคมมนุษยชาติเพราะเป็นการต่อสู้ที่สันติดีงาม ได้ลักษณะขนาดนี้ก็ดีแล้วละ เขาบอกว่าเขาตำหนิติเตียนพวกเรายู้อย่างหนึ่งที่ว่า ยังพูดหยาบก็มี หยาบอยู่จริงๆ คนที่ลดการพูดหยาบลงก็มีแล้ว ผู้ที่ทำงานเองทำงานพูดหยาบออกมาบ้าง ท่านเองท่านอดทนไม่ไหว มันอัดอั้น มันจึงแรง ทั้งแรงและก็ส่วนหยาบด้วย บางพวกบางผู้ท่านก็ไม่หยาบหรือท่านก็มีแต่แรง บางคนเขาก็ไม่ชอบแรงๆ ก็มีความแรง มีความหยาบออกมาบ้าง ก็ต้องให้เห็นใจบ้าง เพราะว่า หนึ่งมันเคยชินเคยติดมา เคยมีมา มันก็เลยจะต้องมาออกเมื่อเหตุปัจจัยข้างในใจมันอัดมันอั้น เมื่อมันถึงวาระ มันมีหมุมมีพวกด้วย มันมีเวลา มีโอกาสที่ควรแสดงออกด้วยก็เลยแสดงออกมาเต็มที่ อย่างที่ท่านได้แสดงก็ต้องให้เข้าใจว่ามันเป็นช่วงแรก มันจะทำให้งามทีเดียวไม่ได้หรอก เหมือนกับเราสร้างรูป เวลาเราสร้างรูปขึ้นมาพอรูปขึ้นมาได้เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมามันก็อยู่ในลักษณะที่เรียกว่า สเก็ตซ์ หรือว่ารูปที่โกลนขึ้นมาได้รูปร่างที่โกลนขึ้นเท่านั้น มันยังไม่เป็นรูปเป็นร่างที่สมบูรณ์ เป็นเพียงโครงสร้าง แล้วต่อไปก็ค่อยๆ ตกแต่งขัดเกลา ค่อยๆ ทำ ไล่สี ไล่เงา ทำความเรียบร้อย ทำจุดที่มันบกพร่อง อะไรที่มันยังไม่ได้ ลัดส่วนที่สมบูรณ์ก็ตกแต่งกันขึ้นไป ประกอบกันขึ้นไป จัดสรรกันขึ้นไปมันก็จะค่อยๆ งดงาม จะได้รูปได้ร่าง ได้สิ่งที่สมบูรณ์แบบขึ้นไปตามลำดับ ในอนาคตก็จะมีรูปลักษณะของวัฒนธรรมประชาธิปไตยแบบที่สมบูรณ์ได้

ชีวิตคุ้มค่า ถ้าได้ช่วยกันออกมาสร้างประวัติศาสตร์ที่ดีๆ

ในระยะเริ่มแรกเริ่มต้นอย่างนี้ก็แน่นอนเราจะได้อย่างนี้ อาตมาก็ว่า ดีมากแล้วละ อย่าหมัดกำลังใจเลย พยายามเถอะ พวกเพียรที่จะช่วยกันรังสรรค์ช่วยกันสร้างสรรช่วยกันประกอบสิ่งที่ดีงาม

ปรมาตมมัน ยังมีตัวตน ยังมีคู่ทั้งนั้นและไม่เที่ยง เป็นทุกข์ สิ่งที่ยังมีอยู่นั้นยังไม่เที่ยง เป็นทุกข์ อนัตตา ซึ่งล้วนไม่ใช่ตัวตนจริง

สุดยอดของความเป็นกลาง ต้องอยู่ข้างดี ข้างถูกตลอดไป

เพราะฉะนั้นพระอรหันต์ที่บรรลอรหันต์แล้ว ที่ยังมีชีวิตยังมีร่างกาย ยังมีกรรม แต่ท่านไม่ทำกรรมชั่วแล้ว ท่านทำแต่กรรมดี พระอรหันต์ก็ดี พระพุทธเจ้าก็ดี เป็นคนที่เป็นกลางที่สุด และพระอรหันต์หรือพระพุทธเจ้าอยู่อย่างไร อยู่อย่างสัพพะปาปัสสะ อกรรมังไม่ทำชั่ว อยู่กับบัณฑิตทำแต่ดี ท่านจะมีกรรมกิริยาอยู่ และกรรมกิริยาของท่านนั้นท่านทำแต่ดี จิตท่านบริสุทธิ์ผ่องใสแล้ว จิตท่านไม่มีกิเลสแล้ว วางแล้วจากกิเลส มีแต่พลังงานที่มีปัญญา ตรวจสอบกรรม แล้วก็ทำกรรมทุกกรรม มีแต่กรรมดีกรรมกุศลทั้งสิ้น ไม่มีกรรมอกุศลเลย นั่นคือพระอรหันต์ หรือพระพุทธเจ้า

ต้องเข้าใจให้ได้ว่า ธรรมชาติหรือสัจธรรมของพระพุทธเจ้านั้น ศาสนาพุทธนั้นลึกซึ้ง รู้จักความดี ความไม่ดีหรือบาปบุญอย่างชัดเจนแล้วก็ไม่ทำบาปใดๆ ทั้งปวง ทำแต่กุศลเท่านั้น **ไม่สันโดษในกุศล** ด้วย พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ชัดว่าท่านเองท่านเป็นผู้ไม่สันโดษในกุศล มุ่งทำกุศล เพราะฉะนั้นถ้าจะบอกว่าท่านเอียง ไม่เอียง พระพุทธเจ้าท่านอยู่ข้างฝ่ายดี เข้าอยู่ในฝ่ายเดียวกันกับบัณฑิต และก็ทำแต่ส่วนดีกัน ชักจูงกันทำดี สิ่งไม่ดีท่านก็ออกมาจากอันนั้น หรือช่วยกันลดละทำลายอย่าให้เกิดสิ่งที่ไม่ดีนั้น ถ้าไปทำลายแล้วก่อให้เกิดเป็นเชื้อพยายาทเป็นเชื้อที่จะเชื่อมโยงเป็นเวรานุเวร ท่านก็ไม่ไปทำด้วย ท่านก็ทำในสิ่งที่ไม่ไปเชื่อมต่อเป็นเวรานุเวร ทำแต่สิ่งที่ดี

พระอรหันต์มีสิทธิปรินิพพานเช่นเดียวกับพระพุทธเจ้า แต่ท่านจะปรินิพพานหรือไม่..เรื่องของท่าน

อันใดที่ไม่ดี มันก็จะทำลายตัวเขาเอง หรือถูกสิ่งที่ไม่ดีด้วยกันทำลายกันไปเองตามเวรานุเวรของเขา ส่วนผู้ที่ทำดีนั้นก็ทำไปด้วยกัน ทำไปด้วยกัน จนกว่าจะมีนิพพาน เมื่อมีนิพพานแล้วจะปรินิพพานคือ นิพพานสุด ดับหมดเลยรอบถ้วน ไม่เหลืออะไรอีกแล้ว ปรินิพพานก็จะไม่มีเหลือในอาตมมันหรืออัตภาพ อัตตาของผู้หนึ่งๆ จบสุด เหมือนพระพุทธเจ้าท่านเองท่านตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าแล้วท่านก็ตรัสว่า คนจะเห็นเราแต่เฉพาะชาตินี้เท่านั้น ตายจากชาตินี้ไปแล้วใครก็จะไม่เห็นไม่รู้ไม่สัมผัสเราได้อีก เปรียบเหมือนพวงมะม่วง เมื่อตัดจากขั้วของมันแล้วก็จะเหลือแต่เศษมะม่วง แตกกระจายไป ความเป็นมะม่วงนั้นขาดจากขั้วจากต้นมาแล้วก็เลยไม่มีการเจริญอะไรอีกก็จะไม่มีอะไรอีก จบ เหมือนขั้วมะม่วงที่ถูกตัดออกมา ฉันทัดฉันนั้น นี่พระพุทธเจ้าท่านตรัสเป็นชาติสุดท้าย

เพราะฉะนั้น พระอรหันต์ก็ดีที่จะปรินิพพานทุกพระองค์ มีสิทธิที่จะปรินิพพานเช่นเดียวกันกับพระพุทธเจ้า ส่วนท่านจะปรินิพพานหรือไม่ หรือท่านจะเกิดอีกตามนัยที่อาตมากล่าวแล้วในยมกสูตร (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๗ ข้อ ๑๙๘-๒๐๔) กล่าวแล้วว่าท่านจะเกิดอีกก็เป็นเรื่องของท่านอย่าไปยุ่งกับท่าน นี่เป็นความลึกซึ้งที่อาตมานำมาเปิดเผยนำมาอธิบายสู่กันฟัง

เอาละ ถึงเวลาที่จะได้ยุติแล้ว ก็ขอให้พวกเราทุกคนจงทำความเข้าใจและก็คงจะเบิกบานใจ และก็คงจะไม่ล้าอ่อน เพราะมันไม่ควรจะล้าอ่อนถ้ามีปัญญาเข้าใจสิ่งจริงนี้ แล้วเราจงกระทำสิ่งนี้ให้มันแข็งแรง ให้มันบริบูรณ์ ให้มันสมบูรณ์ก้าวหน้าต่อไปๆ ทุกคนเทอญ.

☸

ข่าว คนเคย

ขาดกฤษฎิ์กาลักัดนั้

เรื่องที่ ๑ กบเลือกนาย

ฝูงกบในสระน้ำ ออยากมีหัวหน้าเอาไว้ดูแลฝูง หลหลายๆ ตัวผ่านไป ก็ยังไม่พอใจ ต่อมาเมื่อมี ขอนไม้ กบก็ให้เป็นหัวหน้าอยู่พักหนึ่ง แต่แล้วก็พากันเบื้อในความไม่หือไม่อือ “ผมยังไม่ทราบ เขายังไม่แจ้จ้ง”

และแล้ว นกกระสาตัวใหญ่หน้าเหลี่ยมก็บินมาอาสา จะดูแลให้อยู่ดีกินดี โดยพากบ หลหลายๆ ตัว ไปดูสถานที่หากินในหลหลายๆ แห่่ง กบที่ไปก็ตื่นเต็น หัวหน้าเรามีวิสัยทัศน์เยียมยอด

นกกระสาได้เป็นหัวหน้า ลัญญาว่าจะให้อยู่ดีกินดีทุกตัว ทุกวันนกกระสาจะพากบบริวารไป สระอื่นๆ และไม่กลับมา โดยอ้างว่า ที่ใหม่กบที่ไปเขาติดใจ มีอาหารสมบูรณั้

เป็นเช่นนี้จนหมดฝูง นกกระสาหน้าเหลี่ยม พุงกางอัมหมิพิมัน

และในชาตินี้ กบก็มาเป็น....ในชาตินี้ ส่วนกระสาก็มาเป็น.... ในชาตินี้ เอวัง

เรื่องที่ ๒ หมูรักนาย

เล้าหมูแถบนครปฐม เป็นเล้าหมูใหญ่ แต่กลุ่มหมูสีขาว ได้แอบสังเกดพฤติกรรมของคนเลี้ยง ที่มักจะต้อนหมูทั้งหลหลายหายไปทีละ ๑๐-๒๐ ตัว สม่าเสมอ

หมูสีขาวกระซิบบอกหมูสีดำทั้งหลหลายว่า ให้ระวังตัว คนเลี้ยงจะเอาไปขาย เหล่าหมูสีดำ พากันโมโห อยู่ดีๆ มาใส่ร้ายนายของมันได้อย่างไร

เลี้ยงดีขนาดนี้ จะเอามันไปขายได้อย่างไร “ความสุขของเรา กำลังจะหายไป เพราะไอ้หมู สีขาว” เสียงคร่ำครวญดังกระหึ่มทั่วเล้า

อีกไม่นานหมูสีดำก็ค่อยๆ หายไป เหลือแต่ความว่างเปล่ามาเยือน

มาในชาตินี้ เหล่าหมูสีดำ ก็มาเกิดเป็น.... ในชาตินี้ และกลุ่มหมูสีขาวก็มาเป็น... ในชาตินี้ เอวัง

หมายเหตุ กงเกวียนกำเกวียน โดนมาแล้วหลหลายชาติ มาชาตินี้ก็ยังโดนอีก

กงเกวียนกำเกวียนทำร้ายเขามาหลหลายชาติ มาชาตินี้ก็ยังทำร้ายเขาอีก ๒

จากการที่สันติอโศกได้เคลื่อน“กองทัพธรรม”เข้าไปผนวกกับพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ในช่วงเดือนกว่าๆ ที่ผ่านมา นับว่าได้เกิดประเด็นวิเคราะห์วิจัยขึ้นมาหลายประเด็นด้วยกัน ตั้งแต่ความเป็นกลางทางศาสนา, หรือศาสนากับการเมืองจะแยกกันหรือสัมพันธ์กันอย่างไร? จนถึงว่าสันติอโศก ทั้งสมณะ ลิกขมาตุและญาติธรรมออกมารวมชุมนุมในครั้งนี้นี้เหมาะสมหรือไม่?

เบ็ดบิล ‘สันติอโศก’

ในผู้ที่เห็นด้วยก็มองว่า กองทัพธรรมมีส่วนเข้ามาช่วยทำให้การชุมนุมเป็นไปอย่างสันติไม่รุนแรง บรรยายภาศการชุมนุมของคนนับแสนเหมือนกับมาได้มาเที่ยวงานวัดหลายๆ ครอบครัวยุบหลุกงูลาน ยกครอบครัวมาร่วมชุมนุมอย่างอบอุ่น มีโรงบุญเลี้ยงข้าวเลี้ยงน้ำ มีเอกสาร วิซีดี แจกจ่ายให้ความรู้กันฟรีๆ เหมือนพี่น้องคนในครอบครัวเดียวกัน ใครที่มีมากก็ช่วยเหลือคนที่มีน้อย จนมีบางคนบอกว่าเป็นชุมนุมการกุศล หรือเป็นงานบุญมากกว่าการชุมนุมประท้วงที่นำไปสู่การจลาจลในที่สุด

แต่อย่างไรก็ดีในสังคมประชาธิปไตยย่อมมีทั้งคนเห็นด้วยเห็นดี และมีทั้งคนไม่เห็นด้วยไม่เห็นดี ซึ่งหนังสือพิมพ์สยามธุรกิจฉบับวันที่ ๑๑-๑๔ มีนาคม ๒๕๕๙ ได้รายงานข่าวว่า **ผศ. เสถียร วิพรมหา** อาจารย์คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย ในฐานะประธานสภาพุทธบริษัทแห่งประเทศไทย ได้เข้าแจ้งความจับกุมสมณะโพธิรักษ์ ที่สถานีตำรวจนครบาลชนะสงคราม เมื่อวันที่ ๘ มีนาคม ที่ผ่านมา

**องค์กรพุทธได้ถูกข่มขู่
เปิดเกมเบ็ดบิล ‘สันติอโศก’**

ผศ. เสถียร วิพรมหา ได้กล่าวร้องทุกข์ว่า จากการที่คณะบุคคลแห่งสำนักสันติอโศก โดยมีสมณะโพธิรักษ์เป็นแกนนำ ได้ออกมาเคลื่อนไหวทางการเมือง ทำให้เกิดความเข้าใจผิด และเกิดความเสื่อมเสียในพระพุทธศาสนา เพราะนักบวชของสันติอโศกนั้น ถูกดำเนินคดี และถูกศาลฎีกาพิพากษาโทษว่า มีความผิดฐานแต่งกายเลียนแบบพระสงฆ์ไปแล้ว การเคลื่อนไหวของสันติอโศก จึงเป็นภัยต่อพุทธศาสนา

ซึ่งในเวลาต่อมา ผศ. เสถียร ท่านนี้ก็ยังได้ไปแจ้งความจับ อ.สุลักษณ์ ศิวรักษ์ ในข้อหาหมิ่นพระบรมเดชานุภาพ เป็นผู้ต้องหาอีกท่านหนึ่ง ซึ่งสะท้อนจุดยืนในการพิทักษ์ “ชาติ-ศาสนา-กษัตริย์” อย่างผูกขาดตามแนวคิดของท่านเท่านั้น

“ปราชญ์ย่อมเห็นความผิดของคนผิดว่าถูกแล้ว

ส่วนคนโง่ ย่อมเห็นความถูกของคนถูกว่าผิดอยู่”

ชาวสันตโตโคกยอมเข้าใจได้ในสิ่งที่ ผศ. เสถียร วิพรมหา ได้กระทำลงไปว่า ถูกต้องแล้วตามภูมิของท่าน เพราะในความแตกต่างก็ย่อมมีสิ่งหนึ่งผิดสิ่งหนึ่งถูกเป็นธรรมดา ผู้ที่มีเชื้อแห่งเผด็จการทางความคิด และนิยมชมชอบระบอบทุนนิยมแบบผู้นำไทย ย่อมต้องหาทางขจัดและเล่นงานผู้ที่เห็นแตกต่างออกไปจากตน

จริงๆ แล้วทุกวันนี้ ทางสันตโตโคกก็ไม่ได้ติดใจในชื่อเรียกว่า “พระ” อย่างที่แนวศาสนาเก่าๆ ยึดเอาไว้ ทางกระทรวงศึกษาธิการในยุคของ พลเอก มานะ รัตนโกเศศ กำหนดให้เรียกว่า “สมณะ” แทน เราก็เรียกตัวเองว่าสมณะมาจนถึงทุกวันนี้ และมีเจตนาที่จะทำให้เห็นถึงความแตกต่างอย่างชัดเจนระหว่างพระกับสมณะ เช่น การไม่โกนคิ้วก็ดี การใช้จิววลีน้ำตาลเข้มใกล้ๆ จะดำ ด้วยเข้าไป การไม่ทำเดรัจฉานวิชาใดๆ ตามที่พระพุทธเจ้าได้ห้ามไว้ การไม่ใช้ร่ม ไม่ใช้ยาม ไม่ใส่รองเท้า ซึ่งมีข้อแตกต่างอีกมากมาย ที่ให้เห็นถึงเจตนาจะทำให้แตกต่าง ไม่ใช่เจตนาที่จะไปเลียนแบบ

ชาวสันตโตโคกมั่นใจในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ที่ให้สิทธิเสรีภาพแก่คนไทยทุกคน ในการนับถือศาสนา นิกายทางศาสนา หรือลัทธิใดๆ ทางศาสนา ดังนั้นเราก็พร้อมที่จะพิสูจน์ความเชื่อ ความศรัทธาที่มี

ต่อพุทธศาสนาอย่างที่เรารู้ใจอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน ที่ผ่านๆ มาถึงให้เราต้องตระเวนไปขึ้นศาลตามจังหวัดต่างๆ นับเวลาร่วมๆ ๑๐ ปี เราก็ทำมาแล้ว ต้องแพคดี ต้องรอลงอาญา เราก็ดำเนินคดีกันใหม่ ถ้าจะฟ้องกันใหม่ ดำเนินคดีกันใหม่ และสุดท้ายให้เราแพคดีอย่างเก่าก็ไม่มีปัญหาอะไร เพราะเราถูกกระทำให้พ่ายแพ้มาตลอดอยู่แล้ว และเราก็จะเข้าใจได้ดีว่า ความเข้าใจที่แตกต่างกัน ผู้ที่เข้าใจไม่ได้ ย่อมเห็นความถูกของคนถูกว่าผิดอยู่ตลอดเวลา ส่วนผู้ที่เข้าใจได้ครบถ้วนก็ย่อมมองเห็นความผิดของคนผิดว่าถูกอยู่ (ตามภูมิของเขา) นั่นเอง

ส่วนประเด็นที่ว่า **สมณะสันตโตโคกเป็นสงฆ์หรือไม่**นั้น? คงต้องขออนุญาต นำความเห็นของผู้ใช้นามปากกาว่า **ณ หนูแก้ว** ซึ่งเป็นสื่อมวลชนท่านหนึ่ง ได้สะท้อนมองออกมาอย่างแหลมคม จากหนังสือพิมพ์ พิมพ์ไทย ฉบับวันอาทิตย์ที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๔๙ โดยมิสสาระสำคัญดังต่อไปนี้

สมณะสันตโตโคกเป็นสงฆ์หรือไม่?

นับตั้งแต่ได้มีการแจ้งความจับสมณะโพธิรักษ์ และคณะซึ่งเป็นนักบวชในพระพุทธศาสนา สังกัดสำนักสันตโตโคกในข้อหาแต่งกายและมีวัตรปฏิบัติเลียนแบบคณะสงฆ์ คำถามต่างๆ จึงได้เกิดตามมามากมาย ถึงแม้สมณะโพธิรักษ์ท่านจะขึ้นแสดงธรรมบนเวทีสาธารณะถ่ายทอดสดไปทั่วโลกแล้วว่า ประชาชนที่ยอมรับในคำเทศนาสั่งสอนของสมณะแห่งสันตโตโคกมีจำนวนมากมายหลายหมู่บ้าน ประชาชนในหลายๆ หมู่บ้านนั้นต่างปฏิบัติตามอยู่ในกรอบของศีลธรรม ไม่มีการฆ่าสัตว์ ตัดชีวิต ไม่มีใครดื่มสุราหรือยาเสพติด ไม่มีใครพูดจาโกหก ไม่ผิดลูกเขาเมียใคร ไม่ลักขโมยสิ่งของของใคร และไม่มียอบายมุขใดๆ

ภายในหมู่บ้าน ไม่ว่าจะป็นหอยบนดิน หอยใต้ดินหรือการใช้จ่ายฟุ่มเฟือยในสิ่งที่ไม่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต กล้าท้าทายให้ตรวจสอบได้ สันตืออกทำได่ พิสูจน์ได้ แต่คณะสงฆ์ทำไม่ได้? แต่ก็ยังไม่วายที่จะเกิดความกลางแกลงใจอยู่ดี

สมณะสันตืออกยังเป็นพระเป็นสงฆ์หรือไม่ว?

ท่านสมณะโพธิรักษ์ ให้คำอธิบายว่า “มหาเถรสมาคมท่านได้ทำพิธีจับอาตมาและคณะสันตืออกออกจากหมู่ใหญ่หรือออกจากหมู่สงฆ์ที่ชื่อว่า “มหาเถรสมาคม” ซึ่งเรียกการกระทำนี้ว่า “บัพพาขณียกรรม” ซึ่งแปลว่า “การขับออกจากหมู่” ซึ่งเป็นวิธีการหนึ่งของธรรมวินัยท่านได้ทำจริงๆ แต่ทำหลังจากที่อาตมาจับคณะได้กระทำการประกาศต่อคณะสงฆ์สำเร็จเป็น “นานาสังวาส” ก่อนที่ทางมหาเถรสมาคมจะทำ “บัพพาขณียกรรม” เสียอีก ตั้งแต่วันที่ ๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๒

อาตมาจับคณะสงฆ์ชาวโศกเป็น “นานาสังวาส” กับมหาเถรสมาคมสำเร็จโดย “สังฆกรรม” ไปเรียบร้อยแล้วถูกต้องตามธรรมวินัยมหาเถรสมาคมจึงไม่สามารถจะมาทำ “บัพพาขณียกรรม” กับเราได้ แม้จะขึ้นทำงานได้ ก็เป็น “โมฆะ” ไม่มีผลบังคับ

ท่านสมณะโพธิรักษ์ ให้คำอธิบายอีกว่าตามธรรมวินัยเมื่อภิกษุเป็น “นานาสังวาส” กันแล้ว สงฆ์ต่างคณะย่อมไม่สามารถเป็นผู้คัดค้านหรือเป็นผู้ประท้วง (ปฎิกโกสนา) ในท่ามกลางสงฆ์ได้ ให้ดูได้ในพระไตรปิฎกเล่ม ๕ ข้อ ๑๕๓ มีบ่งชี้ไว้ชัดเจน

มีหลักฐานว่า มหาเถรสมาคมยอมรับเป็นอันดี ในช่วงที่ได้รับหนังสือประกาศขอแยกตนเป็น “นานาสังวาส” ว่าสมณะโพธิรักษ์กับคณะได้ประกาศแยกตัวไม่ขึ้นต่อการปกครองสงฆ์อย่างเปิดเผย ท่ามกลางที่ประชุมสงฆ์ ๑๘๐

รูป มีเจ้าคณะอำเภอเป็นประธาน ณ ศาลา วัดหนองกระทุ่ม เมื่อวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๑๘ คณะสงฆ์โดยมหาเถรสมาคม ได้เคยยอมรับความจริงแล้วว่าเป็น “นานาสังวาส” โดยมีหลักฐานเป็นหนังสือราชการ “กรมการศาสนา” ที่ ศธ ๐๔๐๗/๘๕๓๗ ที่มีไปถึงผู้อำนวยการฝ่ายการเดินทาง การรถไฟแห่งประเทศไทย เมื่อวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๒๕ ซึ่งมีอักษรยืนยันว่า “.....กรมการศาสนาได้นำเรื่องเสนอมหาเถรสมาคมพิจารณาแล้ว ที่ประชุมลงมติเห็นชอบด้วย ตามเหตุผลที่กรมการศาสนาเสนอว่า เนื่องจากในปัจจุบันนี้พระภิกษุสามเณรในสำนักสันตืออกมิได้ขึ้นอยู่กับปกครองของคณะสงฆ์ไทย ตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ ๒๕๐๕ และได้อยู่ในความอุปการะของทางราชการ.....”

ตามธรรมวินัย เมื่อสงฆ์เป็นนานาสังวาสกันแล้ว ทั้งสองฝ่ายต่างก็ปฏิบัติกันไปตามความเห็นและยึดถือที่แตกต่างกัน

ที่สำคัญก็คือสงฆ์ฝ่ายหนึ่งไปฟ้องร้องคณะสงฆ์สันตืออกถึงชั้น “อนุวาทาธิกรณ์” หมายความว่า คณะสงฆ์โดยมหาเถรสมาคมได้ฟ้องร้องกล่าวหาสันตืออก แล้วก็ตั้งคณะพิจารณาตัดสินความกันนี้ ก็เป็นการกระทำของคณะสงฆ์มหาเถรสมาคม ซึ่งที่จริงตามธรรมวินัย “กระทำไม่ได้”

ส่วนการฟ้องร้องจนต้องแพ้คดีความในศาลยุติธรรมทางโลกนั้น ท่านสมณะโพธิรักษ์กล่าวว่า นั่นไม่ใช่เรื่องธรรมวินัยเลย เป็นเรื่องของกฎหมายข้อกฎหมายที่ไม่ใช่บัญญัติของพระพุทธเจ้า บางข้อของกฎหมายขัดแย้งกับธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า ซึ่งศาลไม่มีสิทธิ์ตัดสินความผิดทางธรรมวินัยใดๆ ตัดสินได้แต่เฉพาะในแง่ของกฎหมายที่บัญญัติขึ้นมาภายหลัง ในพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ.๒๕๐๕ ในมาตรา ๑๘ ก็มี

ทางมหาเถรสมาคมมีมติสั่งให้สมณะโพธิรักษ์สละสมณเพศ
ถ้าไม่สละสมณเพศก็ผิดกฎหมาย ชัดๆ ก็คือ ถ้าไม่สึก นั่นคือ ผิดกฎหมาย
แล้ว “สมณะโพธิรักษ์” ก็ไม่ยอมสละสมณเพศ ยืนยันรับรองความเป็น “สมณเพศ” ตลอดมา
จึงหมายความว่า “สมณะโพธิรักษ์” ก็ยังคงเป็นสงฆ์ยังมีความเป็นสมณเพศอยู่นั่นเอง

••

บัญญัติไว้ว่า “ถ้าบัญญัติใดขัดกับธรรมวินัย
ก็เป็นอันใช้ไม่ได้” ให้ยึดธรรมวินัยเป็นหลัก
เพราะเหตุนี้ ผู้ที่ไม่เข้าใจในความลึกซึ้ง
ของธรรมวินัยจึงหลงเข้าใจผิดไปได้อย่าง
ผิวเผินว่า คณะสงฆ์สันตติโศกก็ต้องขาดจาก
ความเป็น “สงฆ์” ไม่เป็น “สมณะ” ไปด้วย
ทั้งๆ ที่ประเด็นของข้อกฎหมายมันมีเชิงย้อน
ให้ชวนงงว่า ทางมหาเถรสมาคมมีมติสั่งให้
สมณะโพธิรักษ์สละสมณเพศ ถ้าไม่สละ
สมณเพศก็ผิดกฎหมาย

ชัดๆ ก็คือ ถ้าไม่สึก นั่นคือ ผิดกฎหมาย
แล้ว “สมณะโพธิรักษ์” ก็ไม่ยอมสละ
สมณเพศยังยืนยันรับรองความเป็น “สมณเพศ”
ตลอดมานั้นจึงหมายความว่า “สมณะโพธิรักษ์”
ก็ยังคงเป็นสงฆ์ยังมีความเป็นสมณเพศอยู่
นั่นเอง

จึงยังคงเป็นภิกษุอยู่ทุกวันนี้

ท่านสมณะโพธิรักษ์อธิบายด้วยธรรมวินัย
ว่า “ต้องทำความเข้าใจให้ชัดๆว่า เมื่อยังไม่
สึกก็ถือว่ายังคงครองเพศสมณะยังเป็นพระ
เป็นสงฆ์อยู่อย่างเดิม ตามธรรมวินัยนั้นผู้
พิพากษาเป็นฆราวาสจะฆาตคตินคตินั้นเป็น
ธรรมวินัยของพระสงฆ์ย่อมไม่ได้แน่นอน”

เป็นฆราวาสจะเข้าไปทำ “สังฆกรรม”
ตัดสินธรรมวินัยได้อย่างไร?

การตัดสินธรรมวินัยเป็น “สังฆกรรม” ท่าน
ผู้พิพากษายังมีศีลไม่เท่ากับภิกษุไม่มีฐานะ
เป็นภิกษุ ย่อมตัดสินธรรมวินัยไม่ได้ ก็ขนาด
ภิกษุแท้ๆ ผู้จะเข้าร่วมคณะตัดสินคดีทาง
ธรรมวินัยนั้นยังต้องเป็นภิกษุที่บริสุทธิ์ศีลอีก
ด้วยซ้ำ จึงจะร่วมคณะตัดสินทางธรรมวินัยได้

ยิ่งไปกว่านั้น หากเป็นภิกษุแต่ต่างนิกาย
หรือ “นานาสังวาส” ก็ยังร่วมตัดสินไม่ได้เลย
ดังนั้น “ฆราวาส” จึงหมดสิทธิ์ที่จะตัดสิน
ธรรมวินัยเด็ดขาดแม้ขึ้นทำไปก็โมฆะ ใช้ไม่
ได้เพราะไม่ถูกเรื่องผิดธรรมผิดวินัยผิดฝ่าผิดตัว
ประธานแห่งสันตติโศกกล่าวโดยธรรมว่า
“ทางกฎหมายอาตมากับคณะก็ยอมทุกอย่าง
ไม่ได้ขัดขึ้นใดๆ เมื่อตัดสินในข้อกฎหมาย
ว่า “ผิด” ต้องโทษก็รับโทษไปตามข้อ
กฎหมายแล้ว ซึ่งทางศาลให้รอลงอาญา ๒ ปี
ให้มีการคุมประพฤติ เราก็ทำตามศาลตั้งจน
ครบทุกอย่าง ทุกวันนี้ก็ผ่านไปเรียบร้อยหมด
แล้ว ทางธรรมวินัยนั้นอาตมากับสงฆ์สันตติ
โศกไม่ได้มีความผิดถึงขั้นปาราชิก ไม่ได้
เคยถูกเรียกไปสอบ “อธิกรณ์” ดังที่กล่าว
ลือหรือที่ดูว่าอาตมามีความผิดถึงขั้นปาราชิก
อาตมากับคณะก็ไม่ได้มีความผิดใดๆตาม
ธรรมวินัยที่จะต้องถึงกับให้สึกแม้ข้อเดียว
แม้แต่ลักษณะ ๑๑ ประการ ที่มีบัญญัติไว้ใน
พระวินัย (พระไตรปิฎก เล่ม ๔ ข้อ ๑๒๕-๑๓๒) ว่า
ไม่พึงให้บวช ที่บวชแล้วมารู้ภายหลังก็ต้องให้
สึก” (เช่น กะเทย คนลักเพศ คนฆ่าบิดามารดา เป็นต้น)
ในคณะสงฆ์สันตติโศกเราก็ไม่มีอย่างนั้น

อาตมากับสงฆ์สันตติโศกจึงคงเป็นสงฆ์
ยังเป็นพระอยู่”

เป็นคนพุทธควรพิจารณาด้วยธรรมครับ!

ณ หนูแก้ว

E-mail : nookeaw@thai.com

(น.ส.พ.พิมพ์ไทย ฉบับวันอาทิตย์ ๒๖ มี.ค. ๒๕๔๙)

๗

- พุดก่อนการอภิปรายโต๊ะกลมเรื่อง“อนาคตประชาธิปไตยไทย ในรัฐบาลธุรกิจการเมือง จาก กตป. ถึง ปปง. ยุทธการยึดทรัพย์ประชาชนโดยอำนาจรัฐ” วันอาทิตย์ที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๔๗ ณ โรงแรมรัตนโกสินทร์ ตามคำเชิญของคณะกรรมการรณรงค์เพื่อประชาธิปไตย

- จากหนังสือ “ขจัดทักษิณ : ธนาธิปไตย” สำนักพิมพ์เคล็ดไทย

● ต่อจากฉบับที่ ๑๘๙

● ส.ศิวรักษ์

ระบอบประชาธิปไตยซึ่งมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขนั้น ต้องพึงองค์พระประมุขซึ่งทรงมีสิทธิในการเตือนรัฐบาล ในการห้ามปรามรัฐบาล และในการสนับสนุนรัฐบาล นี้เขาไม่เคยฟัง หรือแสร้งทำที่ท่าว่าฟัง แต่ไม่ทำตาม แม้จนการเสนอร่างพระราชบัญญัติขึ้นไปให้ทรงลงพระปรมาภิไธย แล้วถูกตีกลับลงมานั้น ถ้าเป็นรัฐบาลที่ประกอบไปด้วยจิตสำนึกในทางคุณธรรม ย่อมลาออกไปแล้ว หากนี้ทำเป็นทองไม่รู้อร้อน โทษกันไปโทษกันมา

ที่ร้ายยิ่งกว่านี้ก็คือตรงที่การไม่สำรวจมาจาที่แสดงออกมาเกี่ยวกับพระมหากษัตริย์ เช่นว่า ถ้ารัชกาลที่ ๙ ไม่โปรด รัชกาลที่ ๑๐ ก็โปรด นี่ไม่เป็นการหมิ่นพระบรมเดชานุภาพดอกหรือ แต่ไม่มีสื่อมวลชนรายงานความขื่อนี้ออกมาให้ปรากฏ แต่อย่าลืมนะว่าหน้าต่างมีหู ประตูด

มีช่อง

ยังการซื้อเรือบินล่าสุด ที่ทันสมัยที่สุด ด้วยราคาแพงอย่างสุดๆ นั้น ทำไมไม่ถวายให้เป็นพระราชพาหนะ เพื่อแสดงพระบรมเดชานุภาพ หากเอามาเป็นของนายกรัฐมนตรีนี่ไม่เป็นการแข่งพระบารมีดอกหรือ ก็บริษัทพวกตัวมีรายได้อย่างมหาศาล ทำไมมาใช้เงินแผ่นดินเพื่อแสดงอัครฐานของตนเช่นนี้เล่า

สำหรับข้าพเจ้าเองนั้น ไม่เห็นทางอื่นอีกแล้ว นอกเสียจากว่าต้องช่วยกันทุ้มทักษิณลงจากอำนาจให้ได้ เมื่อจำลอง ศรีเมือง เป็นขวัญใจประชาชนนั้น พรรคพลังธรรมก็ขึ้นเร็ว จนมีมารมาอยู่ด้วยมาก รวมทั้งคนที่ชื่อทักษิณชินวัตรด้วย และแล้วพรรคนั้นก็ปลาสนาการไปเร็ว พรรคไทยรักไทยก็เช่นกัน แม้พรรคนี้จะมีเงินและอำนาจอันฉ้อฉลมาก แต่ก็หาพัน

เราจะร่วมกันเอาทักษิณออกจากอำนาจได้อย่างไร
ในเมื่อเขาใช้โครงสร้างทางกลไกแห่งรัฐ โดยมีธนาธิปไตยเป็นหลัก
เราก็ต้องต่อสู้กับเขาด้วยกลไกทางสังคม ซึ่งมีธรรมาธิปไตยเป็นหลัก
เขาใช้ความเท็จ เราใช้ความจริง

ความเป็นอนิจจังของสังคมไปได้ไม่

แล้วเราจะร่วมกันเอาทักษิณออกจากอำนาจได้อย่างไร ในเมื่อเขาใช้โครงสร้างทางกลไกแห่งรัฐ โดยมีธนาธิปไตยเป็นหลัก เราก็ต้องต่อสู้กับเขาด้วยกลไกทางสังคม ซึ่งมีธรรมาธิปไตยเป็นหลัก เขาใช้ความเท็จ เราใช้ความจริง เขาใช้ความรุนแรง เราใช้สันติวิธี เขาคุ่มสือกระแสหลัก เราใช้สื่อทางเลือก อย่างที่วุฒิสมาชิกจอห์น อีจิงเจอร์ เริ่มนิตยสารขึ้นแล้วทางอินเตอร์เน็ต โดยเราต้องไม่ลืมว่าสมัยรัฐบาลหอยของธานินทร์ กรัยวิเชียร ที่รัฐบาลไทยเป็นจอมเผด็จการอย่างสุดๆ นั้นเราก็มียิวไทยเป็นนิตยสารที่เน้นไปทางลัทธิและเสรีประชาธิปไตย ดีพิมพ์ที่ในกรุงลอนดอน แล้วไม่นานรัฐบาลหอยก็หลุดลอยจากกระดองไป

สมเกียรติ พงษ์ไพบูลย์ ก็เป็นอาจารย์ที่มีลูกศิษย์ลูกหามาก หากโรงเรียนต่างๆ รวมทั้งราชภัฏต่างๆ ทางภาคอีสานจะรวมตัวกันปลุกระดมครูอาจารย์ให้เห็นคุณค่าของลัทธิและประชาธิปไตย ด้วยการต่อต้านทักษิณกันไปทุกสถาบันการศึกษา และขยายจากโรงเรียนและวิทยาลัยออกไปยังประชาคม และขยายไปยังภาคอื่นๆ นี่แลคือการนำเอาธรรมะและลัทธิจะกลับมา

สมชาย หอมละออ ทำงานด้านสิทธิมนุษยชนกับนานาชาติ น่าจะขยายเครือข่ายออกไปในทางสันติประชาธรรมอย่างเป็นรูปธรรม อย่าลืมนึกว่าสมัยนี้เครือข่ายขององค์กรเอกชนในระดับนานาชาตินั้นสำคัญยิ่งนัก

รัฐบาลนี้ยังหลงอยู่กับปัญหานานาชาติที่เป็นของปลอม และมองเห็นของปลอมว่าเป็น

ของจริง แม้คนอย่างรัฐมนตรีต่างประเทศในเวลานี้ คือคนที่เลวสุดสำหรับกระทรวงนั้น จำเดิมแต่เกิดกระทรวงต่างประเทศมา เขายังนึกว่าจะมีโอกาสเป็นเลขาธิการองค์การสหประชาชาติได้

พระและโต๊ะครูที่ถูกรัฐบาลนี้เอาเปรียบมาน่าจะหาทางรวมตัวกันหรือแยกกันสวดมนต์ภาวนา ไส้จัญไร ไส้อัปรีภัย และปลุกมนิธรรมสำนึกของศาสนิกให้อยู่ในทางธรรม ต่อต้านอธรรม โดยเฉพาะพระที่ส่วนใหญ่เป็นลูกหลานคนจนนั้นต้องหันเข้าหากำฟ้าเพิ่มเติม เลิกตัดจริตติดดินด้วยการเอาอย่างระบบศักดินาธนาธิปไตย

บำรุง คะโยธาและคณะ ต้องหาทางรวมสมัชชาคนจนให้ได้ อย่าให้รัฐบาลใช้เงินมาซื้อพวกเรา ต้องเข้าใจว่าเขาใช้วิธี Divide and Rule หากเราต้องรวมพลังกันที่รากหญ้าให้ได้ โดยมีวิถีชีวิตแบบไทย หากโยงโยไปยังกรรมกรและชาวนาในระดับสากล นี่จะเป็นพลังที่สำคัญยิ่ง

รสนา โตสิตระกูลและคณะ ต้องไม่แต่ต่อต้านคอร์รัปชันที่มีการโกงกินกันเท่านั้น หากต้องรวมกันต่อต้านความฉ้อฉลในทุกๆ ทาง อย่างเป็นรูปธรรม หากรวมกันทำในระดับต่างๆ อย่างเป็นผล พลังสตรีนี่จะเป็นแรงกระตุ้นที่สำคัญนัก

พิภพ ธงไชยและพลพรรค ก็อย่ามัวไปคิดตั้งพรรคการเมืองทางเลือก หากควรหาทางโยงโย นักธุรกิจให้มาเข้าใจปัญหาของประชาธิปไตย ผนวกกับพลังของประชาชน แล้วร่วมกันโค่นล้มทักษิณ ชินวัตรอย่างฉับไว

ที่สำคัญยิ่งกว่านี้ ก็ควรที่ต้องรวมกำลัง

คนที่จงรักภักดีในใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท ให้ ออกมาเคลื่อนไหวอย่างชาญฉลาด อย่าให้ รัฐบาลอุบาทว์ลดทอนพระบรมเดชานุภาพลง ไปในทุกๆ ทาง ทั้งนี้หมายความว่าขบวนการ ทางเศรษฐกิจที่อยู่ใต้ฉายาของสำนักงาน ทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ต้องแลเห็น ให้ชัดถึงบริษัทคู่แข่งในทางอธรรมอย่าง พวกชินวัตร โดยสำนักงานทรัพย์สินส่วน พระมหากษัตริย์ก็ต้องยืนหยัดอยู่ข้างไพร่บ้าน พลเมือง ไม่ใ้ใ้ที่ราษฎรตั้งกับหมุ่หมากาไก่ ใน นามของการพัฒนา เพื่อให้ผลประโยชน์แต่ กับพ่อค้าหรือนักธุรกิจที่ร่ำรวยเท่านั้น นี้และ รวมน้ำใจของราษฎรไทยในทุกระดับ ให้ จงรักภักดีต่อใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาทอย่าง แท้จริง เพื่อผนึกกำลังกันเอาชนะมาร คือ หัวหน้ารัฐบาลปัจจุบัน

อนึ่งพวกที่เคยอยู่ในปานั้น เว้นพวกที่ กลายเป็นลูกสมุนของทักษิณเสียแล้ว แม้ หลายคนจะปรับตัวเข้ากับระบบทุนนิยมไป แต่จิตใจที่รักความยุติธรรมทางสังคมยังมีอยู่ ยังพวกอดีตหมอเท้าเปล่าก็ยังมีอยู่ตามชนบท ต่างๆ ถ้าหาทางรวมตัวกัน โยงใยถึงกัน ปลุก ระดมชาวไร่ชาวนาให้เห็นโทษของการซื้อเสียง และการโฆษณาชวนเชื่อของทักษิณและคณะ ประชากรราษฎร น่าจะตื่นขึ้นได้ภายในไม่ช้าจาก การมอมเมาต่างๆ ยังคนไทยในต่างประเทศก็ ควรโยงใยถึงกันเพื่อรู้เท่าทันทักษิณยิ่งกว่าที่ แล้วๆ มา

ถ้าทำตามข้อเสนอตั้งที่ว่านี้ และทำได้ยิ่งไป กว่านี้จักสำเร็จแน่ๆ แต่ต้องทำให้เป็นรูปธรรม นี้แลที่จักสกัดทักษิณ ชินวัตรกับพวกเปรตและ อสุรกายที่รอบตัวเขาไว้ได้ ไม่ให้ได้ดำรงคง อำนาจไว้ ในการยึดทรัพย์สินประชาชนไปโดย อำนาจรัฐ แล้วเอาไปเข้ากระเป๋าวงเขา

เราเคยไล่ถอนอม-ประภาส-ณรงค์มาแล้ว แม้พวกของมันจะหวนกลับมากัดเราเจ็บแสบ

ในอีกสามปีให้หลัง และเราก็เคยไล่สุจินดา คราประยูร มาแล้ว เมื่อไม่นานมานี้เอง โดย ไม่ต้องเอ่ยถึงการไล่เปรม ติณสูลานนท์ ก่อน หน้านั้น แล้วทำไมเราจะไล่ทักษิณ ชินวัตร ไม่ได้ ถ้าเรามีจิตใจที่มุ่งมั่น โดยรวมพลังกัน อย่างล้นติ และอย่างแยบคาย ถ้าเรามีความ เห็นแก่ตัวน้อยลงไปเพียงไร ไม่หวังความยิ่งใหญ่ ให้เราและพวกของเรา หากรับใช้มหาชน (ไม่ใช่พรรคนี้่นะ) และความถูกต้องดีงาม เราย่อมเข้าถึงสันติประชาธรรมได้โดยแท้ ๒

คำกึ่ง คำ
• น้อมคำ อิศรา

บอกางเกวียน
สายเก่า

ตั้งลมคนรุ่นใหม่ไม่เว้นว่าง
หวาดระแวงเมินหมางไม่รู้จบ
สันติสุขอยู่หนใดหาไม่พบ
แสนบัดชบบัดสีตั้งลมคน
ใครมือยาวสาวได้ก็สาวสุด
ซื้อแย่งยุคประโยชน์ยึดโภชนผล
ใครเดือดร้อนเร้นแค้นแสนยากจน
จะคืนรอนอย่างไรไม่เหลือวแล
เก็งกำไรกำหนดคดถูกกำกับ
ใครย่อยยับทุนนิยมไม่แยแส
จิตละโมบมุ่งมันมีฝันแปร
ตัวตนแท้...ครุ่นคิดครองผองกำไร
ชื่อชาวพุทธพบพุทธไม่เห็นพุทธ
ใครจะหยุดมิจชาติฐิได้
หากผู้นำผูกขาดรักชาติไทย
แล้วจะเหลือแผ่นดินไหนให้เรายืน
คนหลงตัวหลงตนเหนือคนหลาย
กว่ารู้ตัวก็สายสุดจะฝัน
ชาติจะบอบชนจะซ้ำเกินกลักถิ่น
ขอวันคืนก่อนเก่าให้เราพลัน

• น้ำค้าง

จากเสียงปืนสู่เสียงธรรม

• วรรณญา

สู้เข้าไปอย่าได้ถอย

รวมพลังทำลายเหล่าศัตรู

มวลชนคอยเอาใจช่วยอยู่

พวกเราสู้เพื่อความยุติธรรม

เสียงเพลง “สู้ไม่ถอย” ผ่านเข้าสู่โสตประสาทเบาๆ ฉันเงี่ยหูฟังอย่างตั้งใจ เพื่อจับทิศทางที่มาของเสียงเพลงที่ลอยมาตามลม รู้สึกแปลกใจที่ได้ยินเพลงที่มีความหมายทางประวัติศาสตร์ การต่อสู้ของนักศึกษาประชาชนเพื่อให้ได้มาซึ่งรัฐธรรมนูญในช่วงเหตุการณ์ ๑๔ ตุลา ๑๖ จนเกิดวันมหาวิปโยค และหลังจากนั้นอีกเพียง ๓ ปี เพลงนี้ก็ดังกระหึ่มขึ้นเพื่อปลุกให้นักศึกษาและประชาชนผู้รักความเป็นธรรมลุกขึ้นขับไล่ทรราชที่กลับเข้าประเทศในสภาพของสามเณร จนทำให้เกิดเหตุการณ์วันฆ่านักพิราบขึ้นเมื่อ ๖ ตุลา ๑๙ เหตุการณ์ประวัติศาสตร์ที่ฉันไม่มีวันลืม ผ่านเข้ามาในห้วงคำนึงอีกครั้ง...

ภาพเหตุการณ์ในวันมหาโหดผุดขึ้นในความทรงจำ ทำให้นึกถึง คุณวัฒน์ วรรณยางกูร ซึ่งได้ถ่ายทอดเหตุการณ์และความคิดของนักศึกษาปัญญาชนไว้ในเพลง “จากภูพานถึงลานโพธิ์” ได้อย่างเข้าถึงอารมณ์ความรู้สึกของผู้รักความเป็นธรรม...

ดินสอโดมธรรมศาสตร์เด่นสู้ศึก

หกตุลาเพื่อนเราล่วงลับ

เรามีเพียงมือเปล่ามันล่อมปราบ

เสียงเหมือนแตรงานศพซบสิ้นใจ

มันตามจับตามฆ่าล่าถึงบ้าน

เราอดทนถึงที่สุดก็สุดทน

อ้อมอกภูพานคือชีวิตใหม่

จะโค่นล้มไล่เฉดเผด็จการ

ได้จารึกหนี้เลือดอันเดือดดับ

มันแค้นคับเดือดระอุอกคุไฟ

ระเบิดบาปกระสุนบ้ามาสาดใส่

สนามหญ้าเคล้ากลิ่นไอคาวเลือดคน

อ้างหลักฐานจับเข้าคุกทุกแห่งหน

จึงเปลี่ยนหนทางสู้ขึ้นภูพาน

คือมหาวิทยาลัยคนกล้าหาญ

อันธพาลอเมริกาอย่าหวังครอง

สู้กับปืนต้องมีปืนยิงกระหน่ำ
จรรยาบรรณนำประสาสูฟ้าทอง
ในวันนี้ลานโพธิ์ธรรมศาสตร์อาจเจียบหยอย
วันกองทัพประชาชนประกาศชัย

พรรคชั้นนำตะวันแดงสาดแสงส่อง
กรรมมาชีพล้นกลองอย่างเกรียงไกร
ก็เพียงช่วงรอดคอยสู่วันใหม่
จะกลับไปกรี๊ดเลือดพาล้างลานโพธิ์

หลังเหตุการณ์ ๖ ตุลา ๑๙ นักศึกษา ปัญญาชนเกิดความรู้สึกไม่ปลอดภัยจึงพากันหนีเข้าป่า เพื่อจับอาวุธขึ้นสู้กับอำนาจรัฐ โดยประกาศปลุกระดมประชาชนให้เข้าร่วมต่อสู้

“อำนาจรัฐไม่อาจได้มาจากการร้องขอ หากจักได้มาจากปากกระบอกปืน”

ช่วงเวลานั้นคำพูดนี้ถูกตอกย้ำเข้าไปในใจของฉันจากสหายจัดตั้งที่มาให้การศึกษา ทฤษฎี แนวคิดทางการเมืองและวิเคราะห์สถานการณ์ทั้งในและนอกประเทศ ฉันรู้สึกเห็นดี เห็นด้วย และรู้สึกสะใจทุกครั้งที่ได้ข่าวทหารตำรวจฝ่ายรัฐบาลได้รับความสูญเสียเลือดเนื้อและชีวิตจากการชุมนุมโจมตีของพรรคต่างๆ ที่ฉันนับถือศาสนาพุทธ จิตใจของฉันเร่าร้อน ความคิดเห็นรุนแรง เร่งวันที่กองทัพประชาชน จะเข้ามาเปลี่ยนแปลงสังคมที่ให้ความเสมอภาคกับคนส่วนใหญ่

กลุ่มจัดตั้งนอกจากให้การศึกษาความรู้ ทฤษฎีวิถุนิยมวิภาษ และมีการวิเคราะห์สถานการณ์การเมืองในและนอกประเทศแล้ว สิ่งที่ฉันรู้สึกประทับใจคือการดูแลความรู้สึกของคนในกลุ่มด้วยการวิจารณ์และวิจารณ์ตนเอง ด้วยท่าทีที่ต่างฝ่ายต่างพูดถึงข้อดีของคนอื่นและวิพากษ์ข้อบกพร่องของตนเอง ก่อให้เกิดความรู้สึกที่อบอุ่นไว้วางใจซึ่งกันและกัน

ต่อมาเมื่อนักศึกษาและผู้หนีเข้าป่าเกิดปัญหา เพราะขาดการหนุนช่วยจากสากลและรัฐบาลใช้นโยบายผ่อนปรนให้กลับมาพัฒนาชาติไทย นักศึกษา ปัญญาชน และผู้เข้าร่วมต่อสู้ต่างออกจากป่าแยกย้ายกันไปเรียนหรือ

ทำมาหาเลี้ยงชีพตามศักยภาพของแต่ละคน เป็นช่วงสิ้นสุดเสียงปืนและกิจกรรมกลุ่มจัดตั้ง

ส่วนฉันยังคงเขียนจดหมายติดต่อกับสหายคนหนึ่งอย่างต่อเนื่อง ต่างบอกเล่าแนวคิดและชีวิตความเป็นอยู่ แลกเปลี่ยนกันในฐานะเพื่อนร่วมอุดมการณ์กันมา เพราะแม้การเมืองในประเทศจะมีความเป็นประชาธิปไตยมากขึ้น แต่สภาพเศรษฐกิจ **“ปลาใหญ่ยังคงกินปลาเล็ก”** **“มือใครยาวสาวได้สาวเอา”** ปัญหาสังคมเพิ่มทวีขึ้นติดตามภาวะโลกไร้พรมแดนมาอย่างกระชั้นชิด ค่านิยมของสังคมถูกกระแสโลกาภิวัตน์พาไปในทิศทางที่เห็นแก่ตัวมากกว่าเห็นแก่ส่วนรวม มักง่ายขาดความอดทน หลงติดความหรูหราฟุ้งเฟ้อไม่ประหยัด รัฐบาลชุดไหนๆ ก็มีปัญหาคอรัปชั่นและมากขึ้นเรื่อยๆ สถาบันครอบครัวอ่อนแอลงทำให้เกิดปัญหายาเสพติด อาชญากรรม โรคเอดส์ ฯลฯ ฉันมองไม่เห็นทางว่าใครจะมีความสามารถแก้ปัญหาเหล่านี้ได้ เพราะแม้แต่ความคิดในเรื่องคอมมูนที่ฉันเคยฝันไว้ว่าจะช่วยทำให้เกิดความเสมอภาคในหมู่ประชาชนได้ ก็ถูกเขมรแดงใช้วิธีการที่รุนแรงทำลายความเชื่อถือในระบอบการปกครองไปทั่วโลก จนสังคมนิยมแบบคอมมิวนิสต์ต้องพบกับภาวะล่มสลายไป

จากจดหมายของเพื่อน ฉันได้สัมผัสถึงความเปลี่ยนแปลงเมื่อเขาเขียนเล่าเรื่องราวในชีวิตว่า

ทุกนาทีความคิดใหม่
ช่างว่องไวจิตแปรเปลี่ยน
ตามสภาพทราบบทเรียน

มันหมุนเวียนรวดเร็วจริง
โยต้องรอคอยปีใหม่
ยกจิตใจเหนือทุกสิ่ง
ปรับปรุงตนให้ยอดเยี่ยม
ทำให้จริงทุกนาที

และระยะต่อมาได้บอกเล่าความรู้สึกว่า
“ปกติผมเป็นคนยอมคนอื่นยากหากมั่นใจว่า
ตนถูกต้อง” ทันทีที่ได้เห็นภาพสมณะโพธิรักษ์
สวมใส่ชุดขาว ผมเกิดความรู้สึกขึ้นในใจว่า
ตอนนี้ไป

ขอยอมแพ้	แม้ใคร	ใครชนะ
เอาธรรมะ	ชโลมใจ	ให้ยอมเขา
ทำใจว่าง	ไม่วุ่นวาย	สบายเบา
ขอเพียงเรา	อย่าอ่อนแอ	พ่ายแพ้ตน

จดหมายที่ฉันได้รับจะบอกเล่าถึงความเป็น
อยู่สอดแทรกด้วยข้อคิดแนวทางการปฏิบัติ
ธรรมทั้งของตนเอง ของครูอาจารย์ที่เคารพ
นับถือ ตลอดจนแนะนำหนังสือและข้อคิดที่ได้
รับในทางธรรมจากการอ่าน โดยจะมีบทกวี
สอดแทรกมาให้อ่านอยู่เสมอ ดังเช่น บทกวี
รำลึกถึงเพื่อนเดือนตุลาที่เขียนส่งมาให้อ่านเมื่อ
๑๔ ตุลาคม ๒๕๓๖ ว่า

แต่ดวงไฟ	ที่อ่อนแสง	โรยแรงกล้า
ของจงสร้าง	ศรัทธา	ขึ้นมาใหม่
สิบสี่ตุลา	ผ่านมา	อย่าผ่านไป
ศึกษา	จิตใจ	วิรชน
กล้าต่อสู้	กล้าเอา	ชัยชนะ
กล้าเสียสละ	แม้ร้าย	แหลกปีป
เสียงปิ่นรำ	กล้าวิ่ง	เข้าผจญ
เอาชนะ	ใจตน	ไม่กลัวตาย
บทเรียน	วันก่อน	สอนให้รู้
การต่อสู้	ไม่มีวัน	ดับสลาย
กิเลส	ในใจคน	ไม่เคยตาย
มันสิบทอด	เชื้อสาย	เป็นเผ่าพันธุ์
กล้าต่อสู้	กล้าเอา	ชัยชนะ
ลดโลภะ	ละโทสะ	ความทუნหัน

ล้างเผด็จการ ใจตน ลดดิ่งตัน
ทุกคืนวัน เพียรฝันใฝ่ แก่ไขตน

เมื่อฉันมีปัญหาในการทำงานและเขียน
เล่าเรื่องราวให้เพื่อนได้รับรู้เหตุการณ์และขอ
คำแนะนำ ฉันจะได้รับคำชี้แนะให้มองถึงเหตุ
แห่งปัญหา และนำหลักธรรมมาเป็นแนวทาง
ในการแก้ปัญหา เช่น

“ที่คุณท้อแท้จะไปแก้ไขเปลี่ยนแปลงใครๆ
ไม่ได้หรอกนะ มองตนแก้ไขตนนั่นแหละ ยืน
หยัดที่จะเป็นคนจริงจัง แต่อย่าติดโลกธรรม
อย่าพัวใจกับคำยกยอสรรเสริญ อย่าห่วงไหว
กับคำนิทา...”

“เสียเปรียบ คือเสียสละที่น่าภาคภูมิใจ ที่
จริงเสียเปรียบกับเสียสละมันคืออันเดียวกัน
แต่จะเรียกว่าอะไรขึ้นอยู่กับใจของผู้เสีย ถ้า
เต็มใจให้ก็เป็นเสียสละ ถ้าไม่เต็มใจให้ก็เป็น
เสียเปรียบ และเสียจริงๆ ส่วนเสียสละจะได้
คือได้สะสมจิตใจที่เข้มแข็ง สละได้ไม่ซีโลก”

“หลักสำคัญที่จะต้องก้าวรุดไปข้างหน้าใน
การปฏิบัติธรรมคือมุ่งมั่นสอนตนเองเตือนตน
เองได้ละเอียดและเกรงกลัวต่อบาปจริงๆ ที่
เกิดขึ้นในใจ ถ้าเราเชื่อมั่นว่ากิเลสที่เราติดอยู่
เราตัดได้ เราก็จะทำได้ทุกเรื่อง ลดกิเลสได้
มากก็เห็นแก่ตัวน้อย ทำเพื่อผู้อื่นได้มาก มี
พลังสร้างสรรค์ได้มาก ไม่ท้อถอย มองทุก
เรื่องทุกสิ่งในแง่ดีที่จะเป็นประโยชน์แก่จิต
วิญญาณเราได้ทุกเรื่อง อุปสรรคคือโจทย์ที่
เราต้องแก้ จะเรียนคณิตศาสตร์เก่งต้องหมั่น
ทำแบบฝึกหัด การปฏิบัติธรรมก็เช่นเดียวกัน
เจอปัญหา อุปสรรค มีผัสสะแล้วเกิดกิเลสก็
ต้องลองแก้ไข ลองทำดูด้วยวิปัสสนาหาเหตุผล
ถ้าหนักหนาจริงๆ ค่อยใช้สมณะ”

“การฝึกใจก็เหมือนกันก็หาฝึกฝนเพื่อไป
แข่งขัน ต้องฝึกซ้อมทุกวัน หากมีความเข้มแข็ง
เวลาเจอผัสสะจะได้ไม่พ่ายแพ้อ่อนแอ การแพ้
แต่ละครั้ง ถ้าเราไม่ท้อแท้ ถือเป็นโจทย์แบบ

ฝึกหัด ที่เราต้องฝึกฝนทำต่อ ก็จะได้ประโยชน์ เอาความพ่ายแพ้เป็นกำลังใจให้สู้ต่อเพื่อชนะ คนอื่นไม่ใช่ศัตรู ศัตรูที่แท้อยู่ที่กิเลสในใจเราเอง ฝึกให้เราสามารถรักผู้อื่นได้ทุกคน...”

“บทเรียนการต่อสู้ เปลี่ยนจากสู้เพื่อ ลังคมด้วยความโกรธแค้น เป็นสู้ด้วยความเมตตา ให้อภัยสุขเย็นกว่าเยอะ”

“สังคมที่ขาดการเรียนรู้ทางจิตวิญญาณ พัฒนาจิตวิญญาณ แม้จะมีโครงสร้างเอื้อให้อาทรแบ่งปันกัน ก็ทำได้ไม่ยั่งยืน การใช้ระบบบีบบังคับ ไม่สามารถบังคับจิตวิญญาณให้เห็นด้วยได้”

“บุญ คือการชำระกิเลส การให้ทาน จุดประสงค์เพื่อลดความโลภ ปัจจุบันคนทำบุญทำทานมักไปเพิ่มความโลภขึ้นในจิตวิญญาณ โดยอธิษฐานให้ได้ลาภได้ยศมากขึ้น ชาวอโศก อธิษฐานกันทุกวันหลังสวดมนต์ทำวัตรเช้า โดยเข้าใจ “อธิษฐาน” ตรงกันว่า คือการปฏิบัติให้ดีขึ้นตามฐานะของแต่ละคนที่จะทำได้และพยายามฝึกให้สูงขึ้น มากขึ้นเสมอ การให้อภัย ก็เป็นการทำบุญลดความโกรธ การฟังธรรมก็เป็นการทำบุญ เพราะเข้าใจหลักธรรมมากขึ้น ก็ลดความหลงได้ ลดกิเลสอื่นๆ ได้มากขึ้น”

“การฟังเทศธรรมะ การอ่านหนังสือ เปรียบเหมือนการอ่านแผนที่เดินทาง เราจะไปถึงจุดหมายปลายทางได้ต้องเดินทาง คือการฝึกปฏิบัติธรรม ระหว่างทางจะมีฝนตกแดดออก ทางแยก ฯลฯ ต้องอ่านแผนที่ให้ชัด เพียรอดทนเดินต่อ แม้ยังไม่ถึงจุดหมายปลายทางในวันนี้ แต่ก็ใกล้เข้าไปทุกที ถ้าไม่พักบ่อย ไม่พักนาน ก็จะถึงที่หมายเร็วขึ้น ถ้ารีบร้อนเกินไปไม่พักเลย ก็จะป่วย ท้อแท้ สูดทน พักเท่าไร เพียรเท่าไรไม่มีสูตรตายตัว จิตใจของแต่ละคนมีความเข้มแข็งไม่เท่ากัน ระหว่างทาง เอื้อเพื่อ เกื้อกูล การเดินทางก็จะอบอุ่น

ไม่หงอยเหงา เพื่อนร่วมทางคือกำลังใจซึ่งกันและกัน”

“เวลาของชีวิตมีน้อยนิด เร่งศึกษาลดละกิเลสให้มากที่สุดก็แล้วกันนะ”

อยู่ไป	วัยวัน	ผันผ่าน
ไม่นาน	เดี่ยวเดียว	ลับหาย
ศิลปสถาน	เข้าหา	ความตาย
สุดแสน	เสียดาย	เวลา

เมื่อใดก็ตามที่ฉันพบปัญหาหรือเกิดความ รู้สึกท้อแท้ มักจะได้รับบทวิเสริมพลังใจให้เข้มแข็ง

จงหนักแน่น	เหมือนแผ่นดิน	ถิ่นอาศัย
ให้อภัย	เหมือนน้ำเย็น	เป็นฟองลอย
รอดดู	เหมือนลมฝน	อดทนคอย
สู้ไม่ถอย	เปี่ยมพลัง	ตั้งแรงไฟ

เมื่อพบบทวิดีๆ กินใจจากหนังสือที่อ่าน ก็ลอกมาฝากเช่นบทกวีที่เขียนโดย “เปรี้ยว”

“หวัง”

วันนี้มีดใช้มีดสนิท	ไฟดวงนิตยังมีแสง
ขอเพียงลมพัดมาแรง	ถ้ามอดแดงก็จะลาม
ทุ่งนี้รักไร่รกรทหมด	นั่นข้าวสดขึ้นแทรกหนาม
ขอเพียงฝนจากฟ้าคราม	ข้าวจะงามท่วมหญ้าคา
ถึงกุลลินไซ่สิ้นหวัง	เพื่อนกยูงยังแสวงหา
ขอเพียงช่วงกาลเวลา	มวลประชาจะรวมพลัง

บทกวีนี้ปลุกอุดมการณ์นักสู้ขึ้นมาอีกครั้ง... แต่เป็นเส้นทางสายธรรมของ “นักรบเท้าเปล่า”

บิณฑบาต	จรไป	ตามไหล่เขา
เห็นลำธาร	ผ่านลำเนา	มีน้ำใส
จากต้นธาร	ไหลรวม	ร่วมกันไป
แล้วแยกทาง	ห่างกันไกล	ไม่ร่วมทาง
ไกลออกไป	ก่อนเดินสู่	เข้าหมู่บ้าน
เห็นลำธาร	วกมาใหม่	ไม่ไกลห่าง
ถึงท้ายบ้าน	ก็บรรจบ	พบร่วมทาง
เป็นสายเดียว	ผ่านระหว่าง	ภูเขาไป
อยากเห็นเพื่อน	ผู้เคยร่วม	อุดมการณ์
เหมือนสารธาร	มารวม	ร่วมกันใหม่

สู่ทิศทาง ธารเดียว ไหลเชี่ยวไป
ร่วมแรงใจ เชาวผ่านเขา มุ่งเอาบุญ

ตลอดระยะเวลาเกือบ ๒๐ ปีหลังจากสิ้นเสียงปืน ฉันได้ยินเสียงธรรมผ่านทางจดหมายเป็นระยะ ถึบ้าง ห่างบ้าง ใหม่ๆ ฉันก็ไม่สนใจนัก นึกว่าแค่อ่านหนังสือ รู้หลักธรรมทำตัวให้เป็นคนดีก็น่าจะพอแล้ว แต่ยังได้อ่านจดหมายและหนังสือที่เพื่อนแนะนำ รวมทั้งติดตามการทำงานสร้างชุมชนของชาวอโศกโดยการพาทำของพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ จากหนังสือสารอโศก เราคิดอะไร และอื่นๆ ก็ยิ่งทำให้เข้าใจธรรมะของพระพุทธเจ้ามากขึ้นว่า แม้เราจะเรียนรู้หลักธรรมแต่ไม่ปฏิบัติธรรมก็จะไม่เกิดประโยชน์ตนและประโยชน์ท่าน การปฏิบัติธรรมคือการลดละกิเลสในตนให้เหลือน้อยลงๆ จนไม่เหลือ มิใช่การไปนั่งหลับตาเจริญสติเพียงอย่างเดียว หลักธรรมสำคัญที่ต้องนำสู่การปฏิบัติคือ ไตรสิกขา ได้แก่ ศีล สมาธิ และปัญญา พัฒนาจิตวิญญาณด้วยการลดละกิเลสโดยค่อยๆ เลื่อนฐานการปฏิบัติให้ละเอียดขึ้น หลายปีมานี้ฉันเริ่มนำธรรมะสู่การปฏิบัติตามคำแนะนำของเพื่อนที่ได้บวชเป็นสมณะแล้วโดยการพัฒนาจิตวิญญาณให้เป็นผู้ยอม เย็น ยิ้ม พยายามฝึกฝนลดละกิเลส ด้วยโลกุตระธรรม ทำให้จิตโล่งเบาจากปัญหาที่รุมเร้า โดยมีสหายสมณะผู้เป็นกัลยาณมิตร คอยดูแล ดึงเตือน

“ยังฝึกฝนทำจิตใจให้ยินดี ระลึกถึงศีลอยู่อย่างต่อเนื่องหรือไม่ ก่อนนอนถามตัวเองบ้าง หรือเปล่าว่าวันนี้เราทำอะไร คิดอะไร ที่ทำให้เราได้ประโยชน์ในการพัฒนาจิตวิญญาณบ้าง”

ในวันนี้นวันที่เหตุการณ์ ๖ ตุลา ๑๙ ผ่านมาครบรอบ ๓๐ ปี ฉันมองเห็นทางออกของชีวิตทางออกของสังคมแล้วว่า ในยุคโลกาภิวัตน์นี้มีแต่การปฏิวัติทางจิตวิญญาณที่คับแคบในตัวเองและพวกพ้องไปสู่ความรักต่อมนุษย์และ

สรรพสิ่งทั้งหมด มนุษย์จึงจะสามารถรอดพ้นจากภาวะวิกฤตของโลกได้ แนวคิดนี้พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ผู้นำชาวอโศกได้พิสูจน์ให้เห็นจริงด้วยการนำพาชาวอโศกร่วมกันปฏิบัติธรรมตามแนวทางของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จนขยายเป็นชุมชนชาวพุทธที่มีวิถีชีวิตที่เรียบง่าย มีเศรษฐกิจพอเพียง ฟังตนเองได้ เป็นชุมชนที่สงบสุข ปลอดภัย อบายนุชและสิ่งเลวร้ายทั้งปวง เนื่องจากชุมชนชาวอโศกเป็นชุมชนของคนมีศีลมีธรรม มีพ่อท่าน มีสมณะคอยดูแลให้คำปรึกษาแก่สมาชิกชุมชนในเรื่องความเป็นอยู่และการพัฒนาทางจิตวิญญาณอยู่ตลอดเวลา ด้วยข้อเท็จจริงที่ปรากฏต่อสายตา ทำให้ฉันมั่นใจว่าเสียงปืนที่มุ่งโค่นล้มฝ่ายตรงข้าม แม้ได้ชัยชนะก็มีอาจสร้างสังคมที่ร่มเย็นเป็นสุขได้ มีแต่การพัฒนาจิตวิญญาณด้วยการลดละกิเลสของคนลงให้อยู่ในทางสายกลาง (พออยู่พอกินพอเพียง) ตามหลักธรรมะของพระพุทธเจ้าเท่านั้น สังคมอุดมการณ์ก็จะอยู่แค่เอื้อม

● บทเรียนแห่งชีวิต

ผ่านความคิดกาลเวลา

เสียงปืนทกตุลา

หลังน้ำตาคับแค้นใจ

● ผ่านมาสสามสิบปี

สู่วิถีชีวิตใหม่

แสงธรรมส่องอำไพ

คั่งแค้นใจค่อยคลี่คลาย

● พากเพียรปรับเปลี่ยนกรรม

เรียนรู้ธรรมทางจดหมาย

อ่านธรรมคำบรรยาย

ใจวุ่นวายค่อยคลายลง

● ขอบคุณสหายสมณะ

สอนลดละโลกโกรธหลง

ปลุกใจให้มั่นคง

มุ่งเดินตรงสู่นิพพาน ๒

๑ เลี้ยงปราชญ์ ย่อมดีกว่า ๑ แส้นเปรต

มีบางคน que เชื่อฟังเพื่อนมากกว่าเชื่อฟังลูกเมีย
มีบางคน que ที่ทุ่มเททั้งชีวิตหาเงินหาทอง โดยไม่ยอมแบ่งเวลาให้ทางบ้าน
มีบางคนส่งลูกเรียนพิเศษ ไม่มีหยุดพัก
และมีอีกมากมาย ที่ยังคิดว่าตัวเองทำถูกต้อง แต่แท้จริง กลับผิดพลาดอย่างน่าใจหาย
หากรู้ตัวว่าเป็นเพราะโลภะ หรือโทสะ บุคคลเหล่านี้ถ้าเป็นนักปฏิบัติธรรม นับว่ามีโอกาสบรรลุ
แต่สำหรับโงะหะ ตอบได้เลย ชีวิตมีดสนิท

พระพุทธองค์ตรัสไว้

“เสียงสรรเสริญของปฤชชนมากมาย
ก็ไม่อาจเทียบได้กับเสียงสรรเสริญของปราชญ์แม่เพียง ๑ คน”

การเห็นกงจักรเป็นดอกบัว มีตลอดมา
ทุกยุค

พระเทวทัตกว่าจะสำนึก ธรณีก็สูบไปซะก่อน
ผู้นำอาร์เจนตินา เมื่อ ๑๐ ปีที่แล้ว ที่พา
ประเทศ “สิ้นชาติ”

ถ้าไม่เพราะคอร์รัปชัน เห็นแก่ผลประโยชน์
ก็อาจเป็นความ “โมหะ” ขนานแท้

การเป็นผู้นำ ถ้าไม่ฉลาดในเรื่องชีวิตก็
อาจสร้างบาปกรรมให้แก่แผ่นดิน ได้อย่าง
ใหญ่หลวง

บุญก็ได้เยอะ แต่บาปก็มีโอกาสเบียด
แทรกทุกกระยะ

บริหารดีเป็นศรีแก่ตัว บริหารชั่วอัปราชัย!
“สัมมาทิฐิ” เป็นฐานแรกและฐานราก
แห่งการรู้แจ้ง

“ความเห็นที่ถูกต้อง” ไม่จำเป็นต้องติด
ตัวมาแต่เกิด แต่อาจสร้างได้ในชาตินี้

ด้วยหลักธรรม ปรัตโธสยะ เป็นคนใจ
กว้าง ฟังผู้คนรอบข้างแนะนำ สั่งสอน!

ด้วยหลักธรรม คารโว-นิวาโต ความ
อ่อนน้อมถ่อมตน

ผู้นำเกรด A จึงผิดพลาดยาก เพราะเขา
รู้จักทำงานเป็นทีมเวิร์ค

สมัยสมบูรณาญาสิทธิราชย์ ท่านยังมี
บุโรหิตพราหมณ์เป็นที่ปรึกษา

สมัยประชาธิปไตย กลับโดดเดี่ยวอ้างว้าง
สายธารย่อมเปลี่ยนทางเสมอ สรรพสิ่ง

ย่อมไม่เที่ยง ยุคโลกาภิวัตน์ ย่อมหมายถึง
การมองอย่างถี่ถ้วน

ผู้ล่าอาจกลายเป็นผู้ถูกล่า
คนรวยก็ยากจนได้ฉับพลัน

คนฉลาดก็มีโอกาสคิดอะไรโง่งสุดๆ!

เส้นทางชีวิต พระท่านจึงหมั่นเตือน
“อย่าประมาท”

ประชาธิปไตย คือหลักการบริหาร
ประเทศอย่างหนึ่ง ที่จะพาประชาชนไปสู่
ความร่มเย็นเป็นสุข

เป็นเครื่องมือชนิดหนึ่ง ที่จะทำให้
ประเทศชาติสุขสงบ และก้าวหน้า

เมื่อมีผู้อาสา ก็ต้องใช้เสียงข้างมากของ
ประชาชน โดยให้ช่วยกันออกเสียง

นั่นก็คือ การจัดการ ๑ ในหลายๆ วิธี
แต่การละเลยเสียงที่น้อยกว่า ก็อาจแปร

โอกาสเป็นวิกฤตได้อย่างไม่คาดคิด
แต่ ๑ เสียงก็ยังคงมีความแตกต่างในคุณภาพ

เหมือน ๑ บาทกับ ๑ ดอลลาร์ ใครมีราคา
มากกว่า

พระพุทธองค์ ตรัสไว้
“เสียงสรรเสริญของปฤชชนมากมาย ก็ไม่

อาจเทียบได้กับเสียงสรรเสริญของปราชญ์แม่
เพียง ๑ คน”

ที่ผ่านมา บ้านเมืองมีปราชญ์มากมายที่
ตำหนิการบริหารบ้านเมือง

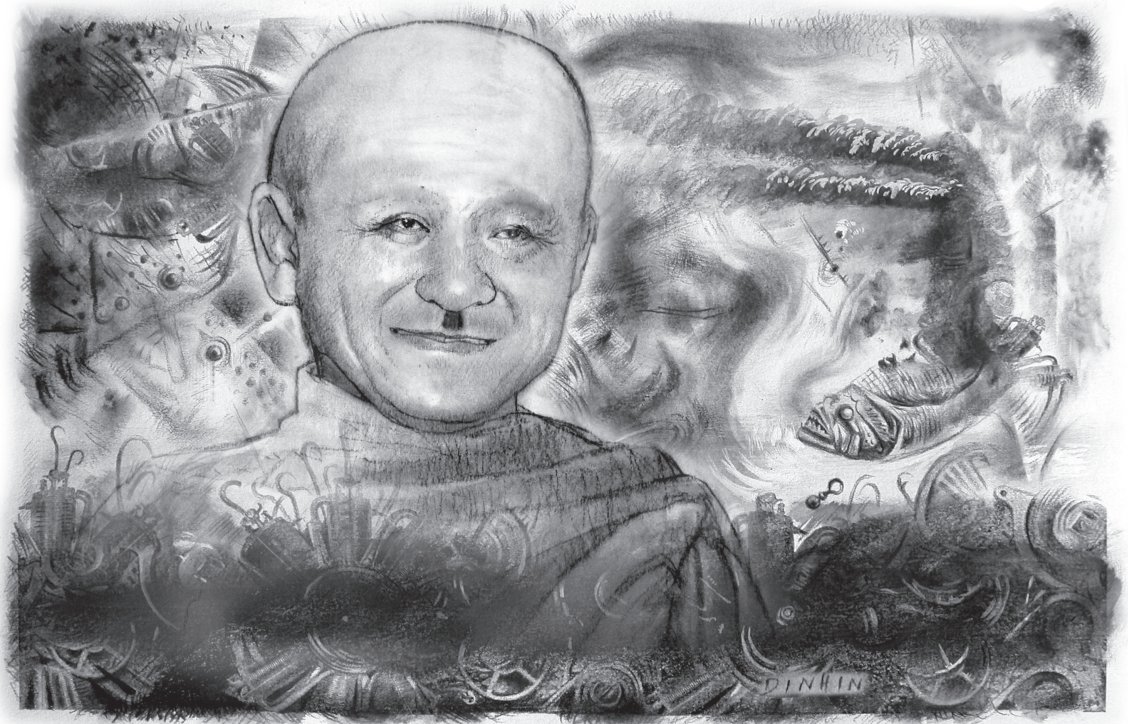
ตำหนิพฤติกรรมของผู้บริหารประเทศกัน
อย่างตรงๆ

หากไม่ฟังเสียงฟ้า ก็นับว่าน่ากลัวจริงๆ
จึงจกทักยังต้องฟัง

นี่ฟ้า (ปราชญ์) ทัก ควรหรือที่จะละเลย
ในอธิปไตยธรรมฯ ของกษัตริย์ลิจฉวี

การไม่เคารพเจตีย์ จึงหมายถึง การละเลย
ความคิดเห็นปราชญ์บัณฑิตทั้งหลาย

โอกาสสิ้นชาติจึงเป็นเรื่องใกล้ตัวอย่างยิ่ง ☞

หลวงพ่ोजิน วัดอีแร้งเมิน

ใครๆ ก็ต้องยอมรับว่านับตั้งแต่หลวงพ่ोजิน กลับมาบูรณะวัดอีแร้งเมิน ณ หมู่บ้าน อีแร้งเมินซึ่งเป็นบ้านเกิดเมืองนอนของท่าน สภาวัดอีแร้งเมินแทบจะไม่เหลือซากเก่าแก่ เสื่อมโทรมให้เห็นอีกแล้ว แม้แต่ชื่อวัดก็ได้ เปลี่ยนใหม่ให้เข้ากับยุคสมัย กลายเป็นชื่อ วัด โลกาวีวัฒนาราม

ด้วยอาศัยประสบการณ์ที่หลวงพ่ोजินผ่านมา หลายประเทศ ทั้งเขมร พม่า ลาวที่เต็มไปด้วย เวทมนตร์คาถา ปลูกเสกเลขยันต์ และทำ

เดรัจฉานวิชา ทั้งศาสนาสายมหายาน ที่มีมาก ทางใต้หวัน มาเลเซีย สิงคโปร์ หลวงพ่ोजิน ผ่านมาหมด ทำให้มีความชำนาญทางด้านจอม ขมังเวทจากพม่าเขมรไม่แพ้ณเรอ แต่การ ตลาดประชาสัมพันธ์ และการรักษาโรค ที่ได้ มาจากใต้หวัน มาเลเซีย ก็พอที่จะทำให้ตั้งตัว เป็นหมอวิเศษ รักษาได้สารพัดโรค โดยเฉพาะ พวกที่ไปรักษาหลายโรงพยาบาลแล้วก็ไม่หาย ลักที่ ยังมีผลมาจากจิตใจโดยตรง หลวงพ่ोजิน จะสามารถรักษาให้หายได้อย่างชะงัดนักแล

การที่หลวงพ่อกำลังสามารถบันดาลได้ทุกด้าน
อยากรวย หลวงพ่อก็คงช่วยได้ อยากหายป่วย
หลวงพ่อก็คงช่วยได้ โดยเฉพาะ**ตำราภุมุข**เป็น
ยาครอบจักรวาล ใครกินเป็นติดใจ ยิ่งคนจนๆ
ต้องกลับมาหาหลวงพ่อกันใหม่ทุกคน ใครอยาก
จะทำนายทายทักสะเดาะเคราะห์ ต่อชะตา ทำ
เสน่ห์ยาแฝด ฯลฯ หลวงพ่อก็คงช่วยได้หมด

บัดนี้สภาพวัดโลกาภิวัตน์นาราม จึงเป็นศูนย์
กลางธุรกิจการเงินของหมู่บ้าน มีร้านจำหน่าย
ดอกไม้ธูปเทียน ร้านเช่าพระเครื่องและของ
ขลังที่หลวงพ่อกำลังปลุกเสกเองจนนับรูนไม่ได้ มีทั้ง
พระพรหม ปลัดขิก และพระพุทธรูปองค์ใหญ่
ไว้ให้บนบานศาลกล่าว กราบไหว้บูชา ประารถนา
สิ่งใดๆ ก็เข้าไปขอกับสิ่งที่ตนเองศรัทธาได้

เชื่อว่าจะมีแต่ด้านความมั่งคั่ง ในด้านสมัย
ใหม่หลวงพ่อก็คงเป็นผู้อุปถัมภ์ใหญ่ในการสร้าง
โรงเรียนให้ทันสมัยไม่แพ้โรงเรียนในเมือง เป็น
ผู้มอบทุนการศึกษาให้แก่เด็กยากจนจนกว่าจะ
เรียนจบปริญญา และก็ยังมีสถานพยาบาล
ยิ่งกว่า ๓๐ บาทรักษาทุกโรค เพราะคนจน
รักษาให้ฟรี ส่วนคนมั่งมีแล้วแต่ศรัทธา
กิตติศัพท์เรื่องความเมตตาของหลวงพ่อก็คง
ป่วยได้ฟังก็ทำให้ความป่วยไข้หายไปครั้งหนึ่งแล้ว

ดูเหมือนว่ามารไม่มี บารมีไม่แก่กล้า แม้
หลวงพ่อกำลังจะเป็นที่รักเคารพของชาวบ้าน
ประเภทหาเช้ากินค่ำในละแวกนั้นแล้ว ยังมี
พวกมอเตอรืไซค์รับจ้าง พวกรถสองแถว พวก
ร้านค้ารอบๆ วัด และมักนายกตาสากับตาสี
ผู้ยืนตื้ออยู่ในโอวาทของหลวงพ่อกับประการ แต่
หลวงพ่อกำลังก็ยังมักมีกลุ่มฝ่ายต่อต้าน โดยเฉพาะ
พวกกลุ่มครูที่โรงเรียนซึ่งมี**ครูมหาสว่าง**เป็น
ตัวหลัก เพราะความที่แกเคยบวชเรียนมานาน
จนได้มหา ชาวบ้านเลยเรียกกันว่า**ครูมหา** มี
ลุงอู่ ปราชญ์ชาวบ้านวัยหกสิบสี่ ผู้ยึดถือ
เศรษฐกิจพอเพียง ถึงจนเงินแต่รวยน้ำใจเป็น
แนวร่วม นอกจากนี้ก็ยังมีพวกองค์กรเอกชน

และคนมีฐานะในหมู่บ้าน เป็นแนวร่วมพันธมิตร
กับ**ครูมหา**

หลังโรงเรียนเลิกก่อนกลับบ้าน **ครูมหา**มักจะ
แวะมาคุยกับลุงอู่ที่บ้านเสมอ เพื่อเพิ่มเติม
อาหารสมองช่วยกันวิเคราะห์เจาะลึกเรื่องราว

เย็นวันนี้**ครูมหา**รู้สึกอึดอัดหัวอกยิ่งกว่าทุกวัน
เพราะเป็นที่แน่นอนแล้วว่าหลวงพ่อกำลังเอาที่
ธรณีสงฆ์ไปให้บริษัทเอกชนเช่าทำสนามกอล์ฟ
โรงเรียนเลิกแล้วก็รีบปั่นจักรยานมาหาลุงอู่
ที่บ้านทันที

“ไม่ไหวแล้วนาลุงอู่ หลวงพ่อกำลังทำแบบนี้ได้
ยังไง ก็เรื่องที่ดินวัดที่เราเคยคุยกันนั้นแหละ
หลวงพ่อกำลังให้เอกชนเช่าจริงๆ คิดดูเถอะ อีก
ไม่นานหมู่บ้านเราจะมีสนามกอล์ฟ บ้าจริงๆ”

“นั่นสิ” ลุงอู่พยักหน้า “แม้จะได้ค่าเช่าเยอะ
แต่มันไม่เหมาะเลย เสียหาย หลวงพ่อกำลัง
เอามาทำเป็นแปลงสาธิตปลูกพืชปลูกผักไว้
สารพัดดีกว่า มีญาติโยมจะช่วยเหลือเยอะ ตั้ง
คณะกรรมการชาวบ้านไปดูแลก็ได้ ชาวบ้านจะ
ได้เรียนรู้ได้ประโยชน์ด้วย”

“แต่หลวงพ่อกำลังไม่เคยนึกถึงเรื่องดีๆ แบบนี้เลย
แล้วสระน้ำของวัดที่ไ้อ้เปียก ไ้อ้จ้อย มันเคยไป
ว่ายน้ำก็ต้องถูกพ่วงเขาไปด้วย มันจะไปเล่น
ที่ไหนล่ะที่นี่ เนี่ย ลุงอู่ อย่าว่าจันว่าจันเลยนะ
ผมว่าหลวงพ่อกำลังจะปาราชิกไปตั้งนานแล้ว”

ครูมหาลดเสียงลงขณะที่ลุงอู่ขยับเข้ามาใกล้
“จริงๆ นาลุงอู่ ปาราชิกเรื่องเงินนี่แหละ
ผมจะบอกให้ ดูลิ เงินกลืน เงินผ้าป่า เงินถวาย
สงฆ์ต่างๆ นานา หลวงพ่อกำลังเอาเองหมด
มีเงินฝากธนาคารบัญชีส่วนตัวด้วย หลวงพ่อกำลัง
รถสวนตัวคันหนึ่งราคาตั้งหลายล้าน ที่ดิน
ส่วนตัวเกือบพันไร่ มีธุรกิจอีกหลายๆ ด้านให้
วงศ์วานวานเครือช่วยกันทำ สบายกันไปเลย
ไม่ต้องสงสัยเลย ก็ถ้าหลวงพ่อกำลังไม่มุบมิบจะมี
วัดอุปัชฌาย์ของเงินทองแจกญาติพี่น้องเธอ”

ครูมหารู้ดีว่าตามวินัยของพระนั้น ถ้าขโมย

ของกลางสงฆ์หรือสมบัติของผู้อื่นแม้แค่ ๕ มาสก (ค่าเงินปัจจุบัน = ๓๐๐ บาท) ถือว่า ปาราชิกไปแล้ว แต่สมบัติส่วนตัวของหลวงพ่อกับเงินสะสมเอาไว้มากมาย ทั้งเงินทองเรือกสวนไร่นา และธุรกิจหลายด้านที่ปล่อยให้ลูกหลานเอาไปทำ จนประเมินมูลค่าไม่ได้ ย่อมเกินสมณสาธูปจะทรงไว้ และที่จะไม่ละโมภโลกเอาของสงฆ์มาเป็นของตนนั้น ย่อมไม่ใช่ฐานะที่จะละเว้นได้ เพราะพระจริง ๆ ท่านให้มิบริวาร ๘ ไม่ใช่บริวาร ๑๐๘ มากมายจนต้องฝากตู้เซฟธนาคาร และถ้าใครถามถึงบัญชีรายรับรายจ่ายของวัด หลวงพ่อเงินจะสอนธรรมะแทนคำตอบว่า “มันเป็นเรื่องสมมติ”

หลังจากฟังครุมาแจกแจง ลูกอุ๊ก็เงียบไปครู่หนึ่ง แล้วถอนหายใจยาว

“ไม่ว่าในวัดนอกวัดมีแต่อยากจะรวยกันทั้งนั้นเลยนะครุมา อย่างชาวเมื่อเช้านี้ พี่ชายฆ่าน้องสาวแท้ๆ ต่อหน้าแม่ซึ่งเป็นอัมพาต เพราะแบ่งมรดกไม่ลงตัวกัน เฮ้อ..ชาวบ้านเราเตี้ยวันนี้ก็ดูจะบูชาเงินกันไปหมด แต่ทุกคนมีเงินจับจ่ายใช้สอย แต่เป็นเงินที่กู้ยืมมา อันนั้นก็จำเป็นต้องซื้อ อันนี้ก็จำเป็นต้องซื้อ ต้องมีเหมือนคนอื่นเขา หนี้สินครอบครัวยิ่งเพิ่มขึ้น ถัดบ้านผมไปนี่ พ่อแฉล้มกับแม่ช้อยทะเลาะกันทุกวันเรื่องหนี้สินแหละ ผมเป็นห่วงนั่งแวลลูกมันเห็นมันตั้งกะเบเบาะโตเป็นสาวหน้าตาก็พอดูได้ เตี้ยวันนี้เวลาพ่อแม่ทะเลาะกันมันแวบออกจากบ้าน พักหลังเห็นนุ่นสั้นๆ แต่งตัวสวยเซ่งผมละกลัวว่ามันจะไปขายตัวเหมือนนึ่งแหวลูกแม่พิน”

ลูกอุ๊ผู้เป็นปราชญ์ชาวบ้านย้อนนึกถึงอดีตราว ๓๐ ปีก่อน ชาวบ้านอยู่เป็นสุข ลงสวนลงไร่ ลงนา ลูกๆ ก็ช่วยงานพ่อแม่ ไม่รวยแต่ก็อบอุ่น อาหารการกินชาวบ้านเอื้อเพื่อแบ่งแจกกัน บ้านนี้แกงส้มบ้านโน้นก็ได้อกินด้วย แต่เตี้ยวันนี้ความเป็นอยู่ของชาวบ้านลำบากขึ้น ปลูกข้าว

เองยังไม่มีข้าวจะกินเลย ที่ไร่นาก็เอาไปจำหน่ายจำหน่าย จนแทบจำกันไม่ได้ว่ามีหนี้สินอยู่ที่กองแล้ว ลูกหลานหันไปหายาเสพติดซึ่งหาง่ายเหมือนซื้อยาแก้ปวด และเพื่อเงิน เด็กสาวก็พร้อมจะพลีร่างกายไม่คิดอะไรมาก พ่อแม่ลูกทะเลาะกันวุ่นวายไปหมด คิดแล้วลูกอุ๊ก็ได้แต่สลัดใจ

“ลุงอุ๊เรื่องหลวงพ่อนี้ ผมว่าเราไปปรึกษาลูกกำนันและพ่อผู้ใหญ่บ้านกันเถอะ บางทีท่านจะได้ช่วยเราพูดคุยกับหลวงพ่อกับ ขอให้ท่านสักออกไปซะ เพราะทำแบบนี้ท่านไม่ควรอยู่เป็นพระแล้ว น่าจะละอายพระพุทธเจ้าบ้าง”

ทั้งลุงอุ๊และครุมาพยายามเอาพฤติกรรมของหลวงพ่อกับปัญหาที่เกิดขึ้นในหมู่บ้านอีแรงเงินไปปรึกษาลูกกำนันและพ่อผู้ใหญ่บ้าน แต่ทั้ง ๒ ท่านก็ชี้แจงว่าต้องวางตัวเป็นกลาง ไม่เข้าข้างใคร เพราะจะทำให้สูญเสียการเคารพนับถือของทุกๆ ฝ่ายไป และทั้งลุงกำนันและพ่อผู้ใหญ่ก็เห็นตรงกันว่า น่าจะรวมขอมลามาปรึกษากัน เพื่อให้หมู่บ้านพัฒนาต่อไปได้ โดยเฉพาะหลวงพ่อกับเงิน ใครๆ ก็รู้ว่าท่านสามารถทำให้เศรษฐกิจในหมู่บ้านเติบโตได้หลายเท่าตัวจากเดิมที่เคยอยู่กันแบบตำข้าวสารรอกหม้อไปวันๆ แต่เตี้ยวันนี้มีโรงสีทำให้สะดวกสบาย แต่ก่อนนั้นต้องตื่นมาทำกับข้าวแต่เช้ามีด เตี้ยวันนี้มีรถพุ่มพวงบริการถึงหัวบันไดบ้าน หลวงพ่อกับเงินทำให้ชีวิตทุกคนสะดวกสบายเป็นกายเป็นกอง ถ้ามีเงินเป็นที่พึ่งเสียอย่าง

“ครุมา บวชเรียนมาแล้วปลงวางบ้างเถิด หลวงพ่อกับเงินท่านอาจจะไม่ใช่พระที่ตีบริสุทธ์นักร แต่จะหาพระที่โหนดที่มีดีโดยส่วนตัวได้แล้ว ควรจะหันหน้ามาปรองดองกัน รักศรัทธาพระพุทธเจ้าจริง ก็อย่าทะเลาะกัน ไปเอาเรื่องกับพระนะระวังบาปนะ”

พ่อกำนันพูดให้ข้อคิดด้วยที่ท่าเคร่งขรึม น้ำเสียงเมตตาเหมือนเข้าถึงธรรมะลึกซึ้ง แต่

ครุฑมหาได้แต่คิดอยู่ในใจว่า “กำนันเฮงช่วย ผู้ใหญ่ประสาอะไร พึ่งไม่ได้เลย พระทำไมถูกตามที่พระพุทเจ้าสอน ละเมิดศีลละเมิดวินัย อุบาสิกอุบาสิกาซึ่งเป็นพุทธบริษัทก็ต้องช่วยกันเอาภาระซี ถึงจะถูกต้อง”

นับวันความขัดแย้งระหว่างกลุ่มครุฑมหา กับกลุ่มชาวบ้านที่ศรัทธาหลวงพ่อก็ทวีความรุนแรงเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ถึงกับมีใบปลิวและบัตรสนเท่ห์ออกมาโจมตีหลวงพ่อ แต่หลวงพ่อก็ไม่ได้เปรียบกว่าตรงที่คุมหอกกระจายเสียงของหมู่บ้าน เมื่อท่านชี้แจงแถลงไขทุกๆ วัน ชาวบ้านก็เริ่มคล้อยตาม เห็นว่าพวกพันธมิตรกลุ่มครุฑมหาเป็นพวกมารศาสนา อิจฉาตาร้อน หลวงพ่อ ซึ่งหลวงพ่อพร้อมจะพิสูจน์ตัวเองอยู่ทุกเมื่อ จะเอาไปสาบานวัดไหนก็ได้ หรือถ้าอยากขับไล่หลวงพ่อก็ทำได้จริงๆ หลวงพ่อก็ทำว่าให้ไปหาคนส่วนใหญ่มาบอก หลวงพ่อพร้อมจะออกจากวัดทันที

“อาตมาเป็นลูกศิษย์พระพุทเจ้า ไม่ติดยึดอะไรทั้งนั้น ถ้าคนมาเกินครึ่งหมู่บ้าน อาตมาออกจากวัดนี้ทันที ที่บวชทำงานอยู่นี้ก็ทำเพื่อชาวบ้านทั้งนั้น” หลวงพ่อประกาศหนักแน่น

แต่นี่คือไม่ตายที่หลวงพ่อรู้อยู่ที่ชาวบ้านต่างกลัวกันว่าถ้าหลวงพ่อไม่อยู่ แล้วจะไปหาพระเก่งๆ แบบนี้จากที่ไหนมาแทน เพราะที่ผ่านๆ มาหลวงพ่อทำงานแบบสมภาร “ซี.อี.โอ.” บริหารแบบเบ็ดเสร็จเด็ดขาด โดยตัดสินใจแต่ผู้เดียว ส่วนคณะสงฆ์ที่อยู่ร่วมวัดด้วยกัน ก็ไม่ต่างอะไรกับพระอันดับ ที่ไม่ต้องใช้สมองหรือหัวคิดอะไร มีหน้าที่คอยรับป้จจัยไทยทานกินเครื่องเช่นโห้วของชาวบ้านให้อิ่มหน้มฟิ้นไปวันๆ เท่านั้นเอง

น่าเสียดายที่คณะสงฆ์เคยเป็นใหญ่มาตั้งแต่ในครั้งพุทธกาล จึงทำให้แม้พระพุทเจ้าปรินิพพานก็ไม่มีปัญหา เพราะมีคณะสงฆ์เป็นระบบที่เข้มแข็ง แต่ทุกวันนี้ระบบคณะสงฆ์ถูก

หลวงพ่อดึง หลวงพ่อทอง หลวงพ่อมั่ง หลวงพ่อมี่ กลายเป็นบุคคลผู้หนึ่งผู้ใดยึดอำนาจไว้ อย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด และสืบทอดความมั่งคั่งร่ำรวยเงินทองกันมาอย่างยาวนานจนเป็นระบบอามิสบูชาและอามิสทายาท จนมีการเปลี่ยนคำบูชาจากเดิมที่เคยกล่าวกันว่า

พุทธีง สรณัง คัจฉามิ กลายเป็น พุทธีง เอสตังคัง ไสตุ

อัมมัง สรณัง คัจฉามิ กลายเป็น อัมมัง เอสตังคัง ไสตุ

สังฆัง สรณัง คัจฉามิ กลายเป็น สังฆัง เอสตังคัง ไสตุ

เมื่อชีวิตมีแต่เงินของกู-ทองของกู อยู่ทุกกลมหายใจเข้าออกเช่นนี้ ทั้งลุ่นดูและครุฑมหาที่เป็นฝ่ายแกนนำพันธมิตร ก็เริ่มทำใจกันแล้วว่า ลู้ยังไงๆ ก็ดูจะเห็นทางแพ้มากกว่าชนะ แถมลุ่นกำนันยังให้ข้อคิดอีกว่า “ทุกอย่างมันเป็นตลตา แม้แต่ศาสนาที่ย่อมมีความเสื่อมไปเป็นธรรมดา มันเป็นยถากรรมของสัตว์โลก ไม่มีใครจะไปฝืนพรหมลิขิตได้ เรื่องศีลธรรมจริยธรรมที่โหนๆ ก็เสื่อมกันทั้งนั้นแหละ”

ผลการต่อสู้แบบสงครามเย็นกับหลวงตาเงินและบริวารทำให้ครุฑมหาเกิดสว่างวาบทางความคิดขึ้นมาว่า เมื่อ**สังคตธรรมระบบบูชาเงินครอบงำอยู่เช่นนี้** **ป่วยการที่จะเรียกร้องถามหาเรื่องมาตรฐานทางจริยธรรมและคุณธรรมจากสังคต** จะแก้ ไชเรื่องนี้ได้ ก็คงต้องหันมาทำตัวเองให้ได้มาตรฐานทางจริยธรรมก่อน เป็นแบบอย่างที่ดีของชาวบ้านให้ได้ก่อน เมื่อเราเป็นแบบอย่าง หรือเป็นแม่พิมพ์ได้แล้ว เทียนเล่มนี้ก็จะได้จุดประกายแสงสว่างสู่เทียนเล่มอื่นๆ ต่อไป ความจริงจะทยอยเปิดเผยออกมาให้สว่างไสวเพิ่มขึ้นไปเรื่อยๆ และเมื่อนั้นก็คือชัชชนะที่เบ็ดเสร็จเด็ดขาดอย่างแท้จริง ไม่ใช่มุ่งแต่จะห้าหน้าให้ตายไปคามือภายในเร็ววัน ถ้าไม่คามือเราก็ต้องเป็นคามือเขาเท่านั้นเอง **๕**

บวชได้ ดีแล้ว เบื้องต้น
 ทำตน ไม่ได้ เบื้องหลัง
 ไตควร ไม่ควร ใจจ้อง
 จ้องฟุ้ง เพราะเลือก ทำเลว

บวชดี ไม่ทำดี ก็เลว

(อภิลักขิตชาดก)

พระฉาวแห่งปี...พระฉาวหน้า๑

ภาวะเป็นเหตุที่ทำให้พุทธศาสนาดังยุค...บาลง

พุทธศาสนาดังยุคมีพระรูปปั้นโศกนาฏกรรมอยู่ภายใต้การ
 ควบคุมดูแลของกรมศิลปากรและกรมวัฒนธรรม (กรม) ซึ่งขึ้นตรงต่อ
 กระทรวงวัฒนธรรม ๑ ปีที่ผ่านมา วัตถุประสงค์ของกรม
 วัฒนธรรมคือการอนุรักษ์ศิลปกรรมอันมีค่าไว้ให้คนรุ่นต่อไป
 ๑. ๒. ๓. ๔. ๕. ๖. ๗. ๘. ๙. ๑๐. ๑๑. ๑๒. ๑๓. ๑๔. ๑๕. ๑๖. ๑๗. ๑๘. ๑๙. ๒๐. ๒๑. ๒๒. ๒๓. ๒๔. ๒๕. ๒๖. ๒๗. ๒๘. ๒๙. ๓๐. ๓๑. ๓๒. ๓๓. ๓๔. ๓๕. ๓๖. ๓๗. ๓๘. ๓๙. ๔๐. ๔๑. ๔๒. ๔๓. ๔๔. ๔๕. ๔๖. ๔๗. ๔๘. ๔๙. ๕๐. ๕๑. ๕๒. ๕๓. ๕๔. ๕๕. ๕๖. ๕๗. ๕๘. ๕๙. ๖๐. ๖๑. ๖๒. ๖๓. ๖๔. ๖๕. ๖๖. ๖๗. ๖๘. ๖๙. ๗๐. ๗๑. ๗๒. ๗๓. ๗๔. ๗๕. ๗๖. ๗๗. ๗๘. ๗๙. ๘๐. ๘๑. ๘๒. ๘๓. ๘๔. ๘๕. ๘๖. ๘๗. ๘๘. ๘๙. ๙๐. ๙๑. ๙๒. ๙๓. ๙๔. ๙๕. ๙๖. ๙๗. ๙๘. ๙๙. ๑๐๐.

หมอน/ใบไม้กั้นขยับหน้าพระมีรอยฉีกขาด

● พระมีเรื่องชู้สาวกับสิกขา
 ตำรวจบุกตรวจพระเล่นไฟ
 พระฆ่าพระทิ้งศพลงบ่อล้าง
 พระหลอกเด็กสาวชาวเขา ฯลฯ
 ชาวประจักษ์วันบนหน้าหนังสือพิมพ์

จับสึกพระบวชทัน บลัญญาไร ที่ได้เสียกับสาวงามมีลูกสาววัย ๒ เดือน

มีกุลบุตรชาวนครสวรรค์คนหนึ่ง เมื่อได้บวชอยู่ในพระ
 พุทธศาสนาแล้ว ก็ไม่สนใจวัตร (การปฏิบัติ) ไม่ใส่ใจศึกษา (การ
 ศึกษา) จึงไม่รู้ว่าเวลาใดควรทำวัตร เวลาใดควรปรนนิบัติ
 (เอาใจใส่คอยรับใช้) เวลาใดควรศึกษาเล่าเรียน เวลาใดควรทบทวน
 ท่องจำ จึงมักกระทำเสียดังหนวกหูเสมอเมื่อตนตื่นขึ้น
 มาแล้ว ไม่ว่าจะเป็นเวลาปฐมยาม (๑๔.๐๐-๒๒.๐๐ น.) หรือปัจฉิมยาม
 (๐๒.๐๐-๐๖.๐๐ น.) ก็ตาม ทำให้ภิกษุทั้งหลายเดือดร้อนไม่เป็นอัน
 ได้หลับนอน พวกเขาดำหนีกว่าวโทษภิกษุนั้นในธรรมสภา

“ท่านทั้งหลาย ภิกษุรูปนั้นแม้ได้บวชอยู่ในพระพุทธศาสนาอันประเสริฐถึงปานนี้ ก็ยังไม่รู้ข้อพึงปฏิบัติ ไม่รู้ข้อพึงศึกษา ไม่รู้เวลาใดควรหรือไม่ควร ครอบงมผู้อื่นให้เดือดร้อนอยู่เสมอ”

ขณะนั้นพระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จมา พอทรงทราบเรื่องที่เหล่าภิกษุสนทนากันแล้ว ก็ตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มิใช่ในบัดนี้เท่านั้นที่ภิกษุรูปนี้กระทำเสียงดังไม่เป็นเวลา แม้ในกาลก่อนก็ส่งเสียงดังไม่เป็นเวลามาแล้วเหมือนกัน เพราะไม่รู้กาลเทศะ(ความควรไม่ควร)นั่นเอง”

แล้วทรงนำเรื่องในกาลก่อนนั้นมาตรัสเล่า

ใน

.....
อดีตกาล มีมาณพคนหนึ่งในกลุ่มอุทิจจพราหมณ์ (พราหมณ์ตระกูลสูง) ศึกษาเล่าเรียนสำเร็จในศิลปวิทยาทุกอย่างแล้ว ก็เป็นอาจารย์ทิศาปาโมกข์ (อาจารย์ผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง) อยู่ในพระนครพาราณสี บอกสอนศิลปะต่างๆ แก่เหล่ามาณพประมาณ ๕๐๐ คน

ณ สำนักนี้เอง มีไก่ตัวหนึ่งคอยขันบอกเวลายามเช้าให้ พวกมาณพพอได้ยินเสียงไก่ขันก็จะพากันลุกขึ้น ตื่นมาทำกิจวัตรของตน ตรงเวลาทุกวัน

ต่อมา... เมื่อไก่ตัวนั้นถึงแก่ความตาย เหล่ามาณพจึงเที่ยวแสวงหาไก่ตัวอื่น เพื่อเอามาขันบอกเวลาในสำนัก ปรากฏว่า มีศิษย์คนหนึ่ง ไปเก็บฟืนในป่าช้า ได้พบไก่ตัวหนึ่งอาศัยอยู่ลำพังตัวเดียวในป่าช้านั้น จึงจับกลับมาที่สำนักใส่กรงเลี้ยงดูไว้

ไก่ตัวนั้นเคยแต่ใช้ชีวิตเติบโตในป่าช้า มีอิสระที่จะทำอะไรได้ตามใจชอบ จะขันเมื่อใดก็ได้ ดังนั้นพอมายู่ในสำนัก บางทีก็ขันปลุกในเวลาตีตื้น ทำให้เหล่ามาณพอดหลับอดนอน ตื่นมาศึกษาศิลปะกันไม่รู้เรื่อง บางทีก็ขันปลุกในเวลาสายท้องฟ้าสว่างแล้ว พวก

มาณพจึงตื่นสายไม่มีเวลาพอศึกษาศิลปะ ต้องกระทำกิจอื่นๆ แล้ว

ด้วยเหตุเหล่านี้ ทำให้มาณพทั้งหลายพากันบ่นปวน เพราะการศึกษาศิลปวิทยากับการกระทำกิจวัตรต่างๆ ล้วนผิดเวลาไปหมด ต่างก็ได้รับความเดือดร้อนมาก อารมณ์เสีย หงุดหงิดรำคาญใจตัวนี้มัก บ่นแก่กันว่า

“เจ้าไก่เลวตัวนี้ เตี้ยวมั่นก็ขันตึกเกินไป เตี้ยวกี่ขันสายเกินไป หากพวกเราอาศัยเจ้าไก่นี้บอกเวลา ก็คงเรียนศิลปวิทยาไม่สำเร็จแน่ๆ จัดการมันทิ้งเสียเถิด”

แล้วช่วยกันจับไก่ตัวนั้นออกมาจากกรง กระทำการบดคอไก่หักถึงแก่ความตาย จากนั้นจึงไปสารภาพผิดกับอาจารย์ว่า

“ท่านอาจารย์ พวกผมทนไม่ไหวฆ่าไก่ตัวนี้ตายเสียแล้ว เพราะมันขันไม่เป็นเวล่ำเวลา สร้างความเดือดร้อนอย่างมากต่อพวกผม”

อาจารย์ได้ฟังอย่างนั้น ก็กล่าวเตือนสติแก่พวกลูกศิษย์ สอนให้รู้จักคิดถึงต้นเหตุด้วย

“ไก่ตัวนี้ไม่ได้เติบโตอยู่กับพ่อแม่ ไม่เคยได้อยู่ในสำนักอาจารย์ ย่อมไม่มีใครสอนให้รู้จักเวลาที่ควรขันหรือเวลาที่ไม่ควรขัน มันจึงไม่รู้จักกาลเทศะใดๆ ต้องถูกพวกเจ้าหักคอตายไปเสียแล้ว”

อบรมสั่งสอนศิษย์ให้รู้เหตุรู้ผล รู้ดีรู้ชั่ว กระทำอยู่อย่างนี้เรื่อยไป จนตลอดอายุขัยของอาจารย์

.....

พระศาสดาทรงแสดงธรรมเทศนานี้แล้ว ทรงเฉลยว่า

“ไก่ที่ขันไม่เป็นเวลาในครั้งนั้น ได้มาเป็นภิกษุรูปหนึ่งในบัดนี้ พวกลูกศิษย์ทั้งหลาย ได้มาเป็นพุทธบริษัทในบัดนี้ ส่วนอาจารย์ทิศาปาโมกข์ได้มาเป็นเรตถาคตเอง”

๗

(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๗ ข้อ ๑๑๙
อรรถกถาแปลเล่ม ๕๖ หน้า ๔๕๑)

ตอน โต้แย้ง

“**مام** บุวีน้อยก็ละอุเมาะห์บูและห์ เตะห์ นาตีเมาะมาเงะห์ตู น้อย แอเซาะคอ^๑ มาชิมัยย์บูและะเต๊ะห์ (مامู ให้น้อยกลับบ้านได้แล้ว เดี่ยวแม่ดูเอา น้อยพรงนี้ค่อยมาเล่นอีกนะ)”

เสียงโตะซารี ยายของمامูร้องบอกมาจากบนบ้าน แต่เด็กทั้งสองยังคงนั่งอืดเอื้อนอยู่ใต้ถุน ซึ่งเป็นเรื่องที่แปลกมาก น้อยหน้าม่อยแต่ไม่ยอมพูดอะไร มามูถามขึ้นเบาๆ อย่างเห็นใจเพื่อนรักเป็นอย่างดีว่า

“เธอไม่ชอบเขามากเลยหรือ น้อย เขาไม่เล่นกับเธอหรือไง?”

น้อยก้มหน้าจูดแต่ไม่ยอมตอบ มามูถามอีกว่า

“เขาซอม้องกับเธอใช่ไหม? ถ้าเขาโง่ง^๒กับเธอ ฉันจะไม่พูดกับเขาเหมือนกันแหละ”

คราวนี้น้อยยอมพูดอ้อมอ้อม

“เขาก็เล่นกับฉันบ้าง แต่ไม่สนุกแบบเราเล่น”

“เธอเล่นกันตอนไหนล่ะ?” มามูถาม

“เล่นตอนกลางคืน ทำการบ้านเสร็จแล้วแม่อีกให้เล่นกันได้” น้อยตอบ

“แล้วเธอเล่นอะไรกันบ้าง?” มามูซักต่อ

“เล่นยางวง บางทีก็เล่นไฟ^๓ พี่แม่ก็เล่นด้วย” น้อยตอบ

“แล้วเธอเล่นแพ้เขาใช่ไหม” มามูถามอีก

“ฉันมันซี้แพ้ ถึงพี่แม่ก็แพ้เขา ถึงเธอมา

^๑ คำว่า “คอ” ในภาษามลายูภาคเหนือของมาเลเซียและภาคใต้ของไทยเป็นคำยืมจากภาษาไทย “คอย” อย่างแน่นอนในทุกอนุภาคของความหมาย

^๒ “ซอม้อง” เป็นภาษามลายูภาคเหนือของประเทศมาเลเซียและภาคใต้ของไทย หมายถึง “โง่ง” ในภาษาถิ่นปักชไต ซึ่งไม่ได้หมายความเหมือนในภาษากลาง แต่หมายถึง “หยิ่งด้วยเชื่อว่าตนเหนือกว่า” ส่วน “โง่ง” ของภาษากลางนั้น ภาษาปักชไตหากเป็นคำกริยาจะใช้ว่า “ฉ้อ” หากเป็นคุณศัพท์ ใช้ “ซี้ฉ้อ” ซึ่งเป็นข้อยืนยันสมมุติฐานของผู้เขียนที่ว่าหากศัพท์เป็นคำคู่คนปักชไตจะเลือกใช้คนละคำกับภาษากลาง ในกรณีนี้คำคู่เดิมคือ “ฉ้อโง่ง” อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนได้เคยเห็นการใช้คำ “ซี้ฉ้อ” แทนคำว่า “ซี้โง่ง” ในสมัยรัชกาลที่ ๖ หรือที่ ๗ เช่น แสงทอง (หลวงบุญนิยมานพพานิชย์) ใช้ในเรื่อง อดิรูป ว่า “พระองค์นี้ซี้ฉ้อ พนันคงคาลิให้ข้าเพียงจันทร์” เป็นต้น ปัจจุบัน ดูจะเข้าใจกันว่าเป็นภาษาพูดเท่านั้น

^๓ การเล่นเกมสองสิ่งนี้เคยเป็นที่นิยมกันมาในสมัยที่ผู้เขียนยังเล็ก “ยางวง” คือยางยี่ดวงกลมที่ปัจจุบันเรียกด้วยคำประหลาดว่า “หนังสะตึก” ยางวงนั้นต้องมีจุดเริ่มของผู้เล่นกับต้องขีดเส้นตาย-เป็นผู้แข่งจะต้องเอายางวงพันเข้ากับนิ้วชี้และนิ้วหัวแม่มือ

เล่นเธอก็แพ้ จะบอกให้” น้อยพูดยาวขึ้น มามูเริ่มม่ง

“อะไร ไม่เห็นรู้เรื่องเลย เขาเก่งนักหรือเธอถึงว่างั้น”

“ไม่ใช่หรอก แต่ว่าเขามีไฟมาก เป็นตั้งเลยใหม่ๆ สวยทั้งนั้น ฉันทาคืนนี้เขาก็ต้องได้มาอีกแน่ๆเลย” น้อยว่าสีหน้าเหมือนจะโกรธอยู่ด้วย

เด็กชายที่มามูพูดถึงนั้นชื่อมะแต อายุมากกว่าน้อยและมามูสองปี เป็นลูกของชาวบ้านที่บือเลาะห์ เขามาอยู่ที่บ้านท่าฝั่งคลองเป็นเดือนแล้ว มะแตมาอยู่ที่บ้านเพราะมีคนมาบอกขายควายให้แม่ ๓ ตัว พ่อยอมให้แม่ซื้อไว้เพราะได้ทุนคร้วมีที่ว่างอีกมาก พ่อจ้างช่างให้กันคอกควายติดกับเล้าเป็ด มะแตจะเป็นคนเปิดคอกตอนเช้าและจูงมันไปกินหญ้าตามท้องนาและชายทุ่งไกลๆ

ควายพวกนี้ถูกเจาะรูที่จมูกเพื่อร้อยเชือกเรียกว่า สนตะพาย เชือกสำหรับจูงควายนี้ต้องเหนียวและแข็งแรงมาก พ่อร้อยทะเลรูที่จมูกมันแล้วเขาก็ผูกเป็นปมไว้ บางทีเขาก็ร้อยเข้าไปในไม้วงกลมแบนก่อนที่จะผูกปมเพื่อไม่ให้ควายมันเจ็บจมูกเวลาถูกดึงแรงๆ ส่วนมากควายจะยอมตามคนเลี้ยงแต่โดยดี แต่ถ้ามันเกิดดื้อขึ้นมาก็ต้องชกเยือกันเต็มแรงพร้อมกับคนจูงต้องร้องลั่นว่า “อึงๆ” มันถึงจะยอมเดิน ถ้าดื้อมากก็ต้องเอาไม้เรียวตีกันมัน

พ่อบอกน้อยว่า คนไทยทั้งชาติเป็นหนี้บุญคุณควายทั้งนั้นเพราะเราอาศัยมันช่วยทำนา ถ้าไม่มีควายเราก็ไม่มีใครช่วยไถนาให้เพราะว่าไม่ชอบลงไปเดินในโคลนเหมือนควาย มามูบอกว่า เป็นเพราะว่านั่นเขาปั้นด้วยขี้ผึ้ง ส่วนควาย

เขาปั้นด้วยดินเหนียว สีสันเลยแตกต่างกันและมันชอบทำงานในดินที่มีสีตามที่เขาใช้ปั้นมัน

สมัยนั้นอำเภอเวียงยังทำนากันอยู่เต็มท้องที่ นอกจากที่เป็นปายางและที่เป็นพรุ หน้าฝนน้ำเอ่อเต็มท้องนา คนมุสลิมถนัดเรื่องการเลี้ยงควายมาก เวลาจูงควายไปทำนาและไปกินหญ้าพวกเขาจะนุ่งผ้าโสร่งหัยครั้งเหน็บชายไว้ที่สะเอวเพื่อความทะมัดทะแมง เสื้อจะสวมหรือไม่สวมก็ได้ แต่สองสิ่งที่ต้องมีคือผ้าโพกศีรษะสารพัดประโยชน์ กับเคียวที่เหน็บไว้ตรงสะเอว การเลี้ยงควายไม่ใช่แค่เอาควายไปตอกกับหลักให้มันกินหญ้าแบบที่น้อยทำให้เจ้านวลลูกวัวเขาทุขของเธอ แต่เขาจะพามันไปหาหญ้าอ่อนๆและเผ้ามันทั้งวันเลยทีเดียว เย็นนอนแหละถึงจะพามันกลับเข้าคอกด้วยฟุงที่ตีกลมด้วยหญ้าที่มันกินเข้าไป บางทีระหว่างที่ควายไปทำงานหรือไปเล็มหญ้า เขาก็จะไปเกี่ยวหญ้ามาใส่ลงในคานหาบสำหรับบรรจหญ้าเลี้ยงควายโดยเฉพาะแล้วหาบหญ้ากลับมาบ้านด้วย ฉะนั้น การไปเลี้ยงควายจึงไม่ใช่เรื่องทำเล่นๆ ต้องเลี้ยงมันให้สมกับที่เป็นหนี้บุญคุณมันด้วย

มะแตจึงเป็นเด็กเลี้ยงควายของบ้านท่าฝั่งคลองที่ต้องทำหน้าที่ดังกล่าวทุกวัน

แต่พ่อก็ต้องการให้เขาไปโรงเรียนกับน้อยและมามูเพื่อจะได้อ่านหนังสือออก แม่ไม่ถึงกับสนับสนุนแต่ไม่คัดค้านความคิดพ่อ มามูเองเป็นคนตัดสินใจว่าเขาไม่ชอบไปเรียนหนังสือ คิดเลขหรือพูดภาษาไทย เขาจึงไม่ได้เรียนหนังสือที่โรงเรียนเวียง

มะแตสนิทกับแม่มากที่สุดในบ้านเหมือนเป็นลูกอีกคนหนึ่งของแม่เลยทีเดียว ทำอะไรในบ้านได้ทุกอย่างเหมือนพี่แม่และน้อย น้อยเอง

(ต่อ “) แล้วยังไปโดยหมายให้ใกล้เส้นตาย-เป็นให้มากที่สุด คนที่ยังได้ใกล้ที่สุดจะได้ยิงกองยางที่ลงจำนวนเท่าๆ กันและวางซ้อนเป็นกองไว้บนเส้นหรือในกรอบตามที่ตกลงกัน ยิ่งถูกยางกระเด็นไปที่เส้นก็เป็นของคนที่คนใกล้เส้นรองลงไปได้เส้นเป็นคนต่อไป

ส่วนที่ว่า “เล่นไฟ” นั้นดีไม่ได้เล่นอย่างในปัจจุบัน แต่ใช้ของบุหรืซึ่งส่วนมากเป็นบุหรืนอก ต้องวาดเส้นเริ่มและเส้นตาย-เป็นเหมือนเล่นยางวง การชิงตำแหน่งเล่นก่อนอาจใช้วิธีตีตุ้มไฟให้แองหรือจับไฟด้วยสองนิ้วซ้ายแล้วใช้นิ้วมือขวาตบริมไฟไป พยายามให้เหนือเส้นให้ มากที่สุด ถ้าต่ำกว่าเส้นก็ตาย

ดีใจที่มีเพื่อนหรือพี่เข้ามาอยู่ในบ้าน ได้เล่นได้คุยกันตอนกลางคืนด้วย ถ้าไม่มีเรื่องอื่นเข้ามาขวางเสียก็จะดีมาก

อ่าเภา แวงมีคนไทยพุทธน้อยที่สุดในตัวอ่าเภาเองจะมีแต่ข้าราชการอ่าเภาและตำรวจเท่านั้นที่นับถือพุทธศาสนา ต่อมาเกิดมีบริษัทพนาสันต์เข้ามาตั้งในตลาด บริษัทจึงเป็นศูนย์กลางอีกแห่งหนึ่งในตัวอ่าเภา คนที่ทำงานที่นั่นก็แต่งตัวสะอาดสะอ้านโก้เก๋กว่าข้าราชการที่แต่งชุดสีทากก็ไปเสียอีก พ่อบอกน้อยว่าพวกเขามีเงินเดือนสูงกว่าข้าราชการเสียด้วยซ้ำไปบริษัทนี้รับซื้อยางพาราแข่งกับพวกเจ้าแกคนจีนและชายชาวสารที่ทางการปันส่วนให้ราษฎรด้วยกลางวันที่นี่จึงคึกคักเป็นพิเศษ คนมุสลิมที่ฐานะดีก็จะไปคุยธุระกับผู้จัดการ คนหนุ่มๆ ก็เตร่เข้าไปดูเขาซื้อขาย ส่วนชาวบ้านธรรมดาหรือที่ยากจนก็จะมอดดูสภาพนั้นอย่างไม่กล้าเข้าไปสูงลิงกับคนต่างระดับ

ตกค่ำ บริษัทปิดประตูแต่แสงตะเกียงเจ้าพายุก็ลอดช่องบานประตูให้เห็นว่าข้างในนั้นเป็นที่รวมอันโก้เก๋ของคนทำงานระดับสูงของบริษัทและชาวแวงที่โก้เก๋อย่างครอบครัวข้าราชการและเพื่อนฝูงอีกบางคน พ่อไม่เคยไปที่นั่นตอนกลางคืนเลย แต่แม่ของน้อยได้รับเชิญไปเสมอและทุกครั้งแม่จะพามาเป็นเพื่อนด้วย

แม่กับมะแฉะจะกลับมาตอนไหนน้อยไม่ทราบเพราะหลับไปเสียก่อน แต่พอวันรุ่งขึ้นมะแฉะก็จะมีไฟสวยๆ มาอวดน้อยทุกครั้งจนเธอเริ่มรู้สึกอิจฉาสมบัติเหล่านั้นของเขา มะแฉะต้องมีมากกว่ามามูและเธอหรืออาจจะมากกว่าเด็กในอ่าเภาแวงทุกคน

น้อยเคยเห็นไฟเหล่านี้มาบ้างแต่เธอมีเป็นสมบัติอยู่เพียงสองสามใบเท่านั้น เอาไว้ทอยหรือร่อนเล่นกับมามูซึ่งมีพอๆ กัน มันเป็นไฟของบุหรี ทำด้วยกระดาษแข็งที่เมื่อเจ้าของสูบบุหรีมวนๆ ในนั้นหมดแล้ว เด็กๆ ก็สามารถเอา

มารีดให้แบนเรียบไว้เล่นหรือไว้ดูเล่นได้เพราะเป็นซองที่สวยงาม มีรูปอยู่ข้างหน้าด้วย ตัวหนังสือบนนั้นล้วนแต่เป็นภาษาอังกฤษที่เด็กอย่างน้อยและมามูอ่านไม่ออก รูปหน้าของซีน่าสนใจมาก เป็นเครื่องบอกยี่ห้อของบุหรีจากเมืองนอก อาจจะเป็นลิ่งคโพรหรือจากประเทศอังกฤษก็ได้ พ่อบอกว่าส่วนมากมาจากอังกฤษเพราะทั้งลิ่งคโพรและมลายูเป็นเมืองขึ้นของอังกฤษทั้งคู่ คนอังกฤษจึงเข้ามาอยู่มาก พวกนี้เขาต้องกินขนมปัง กินนมกินเนย สูบบุหรีก็ต้องสูบบุหรีฝรั่ง ไม่ได้มวนยาเส้นกับใบจากสูบเหมือนคนไทยและคนมลายูทำกัน

พ่อบอกว่าถ้าเป็นที่กรุงเทพฯ คนที่รวยมากๆ เท่านั้นจึงจะมีบุหรีอังกฤษสูบกินเพราะพวกพ่อค้าฝรั่งสั่งเข้ามาขายด้วยราคาแพง น้อยพูดกับพี่แฉะเมื่อได้เห็นซองบุหรีสวยๆ ของมามูเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ว่า

“น้อยว่าอ่าเภาแวงนี้ต้องรวยกว่ากรุงเทพฯ แน่ๆ พ่อว่าที่กรุงเทพฯ ไม่ค่อยมีใครสูบบุหรีอย่างนี้หรอก ราคามันแพง แล้วนี่ที่บริษัทเขาสูบกิน เขาก็ต้องรวยขึ้นนะ”

“อิจฉามะแฉะซี ตัวเองไม่มีอย่างเขา” พี่แฉะพูดอย่างรู้ทัน

“รูปมันสวยๆ ทั้งนั้นเลย” น้อยว่า

“สวยมากหรือ พี่ไม่ได้ขอดูของเขาหรอก มีรูปอะไรมั่งล่ะ?” พี่แฉะถามอย่างสนใจขึ้นมาบ้างแล้ว

“เยอะเลยแหละ ที่เป็นรูปแมวดำ (Black Cat) นั้นของมันสีแดงแปร์ด แล้วก็ที่ของสีขาวนั้นมีตัวเลข 555 เรียงกันอย่างเอียงๆ สามตัว แล้วก็รูปฝรั่งมีเครายาวสวมหมวกเป็นกระบังยื่นออกมา มามูว่านั่นเป็นซองบุหรีกัปตัน (Captain) แล้วก็ที่เป็นรูปแท่งอะโรกลมๆ มีเชือกพันอยู่ ก็มี น้อยไปถามพ่อแล้วแหละ พ่อบอกว่าเขาเรียกว่า กว้าน (Capstan) อะไรนี่แหละแล้วยังมีรูปอื่นอีก เรามิมั่งก็ตีหรอก แต่มะแฉะเขาไม่แบ่งให้ ชี้เหนียวจะตาย มีตั้งเยอะแยะ”

น้อยเล่าที่สาว

“ไปขอเขามาแล้วซี เขาไม่ให้เลยอิจฉา ทำไมตัวเองไม่ตามแม่ไปด้วยล่ะ อยากรู้บ้างก็” พี่มะและน้อง

“น้อยไปขอพ่อแล้ว พ่อบอกว่าไม่ให้ไปอย่างเด็ดขาด และห้ามไปขอพ่ออีก น้อยว่าไม่ยุติธรรมทีมะแต่ไปได้ ที่น้อยไปไม่ได้ ทำไมนะพี่มะมะ ที่บริษัทเขาใกล้กันจะตาย วันก่อนมามูเออากระดาศบ้างบางสีเขี้ยวมาอวดน้อยด้วย เขาว่าเขาได้กินจี้เกิลอะอแมปเต๊ะ“ด้วย เฮ้อ!”

“จะบอกอะไรให้ เพื่อนที่ที่บ้านเขาอยู่ข้างมัสยิดบอกพี่แล้วหละ พ่อไม่มีวันให้น้อยไปหรอกที่บริษัทเขาเล่นไฟกันตอนกลางคืนรู้ไหม” พี่มะกระซิบบกระซิบ

“แล้วแม่เพื่อนพี่ไปด้วยไหม?” น้อยถามด้วยความงุนงง

“บ้า! เล่นไฟก็ยุติซี ยูติก็ดอชอซี คนมุสลิมเขาไม่ทำกัน” พี่มะว่า

“แล้วแม่ไปทำไมล่ะ? ดอชอซี” น้อยถามพี่สาวอย่างไม่เข้าใจ

“พี่ได้ยินพ่อพูดเหมือนกัน แต่แม่ว่าเขามาชวน แม่ขัดไม่ได้ วันก่อนเขาก็ให้คนมาชวนแม่อีก พี่ได้ยินเขาว่าผู้จัดการให้มาบอกว่า ถ้าแม่ไม่ไป เขาเขาไม่ครบ เขาเล่นไม่ได้ แม่เลยต้องไปอีก เขาอะไรไม่ครบก็ไม่วู้ ทำไมไม่นับคนก็ไม่วู้ ต้องไปนับขาดคน แปลกจัง” พี่มะพูดเสียว

น้อยรู้สึกเสียววูบในใจ จริงด้วยซี เธอสังเกตเห็นหน้าพ่อที่พักหลังไม่ค่อยยิ้มแยมกับแม่เหมือนเดิม แต่เธอไปนึกเสียวว่าพอกำลังคิดเรื่องสวนยางที่เริ่มมีไฟไหม้ป่าหน้าร้อน ไม่ได้นึกเลยว่าจะเป็นเรื่องจากบริษัทโก้เก๋นั้นสำหรับน้อย ครอบครัวของเธอรักกัน อาหารกัน

พ่อแม่เป็นคนดีมาก พ่อทำบัญชีอย่างถูกต้อง พ่อเสียภาษีอย่างตรงไปตรงมา แม่เองก็ใจโอบอ้อมอารี ช่วยเหลือเพื่อนบ้านโดยเฉพาะที่เป็นมุสลิมด้วยแล้วแม่สนิทสนมกับเขายิ่งกว่าพ่อเสียอีก ใครๆ ก็นับถือแม่ ยกลูกที่เกิดใหม่ให้เป็นลูกบุญธรรมจนน้อยมีน้องเยอะแยะไปหมด

“พี่มะมะ นี่แม่ไปไหน พ่อล่ะ?” น้อยถามพี่มะมะถึงพ่อกับแม่ด้วยความรู้สึกแปลกๆ ที่เธอเองก็ไม่เคยเป็น

“แม่ไปตลาด ไปซื้อของ พ่อตะกี้ยังอยู่ ไปไหนไม่รู้ ไปอาบน้ำที่คลองมั่ง น้อยถามทำไม?” พี่มะตอบน้อง

“น้อยไม่ยากให้แม่ไปที่บริษัท-” เมื่อเห็นพี่มะมะกำลังจะแย้ง น้อยจึงรีบพูดต่อว่า “น้อยรู้แล้วหละว่าเธอเล่นไฟกลางคืน แต่เดี๋ยวแม่ไปแล้วผู้จัดการชวนแม่อีกล่ะ แม่ก็ต้องไปอีกไซ้ไหม?”

“ไม่ต้องไปเที่ยวเดินตามหาแม่ที่ตลาดหรอกเดี๋ยวแม่ก็มา แม่ไปซื้อกับข้าวนะ” พี่มะปรามน้อยเพราะรู้จักนิสัยน้องสาวดี

น้อยลุกขึ้นเดินเข้าไปในบ้าน เธอแหวกม่านที่กั้นหน้าประตูห้องนอนพ่อแม่ พ่อไม่ได้อยู่ในห้องนอน เหลือบมองไปที่เตียงเล็กในห้องโถงกลาง พ่อไม่ได้อยู่ตรงนั้นเหมือนกัน เธอเดินผ่านนอกชานเข้าประตูครัว ผ่านห้องพี่จบแล้ววกกลับมาลงบันไดข้างบ้านพลาบบอกตัวเองว่า

“พ่อคงไปดูแม่ไก่ที่กำลังฟัก แล่นอาจจะขึ้นจากกอแล (สระ) มาขโมยลูกเจี๊ยบฝูงที่เพิ่งฟักออกมาก็ได้ แต่คงไม่ใช่ ไม่งั้นต้องมีเสียงแล่นมันเดินบนใบไม้เสียวสวบสวบแล้วซี นี่เสียวแม่ไก่อ้อกก็ไม่มี พ่อไปไหนนะ”

น้อยเดินต่อไปในสวนหลังบ้าน แต่พอก็ไม่ได้อยู่ในสวน เธอเดินตัดร่องมันเทศที่กำลังลงหัวออกไปที่ประตูมสวน ดึงไม้ขวางออกอัน

“จี้เกิลอะอแมปเต๊ะ” เป็นคำพ้องสมระหว่างภาษาอังกฤษและภาษามลายูท้องถิ่นที่น่าสนใจมาก จี้เกิลอะอแมปเต๊ะแปลแยกตรงตัวว่า ซอกโกแลด+คน+ขาว เป็นของแปลกที่สมัยนั้นเข้ามาทางประเทศสหพันธรัฐมลายู

“ยูติ” เป็นภาษามลายู แปลว่า การพนัน “ดอชอ” แปลว่า บาบ มีรากศัพท์มาจากภาษาสันสกฤต คนมลายูกลางจะออกเสียงใกล้เคียงภาษาสันสกฤตมากกว่า คือ “โดชา” ตรงกับ โทษา

หนึ่งแล้วลอดออกไปสู่ทางเดินระหว่างนาและสวนทุเรียนตรงไปท่าคลองบ้านน้ำกิม ตรงนั้นมีที่ว่างที่ชาวบ้านมาเลื่อยไม้

บนม้ายาววางท่อนไม้สำหรับเลื่อยนั่นเอง น้อยเห็นพ่อนั่งอยู่คนเดียว หันหลังให้ทางเดินหันหน้าไปทางคลองที่มีต้นทุเรียนขึ้นอยู่หลายต้น ดอกทุเรียนที่บานเต็มทีส่งกลิ่นหอมอ่อนๆ ปนกับกลิ่นกล้วยไม้ป่าที่ขึ้นอยู่ตามคาบทุเรียน น่าจะทำให้พ่อเปล็ดเพลินอย่างที่ไม่เคยเห็น แทนที่จะร้องเรียกพ่อแล้ววิ่งเข้าไปหาอย่างรวดเร็วเช่นเคย อะไรบางอย่างบอกกับเธอว่าอย่าเพิ่งเข้าไปหาพ่อตอนนี้ พ่ออยากอยู่คนเดียวก่อน

น้อยเริ่มคลอเพลงเบาๆ ในลำคอตามนิลยเวลาที่รู้สึกแปลกๆ อธิบายไม่ได้ เธอเดินย่องอย่างเงียบกริบเข้าไปที่โคนต้นทุเรียนข้างทาง แล้วหย่อนตัวลงนั่งด้วยความคิดจะนั่งเป็นเพื่อนพ่อ จะนานเท่าไรก็ได้ ใครผ่านไปมาก็ไม่เห็น เธอเพราะมีตงสาบเลื้อยบังอยู่

แต่เธอเข้าใจผิดเพราะพอนั่งไปได้สักพักก็ได้ยินเสียงกรอบแกรบดังขึ้นข้างหลัง ไม้ค้ำนั่นเอง มันคงเดินตามเธอมาอีกต่อหนึ่ง น้อยหันมาเรียกให้มันเข้าไปหาเธอ มันจะได้ไม่เข้าไปรบกวนพ่อ แต่แล้วเสียงพ่อก็ดังขึ้นเสียก่อน

“อ้าว น้อยหรือลูก มานั่งซุ่มอยู่ทำไม เข้าไปนั่งเสียเงียบเชียว นี่ถ้าไอ้ดำไม่เข้ามา พ่อก็ไม่รู้เลยนะนี่”

น้อยลุกขึ้นเดินอย่างซำๆ เข้าไปหาพ่อ มีไอ้ดำเดินไปด้วยซำๆ แทนที่จะตรงเข้าไปที่ตัวพ่อ กอดแขนพ่อเช่นเคย น้อยหยุดอยู่ตรงปลายม้ายเลื่อยไม้ห่างจากพ่อสักสองสามวา ก้มหน้าพร้อมทาบแขนลงกับคานไม้เหมือนลั้งเลหรือไม้ทราบว่าจะพุดอะไรกับพ่อดี

ใจหนึ่งเธออยากบอกพ่อว่าเธอทราบแล้วว่าที่บริษัทนั้นเขาเล่นไฟกัน อีกใจหนึ่งก็อยากบอกพ่อว่าเธอใจไม่ดีที่แม่ไปเล่นไฟที่บริษัท แต่ลูกจะไปว่าแม่ “ดอซอ” ก็ไม่ได้ แล้วเธออยากบอกพ่อด้วยว่าเธอกำลังรู้สึกไม่ต่างไปจากตอนที่รู้

ว่าพ่อไปกินเหล้าในงานเลี้ยงกับเพื่อนข้าราชการ และเธอไปจุดพ่อกลับบ้าน เธอกำลังเป็นทุกข์ แต่พุดไม่ถูก พุดไม่ได้

ในที่สุด น้อยก็โพล่งออกมาว่า

“พ่อ น้อยไม่อยากได้ไฟสวยๆ นั้นแล้ว!”

“ไฟอะไรกัน พ่อไม่เห็นรู้เรื่องเลย เล่าให้ฟังหน่อยซี” พ่อพุดน้ำเสียงเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“ไฟของบริษัทของมะแตคะ น้อยเคยอยากได้แต่น้อยรู้แล้วคะว่า มะแตได้มาจากบริษัท ที่บริษัทเขาเล่นไฟกันน้อยไม่อยากให้แม่ไปที่นั่นอีก” น้อยละล่ำล๊กบอกพ่อ พ่อนิ่งไปนิดหนึ่งนิดเดียวเท่านั้นก่อนที่จะพุดว่า

“พ่อว่าเราไปเล่นน้ำคลองกันดีกว่า ไปเล่าให้พ่อฟังในคลองนะ เอ้แต่อย่าอย่าเลย เราไว้เล่าให้แม่ฟังด้วยดีกว่านะ พ่อว่าแม่จะต้องแปลกใจมากทีเดียวแหละ” พ่อพุดพลางฉวยข้อมือลูกพากันเดินไปเล่นน้ำในคลองแว้ง

๒ (อ่านตอนจบฉบับหน้า)

หมายเหตุ : เรื่องราวความขัดแย้งทางการเมืองจนถึงมีการชุมนุมประท้วงของคนเรือนแสนที่สนามหลวงและที่สวนมิสกวันได้ยุติลงชั่วคราวแล้ว หวังใจว่าประเทศชาติอันเป็นที่รักจะเดินหน้าอย่างปลอดภัย ช่วงนี้ได้เว้นวรรคให้ได้ฉลองวันสงกรานต์ ได้รดน้ำดำหัวตลอดจนขอพรผู้ใหญ่ที่มีพระคุณหลายๆ ท่านทั้งอาจารย์สมภพ ภิรมย์ อาจารย์คุณนิลวรรณ ปิ่นทอง อาจารย์กรุณา-เรื่องอุไร กุศลาลัย พี่สุวัฒน์ วรดิลก พี่ชนิด สายประดิษฐ์ พี่มัญญ-คุณหญิงพรพรรณ ธารานุมาศ พี่อาจินต์ ปัญจพรรค พี่พจน์ ยังพลวัฒน์ ฯลฯ รู้สึกดีอย่างยิ่ง

สำหรับการเขียนตอนนี้เนื่องจากผู้เขียนเคยถูกถามว่าเรื่องจริงของครอบครัวที่ชายแดนไทยมาเลเซียนั้นเป็นภาพที่อบอุ่นน่ารักดีแต่อยากทราบที่เคยมีเรื่องที่ขัดแย้งและทำให้ทุกข์บ้างหรือไม่ คำตอบคือ มีอย่างแน่นอน และตอนที่นำมาเล่านี้ก็เป็นเรื่องจริงที่เคยขัดแย้งกัน มะแตก็มีตัวตนจริงด้วย เรื่องค่อนข้างยาวจึงจำเป็นต้องเล่าเป็นสองตอน

- ชบาบาน บ้านซอยไสรสุวรรณ บางซื่อ กทม วันเสาร์ ที่ ๑๕ เม.ย. ๕๙

พวกผมได้ติดตามข่าวการเมืองยุคทักษิณมิถุนันท์ ก็มีความเห็นตรงกันว่า

ไม่มีคณะรัฐมนตรีและคณะปฏิวัติยุคใดที่คนในชาติเกิดความแตกแยกเกลียดชังกันเองเท่ากับยุคนี้

พูดถึงการประท้วงผู้นำรัฐบาล ก็มีการประท้วงกันมาหลายครั้งตั้งแต่ยุคจอมพลถนอมมาถึงยุค พล.อ.สุจินดา พอผู้นำลาออก บ้านเมืองก็กลับเข้าสู่ภาวะปกติคิดว่ายุคนี้ ที่ผู้นำประเทศอย่างนายกฯ ทักษิณ ประกาศเว้นวรรคทางการเมืองเพื่อความสมานฉันท์ แต่ความแตกแยกในสังคมกลับมีสูงกว่าแต่ก่อน

ยุคใดที่คนไทยแตกแยกกันมากที่สุด!

พวกผู้นำประท้วงต่างๆ ถูกลงข่มขู่ฟ้องร้องจากคนฝ่ายรัฐบาล

มีคนเคยพูดว่า ในอนาคตประเทศไทยจะแตกแยกเป็นไทยภาคต่างๆ แต่ละภาคก็เป็นศัตรูกัน ตอนนั้นผมก็ไม่ค่อยจะเชื่อ แต่มาทุกวันนี้ในยุคผู้นำทักษิณมิถุนันท์ ผมซ้กจะมองเห็นภาพต่างๆ มีเค้าความจริงขึ้นมาบ้าง อย่างน้อยก็คนภาคเหนือกับภาคใต้ จากกรณีพรรคประชาธิปัตย์ถูกต่อต้านถึงขั้นถูกทำร้ายเมื่อไปปราศรัยทางภาคเหนือ (จ.เชียงใหม่)

เรื่องเหล่านี้ ถ้าผู้นำประเทศปฏิเสธความรับผิดชอบ และไม่กล้าเสียสละลาออกเช่นผู้นำในอดีตที่ผ่านมา เพราะรักหน้ารักศักดิ์ศรีรักทรัพย์สิน ฯลฯ แล้วละก็ ความแตกแยกของคนเฝ้าไทยก็จะขยายวงกว้าง เพราะนายกฯ ทักษิณมีมวลชนคนรักมาก และมีมวลชนเกลียดมากกว่ายุคผู้นำต่างๆ ที่ผ่านมา แถมยังไม่กล้าเผชิญกับมวลชนที่เกลียดด้วยประชาธิปัตย์ แต่ใช้ประชาธิปัตย์โดยโผล่เข้า

หามวลชนที่รักตน ขอความเห็นใจ ขอคะแนนเสียง ทำให้รอยร้าวขยายเพิ่มมากขึ้น เพราะขาดวิสัยทัศน์ในการแก้ปัญหาสังคม เพราะคิดแต่จะเอาชนะอีกฝ่ายด้วยกฎหมายแบบประชาธิปไตยที่ขาดธรรมาธิปไตย

ผมคิดว่า ณ เวลานั้น ฝ่ายไหนขึ้นมาเป็นรัฐบาล โดยเฉพาะเป็นนายกฯ ก็คงต้องถูกต่อต้านจากอีกฝ่ายอย่างรุนแรง ในสภาวะการเมืองที่ผู้นำประเทศยังเป็นอยู่อย่างนี้ คือ ไม่ยอมลาออกจากตำแหน่งอย่างชัดเจน พร้อมคณะรัฐมนตรี

นายกรัฐมนตรีพระราชทาน คือ คำตอบที่มวลชนทุกฝ่ายยอมรับได้ โดยเฉพาะฝ่ายค้านและฝ่ายประท้วงรัฐบาล ซึ่งมีความจงรักภักดีต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ มากกว่านายกฯ ทักษิณ ชินวัตร อยู่แล้ว

รัฐธรรมนูญมาตรา ๗ นี้แหละครับ ที่จะช่วยสังคมไทยกลับมาปรองดองอย่างรวดเร็วกันอีกครั้งในยุคนี้ **๒**

หมายเหตุประเทศไทย

(จุดเปลี่ยนผ่านการเมืองไทยอย่างสันติ)

ถอดรหัส คำประกาศ “วันพรรค” ของ
นายกฯ ทักษิณ

น.ส.พ.มติชน ย้อนนาที...ก่อน “ทักษิณ”
ประกาศ “วันพรรค” เอาไว้ดังนี้

นาที...ก่อน ‘ทักษิณ’ ประกาศ ‘วันพรรค’

ไม่ใช่เฉพาะประชาชน ๑๖ ล้านเสียงที่เลือกพรรคไทยรักไทยเท่านั้นที่ “เซอร์ไพรส์” กับคำประกาศ “วันพรรคทางการเมือง” ของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร แม้แต่คณะรัฐมนตรีหรือสื่อมวลชน ก็ทราบล่วงหน้าไม่ถึง ๓๐ นาที นับจากบรรทัดนี้...เป็นการ ย้อนนาที...ก่อนการประกาศ “วันพรรค”ทางการเมืองในคำวันที่ ๔ เมษายนที่ผ่านมา

๒ เมษายน - พ.ต.ท.ทักษิณได้แจ้งไปยังสำนักพระราชวัง เพื่อขอเข้าเฝ้าฯ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เพื่อทูลถวายรายงานผลการเลือกตั้ง

๓ เมษายน - สำนักพระราชวังแจ้งมายัง พ.ต.ท.ทักษิณ จะให้เข้าเฝ้าฯ ในวันที่ ๗ เมษายน

๓ เมษายน - เวลา ๒๐.๓๐ น. พ.ต.ท.ทักษิณออกรายการสด “กรองสถานการณ์” ทางช่อง ๑๑ กรมประชาสัมพันธ์ ซึ่งแจ้งการเลือกตั้ง

๔ เมษายน - พ.ต.ท.ทักษิณเดินทางมาประชุม ครม. เวลา ๐๘.๐๕ น. ด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส แต่ปรากฏว่าในระหว่างการประชุม ครม. สำนักพระราชวังแจ้งมายัง พ.ต.ท.ทักษิณให้เข้าเฝ้าฯ ในเวลา ๑๗.๓๐ น. ทำให้การประชุม ครม. นัดดังกล่าวเลิกเร็วกว่าปกติในเวลา ๑๐.๔๐ น. จากนั้น พ.ต.ท.ทักษิณ ได้เก็บตัวอยู่ในห้องทำงานบนตึกไทยคู่ฟ้านานกว่า ๒ ชั่วโมง ๑๓.๐๐ น. ออกเดินทางจากทำเนียบไปขึ้นเครื่องบินที่ พล.ม.๒ สนามเป๋ไปยังวังไกลกังวล หัวหิน จ.ประจวบคีรีขันธ์

๑๙.๐๐ น. พ.ต.ท.ทักษิณ ได้เดินทางกลับ

มาจากหัวหิน โดยมีคุณหญิงพจมาน ชินวัตร พร้อมลูกๆ ทั้ง ๓ คนมารอต้อนรับที่ พล.ม.๒ โดย พ.ต.ท.ทักษิณได้แจ้งตำรวจติดตามว่าจะเข้าบ้านในซอยจรัญสนิทวงศ์ แต่ระหว่างที่ขับรถกลับบ้าน การจราจรติดขัดอย่างหนัก ๑๙.๓๐ น. ขณะที่รถยนต์ขับมาถึงบริเวณถนนสุขุขทัย ในเวลา ๑๙.๓๐ น. พ.ต.ท.ทักษิณ ได้แจ้งตำรวจติดตามว่าให้กลับรถเพื่อมุ่งหน้าเข้าสู่ทำเนียบรัฐบาล

๑๙.๕๐ น. เดินทางถึงทำเนียบพร้อมเรียก น.พ.พรหมินทร์ เลิศสุริย์เดช เลขาธิการนายกรัฐมนตรี และนายผดุง ลัมเจริญรัตน์ เลขาธิการส่วนตัวเข้าพบ

๒๐.๐๐ น. มีการแจ้งไปยังสถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง ๕ ให้เป็นแม่ข่ายถ่ายทอดสด คำแถลงของ พ.ต.ท.ทักษิณ ในรูปแบบโทรทัศน์รวมการเฉพาะกิจ

๒๐.๑๐ น. นายพานทองแท้ ชินวัตร บุตรชาย ได้เดินทางมาถึงทำเนียบ ก่อนจะเดินขึ้นไปพบ พ.ต.ท.ทักษิณและครอบครัวบนห้องทำงาน ขณะที่ น.พ.พรหมินทร์ได้โทรศัพท์แจ้งรัฐมนตรีต่างๆ ให้เดินทางมาร่วมในการแถลงข่าวครั้งสำคัญ โดยรัฐมนตรีแต่ละคนที่รับสารบางคนไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น และ พ.ต.ท.ทักษิณจะแถลงเรื่องอะไร เพราะแม้แต่คุณหญิงสุดารัตน์ เกตุราพันธ์ รองหัวหน้าพรรคที่เดินทางกลับบ้านไปพักผ่อนแล้ว ก็ต้องรีบเดินทางไปยังทำเนียบแบบปัจจุบันทันด่วน แต่ก็ไม่ทันเพราะเมื่อไปถึงพ.ต.ท.ทักษิณก็แถลงข่าวเสร็จสิ้นไปแล้ว

๒๐.๓๐ น. พ.ต.ท.ทักษิณประกาศวันพรรคทางการเมือง โดยใช้เวลาแถลงเพียง ๑๑ นาที

๒๐.๔๕ น. เสร็จสิ้นการแถลง บรรดารัฐมนตรีและครอบครัวได้แสดงความรู้สึกต่อ พ.ต.ท.ทักษิณด้วยการปรบมือและสวมกอด

คำประกาศวันพรรค ของพ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ผ่านสถานีโทรทัศน์รวมการเฉพาะกิจ

แห่งประเทศไทย มีส่วนสำคัญดังนี้

“...แต่วันนี้เรายังมีการประท้วงหรืออะไรกันอยู่ ผมคิดว่าผมขอถอยด้วยการ**ไม่รับตำแหน่งนายกฯ แต่ผมจำเป็นต้องรักษาการ**ตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๑๕ เพราะรัฐธรรมนูญใช้คำว่าต้องรักษาการ **ผมจะต้องรักษาการไปจนถึงกระบวนการสรรหานายกฯ ในสภาเป็นที่เรียบร้อย** คนที่ได้รับการสรรหาจะมาเป็นนายกฯ ตามรัฐธรรมนูญต่อไป

สำหรับผมเองจะรักษาการไปจนถึงวันนั้นก็จะทำหน้าที่ให้ดีที่สุด” (มติชน ๖ เมษายน ๒๕๕๙)

๕ เมษายน ๒๕๕๙

‘ทักษิณ’ อ้างไม่ขอเป็นนายกฯ อีก

รายงานข่าวจากที่ประชุม ครม. แจ้งว่า ในการประชุม พ.ต.ท.ทักษิณได้กล่าวต่อที่ประชุมด้วยสีหน้าเคร่งเครียดว่า “ครั้งนี้ถือเป็นการประชุม ครม. ครั้งสุดท้ายของผมแล้ว ผมจะไม่ขอเป็นนายกฯ ต่ออีกแล้ว เหนื่อยแล้ว ขอพักซะที ต่อไปนี้ถ้าใครว่างๆ ก็ไปพบผมได้ทุกวันเสาร์ ที่สนามกอล์ฟเพลควูด และผมจะไม่ข้องเกี่ยวกับเรื่องการเมืองการเลือกประธานหรือนายกรัฐมนตรีด้วย แต่จะทำหน้าที่หัวหน้าพรรคไทยรักไทยต่อไป ถ้าทำงานก็จะเข้าไปอยู่ที่พรรค อยากให้ ครม. ทุกคนช่วยกันทำให้สภาเปิดให้ได้ เพราะทั่วโลกกำลังจับตามองเราอยู่ที่ผ่านมาการใช้กฎหมายเหินอกฎหมายเพื่อจะมากดดันให้ผมลาออกจากตำแหน่งนายกฯ มันไม่ได้ เพราะถ้าทำอย่างนั้น สิ่งที่เราทำมาตลอด ๕ ปี มันก็ไม่เหลืออะไรเลย”

ผู้สื่อข่าวรายงานด้วยว่า การประชุม ครม. นัดพิเศษใช้เวลาประชุมประมาณ ๑ ชั่วโมง หลังจากนั้นนายกรัฐมนตรีและครม. ได้รับประทานอาหารร่วมกัน โดยรัฐมนตรีส่วนใหญ่ลงมาด้วยสีหน้าเศร้าสร้อยพร้อมกับปฏิเสธที่จะตอบข้อซักถามจากสื่อมวลชน (มติชน ๖ เม.ย. ๒๕๕๙)

๖ เมษายน ๒๕๕๙

นายวิษณุ เครืองาม รองนายกรัฐมนตรีตีความ “ลาพัก กับลาออก” ความหมายไม่ต่างกัน **ชี้ลาพัก-ลาออกความหมายไม่ต่างกัน**

เมื่อถามว่า ความแตกต่างระหว่างลาพักกับลาออกเป็นอย่างไร นายวิษณุกล่าวว่า ไม่แตกต่างกัน แต่ที่ไม่ได้ลาออกตนเข้าใจว่า เป็นปัญหาที่มีการถกเถียงกัน เรื่องควรไม่ควรเหมาะหรือไม่เหมาะในการลาออก แต่เหนือเรื่องอื่นใดแล้วใครที่มองสถานการณ์ก็ต้องเข้าใจว่า

“เรื่องที่เกิดขึ้นไม่ใช่อยู่ๆ นายกรัฐมนตรีจะออกโทรทัศน์ซึ่งเราก็รู้และเข้าใจความเป็นมา ถ้ามองด้วยใจเป็นธรรมก็น่าจะรู้มันเป็นอย่างไรรูปแบบใดก็ตามยืนยันว่าในช่วงเวลานี้ไม่อยู่ในช่วงสัญญาภาคอย่างแน่นอน” รองนายกฯ กล่าว นายวิษณุกล่าวว่า ส่วนสถานะของพ.ต.ท.ทักษิณ และ พล.ต.อ.ชิตชัยนั้น พล.ต.อ.ชิตชัยจะใช้คำว่ารักษาการนายกรัฐมนตรีได้เพียงคนเดียว โดยอาศัย พ.ร.บ.ระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน มาตรา ๔๑ เช่นกัน โดยจะรักษาการจนกว่าจะมีการเลือกนายกรัฐมนตรีตั้ง ครม.ชุดใหม่ และเข้าถวายสัตย์ปฏิญาณเวลานั้น ครม. ชุดเก่าจึงค่อยถอนออก สำหรับสถานะ พ.ต.ท.ทักษิณ คือนายกรัฐมนตรี แต่สื่อมวลชนมักใช้คำว่า รักษาการนายกรัฐมนตรี เพราะเห็นว่าได้มีการยุบสภาไปแล้ว (มติชน ๗ เมษายน ๒๕๕๙)

หมายเหตุ เมื่อมีกฎหมายหลักของรัฐบาลตีความว่า ลาพัก กับ ลาออก มีความหมายไม่ต่างกันนั้นหมายถึง พ.ต.ท.ทักษิณ ได้ลาออกแล้วใช่หรือไม่ จึงทำให้ พล.ต.อ.ชิตชัย ใช้คำว่ารักษาการนายกรัฐมนตรีได้เพียงคนเดียวตามกฎหมาย เลยทำให้ชวนกังขาว่า มีปริศนาอะไรหรือไม่??? จึงทำให้คำแถลงของท่านนายกฯ ทักษิณ ในวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๙ ผ่านสถานีโทรทัศน์รวมการเฉพาะกิจแห่งประเทศไทย มีนัยสำคัญที่แตกต่างจากคำกล่าวของท่านนายกฯ ทักษิณ ในครม. และแตกต่างจากคำชี้แจงที่นำฉงน ของท่านรองนายกฯ วิษณุ เมื่อวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๙

อะไรคือปัจจัยที่ทำให้สาระสำคัญของคำกล่าวทั้ง ๒ วันแตกต่างกัน ใครถอดรหัสนี้ได้ ช่วยไขที...๒

พระบรมราโชวาทเรื่องคุณธรรม ๔ ประการ ที่สอดคล้องกับหลักทวารวาทธรรม ๔ ประการ นี้ คือเครื่องมือสำคัญที่จะใช้ขัดเกลาความต้องการส่วนเกินจำเป็นของผู้คนให้ลดน้อยลง อันจะเป็นรากฐานสำคัญของระบบเศรษฐกิจแบบพอเพียงและเศรษฐศาสตร์การเมือง บุญนิยมในสังคมมนุษย์

กระบวนการวิเคราะห์และปฏิบัติตามแนวพระบรมราโชวาทเรื่องคุณธรรม ๔ ประการ

บทที่ ๗

ต่อจากฉบับที่ ๑๘๘

การอดทนอดกลั้น

ตั้ง

แต่การกำหนดขอบเขตของ “**ลัจจะ**” ที่ตั้งใจประพฤติปฏิบัติดังกล่าวว่ายากเกินกว่ากำลังที่เราจักพึงประพฤติปฏิบัติหรือไม่ เราได้อาศัยเงื่อนไขขององค์ประกอบต่างๆ เชื่อมโยงให้เกิดพันธะทางจริยธรรมที่จะปฏิบัติตามลัจจะนั้นๆ สมบูรณ์เพียงพอหรือไม่ ได้มีการใช้ “**ตัวช่วย**” เพื่อเตือนสติให้ดำรงความมุ่งมั่นในการประพฤติปฏิบัติตามลัจจะนั้นอย่างต่อเนื่องหรือไม่ ตลอดจนได้ทุ่มเทพลังความอดทนอดกลั้นและอดออม เพื่อต่อสู้

เอาชนะใจตนเองเต็มที่แล้วหรือยัง

ถ้าคิดว่าได้ทำขั้นตอนต่างๆ ครบถ้วนหมดแล้ว แต่ก็ยังเอาชนะใจตนเองในเรื่องนั้นๆ ไม่ได้อยู่ดี ก็ต้องผ่อนคลายเป้าหมายลง เช่น แทนที่จะตั้งลัจจะเลิกสูบบุหรี่ให้เด็ดขาดทีเดียวแล้วทำไม่สำเร็จ ก็เปลี่ยนเป็นค่อยๆ ลดเป้าหมายการสูบบุหรี่ให้น้อยลง อาทิ ตั้งลัจจะที่จะลดการสูบบุหรี่ให้เหลือวันละไม่เกิน ๒ มวนบ้าง, ๑ มวนบ้าง, ครึ่งมวนบ้าง ฯลฯ จนเลิกเด็ดขาดในที่สุด เป็นต้น

ข้อสำคัญเราต้องมีความมุ่งมั่นที่จะ

เปลี่ยนแปลงแก้ไขตนเองในสิ่งที่สมควร
เปลี่ยนแปลงแก้ไข ยอมรับด้วยความ
จริงใจในความอ่อนแอและข้อจำกัดของสิ่ง
ที่เรายังไม่สามารถเปลี่ยนแปลงแก้ไขได้ใน
ขณะนี้ ตลอดจนมีปัญญาที่สามารถจะแยกแยะ
ขอบเขตของสิ่งที่เราสามารถเปลี่ยนแปลง
แก้ไขได้ กับสิ่งที่เรายังไม่มีกำลังเพียงพอ
ที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขได้ดังกล่าว

สำหรับในกรณีของสถานศึกษาที่นำเอา
หลักพระบรมราโชวาทเรื่องคุณธรรม ๔ ประการ
มาสร้างเป็นหน่วยการเรียนรู้ หรือกิจกรรม
พัฒนาผู้เรียนในหลักสูตรสถานศึกษา โดยมี
กระบวนการแบ่งกลุ่มให้นักเรียนวิเคราะห์
ปัญหาชีวิตตนเองและกำหนดเป็นสัจจะที่
จักพึงประพฤติปฏิบัติเพื่อแก้ปัญหาของตนนั้นๆ

ในขั้นตอนที่ ๓ แห่งการประพฤติปฏิบัติ
ตามพระบรมราโชวาทที่ต้องอาศัยพลังความ
อดทนอดกลั้นและอดออมนี้ ครูผู้สอนอาจใช้
วิธีการให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม สรุปรายงานผล
ความคืบหน้าของการประพฤติปฏิบัติตาม
สัจจะที่ตนตั้งไว้ในทุกสัปดาห์ เพื่อเล่าให้เพื่อนใน
กลุ่มหรือเพื่อนสนิทที่ตนเลือกให้เป็นกัลยาณมิตร
รับทราบ รวมทั้งแจ้งให้ครูผู้สอนทราบด้วย เพื่อ
จะได้ช่วยให้กำลังใจตลอดจนให้ข้อเสนอแนะต่างๆ
ที่จะช่วยเสริมพลังความอดทนอดกลั้น และ
อดออมที่จะประพฤติปฏิบัติตามสัจจะนั้นๆ ให้
สำเร็จลุล่วงตามเป้าหมาย ตลอดจนนักเรียน
จะได้แลกเปลี่ยนเทคนิคในการเตือนสติตนเอง
ที่จะดำรงความมุ่งหมายเพื่อการประพฤติ
ปฏิบัติตามสัจจะดังกล่าว

บทที่ ๘

การปลดปล่อย ชีวิตสู่อิสระภาพ

เมื่อผ่านพ้นขั้นตอนการประพฤติปฏิบัติ
ตามพระบรมราโชวาทเรื่องคุณธรรม ๔
ประการมาโดยลำดับ ตั้งแต่ขั้นตอนการ
ปฏิบัติคุณธรรมข้อที่ ๑, ๒ และ ๓ แล้ว ใน
ที่สุดก็จะนำไปสู่ขั้นตอนแห่งการประพฤติ
ปฏิบัติคุณธรรมประการสุดท้ายคือ “การรู้จัก
ละวางความชั่ว ความทุจริต และรู้จักสละ
ประโยชน์ส่วนน้อยของตนเพื่อประโยชน์
ส่วนใหญ่ของบ้านเมือง”

๘.๑ การรู้จักละวางความชั่วความทุจริต

หากสามารถปฏิบัติผ่านพ้นขั้นตอนแห่ง
คุณธรรมข้อที่ ๓ มาได้ด้วยความอดทน
อดกลั้น และอดออม การสามารถเอาชนะใจ
ตนเองในช่วงเปลี่ยนผ่านได้สำเร็จ จะนำไปสู่

ภาวะความรู้สึกผ่อนคลาย และสามารถ
ประพฤติปฏิบัติตาม “สัจจะ” ที่เป็นประโยชน์
และเป็นธรรมนั้นๆ โดยไม่ทุกข์ยากลำบากอีก

เหมือนคนที่ฝึกวิ่งเกือบทุกวันจนเคยชิน
และได้สัมผัสกับภาวะความผ่อนคลายจากสาร
เอนโดรฟิน (endorphine) ที่หลั่งออกมา
เพราะการได้ออกกำลังกายนั้นๆ แล้ว บุคคล
ผู้นั้นก็จะสามารถวิ่งออกกำลังกายได้อย่าง
เป็นปกติสุขทุกวันโดยไม่รู้สึกร่าเป็นเรื่องที่ทน
ได้ยากทนได้โดยลำบากอีกต่อไป (ไม่เหมือนตอนฝึก
วิ่งออกกำลังกายใหม่ๆ) ตรงข้ามวันไหนไม่ได้ออก
กำลังกายจะกลับรู้สึกอึดอัดไม่กระปรี้กระเปร่า
เป็นต้น

ในขั้นตอนการปฏิบัติคุณธรรมข้อสุดท้าย

ตามพระบรมราโชวาทเรื่องคุณธรรม ๔ ประการนี้ จะต้องคอยสังเกตจิตใจที่เมื่อกลับไปกระทบกับ “สิ่งเร้า” ซึ่งได้หลีกเลี่ยงพรากห่างออกมาในตอนปฏิบัติคุณธรรมขั้นที่ ๒ ข้อ ๒.๑ (ดังที่กล่าวมาข้างต้น) ถ้าจิตใจมีอาการปรกติไม่หวั่นไหวไปกับสิ่งเร้านั้นๆ ก็แสดงว่าสามารถ “ละวางความชั่วความทุจริต” ดังกล่าวได้สมบูรณ์ คล้ายกับตะกอนที่แฝงอยู่ในแก้วน้ำ หากสามารถกรองตะกอนออกได้หมด ถึงจะมีแรงมากกระทบแก้วน้ำให้ไหวกระเพื่อมอย่างไร น้ำก็จะไม่กลับขุ่นขึ้นมาอีก

แต่ในทางกลับกัน ถ้ากระทบสิ่งเร้านั้นๆ แล้ว ยังสังเกตเห็นอารมณ์ความรู้สึกที่อยากกลับไปมีพฤติกรรมแบบเก่า อาทิ อยากไปกินเหล้าหรือสูบบุหรี่อีกเป็นต้น แม้จะเป็นเพียงอารมณ์ที่เบาบาง ไม่รุนแรงอะไรเหมือนเมื่อก่อน ก็แสดงว่ายังกรองเอาตะกอนของ “ความชั่วความทุจริต” ในประเด็นดังกล่าวออกไม่หมด

สิ่งเร้าที่มากกระทบจึงมีประโยชน์สำหรับขั้นตอนการประพฤติปฏิบัติในขั้นสุดท้ายนี้ เพราะจะช่วยทำหน้าที่เหมือนแรงกระแทกให้แก้วน้ำไหวกระเพื่อม เพื่อให้ตะกอนละเอียดที่นอนก้นอยู่เกิดการฟุ้งกระจายขึ้นมาให้เห็น จะได้สามารถกรองเอาตะกอนละเอียดส่วนที่เหลือออกได้หมด ซึ่งถ้าทำได้สำเร็จ ในที่สุดน้ำที่เคยสกปรกนั้นก็จะมีธรรมชาติอย่างใหม่ กลายเป็นน้ำที่สะอาดบริสุทธิ์

คนที่ได้ประพฤติปฏิบัติตามขั้นตอนแห่งคุณธรรม ๔ ประการมาจนถึงขั้นสุดท้ายนี้ จะได้สัมผัสถึงความเปลี่ยนแปลงของชีวิตจิตใจ เหมือนมีชีวิตที่เกิดใหม่หรือได้เปลี่ยนแปลงเป็นคนใหม่ จากเดิมที่เคยมีธรรมชาติของการกระทำ “ความชั่วความทุจริต” นั้นๆ เป็นปกติ อาทิ กินเหล้าเมายา และดบตีลูกเมียจนเป็นปกติเป็นต้น ก็จะเกิดการเปลี่ยนแปลงชีวิตใหม่ ละวางความชั่วความทุจริตนั้นๆ โดยหากจะ

ให้กลับไปกินเหล้าเมายา หรือดบตีลูกเมียอีก ก็จะไม่หลง เพราะรู้สึกฝืนธรรมชาติของชีวิตใหม่ที่สะอาดบริสุทธิ์ (กว่าเดิม) ดังกล่าว จนไม่อยากจะกลับไปแปดเปื้อนให้สกปรกอีก

อุปมาเหมือนปลาที่มีธรรมชาติอันเป็น “เช่นนั้นเอง” ที่จะต้องอยู่ในน้ำ หากจับมันขึ้นมาบนบกปลาก็จะรู้สึกฝืนธรรมชาติจนอึดอัด และทนอยู่ในภาวะเช่นนั้นได้ยากฉับไฉน คนที่ได้ละวางความชั่วความทุจริตมาจนถึงขั้นตอนที่ ๔ ตามหลักพระบรมราโชวาทเรื่องคุณธรรม ๔ ประการนี้ ก็จะมีธรรมชาติของชีวิตจิตใจอย่างใหม่ อันเป็น “เช่นนั้นเอง” ที่จะไม่กระทำความชั่วความทุจริตดังกล่าวอีก โดยหากถูกบังคับให้กลับไปกระทำความชั่วความทุจริตดังเช่นที่เคยกระทำมาก่อนนั้นๆ ก็จะไม่รู้สึกอึดอัด และทน “ฝืนธรรมชาติ” กลับไปมีพฤติกรรมของความชั่วความทุจริตแบบเดิมได้โดยยากฉับไฉน

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

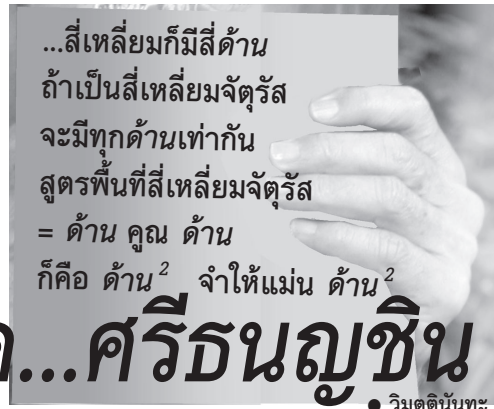

เรือโดยสาร
ครอบครัวขนส่ง
วัดศรีบุญเรือง ผ่านฟ้า
สะดวก รวดเร็ว สมถะ
ห้างหุ้นส่วนจำกัด ครอบครัวขนส่ง
โทร.๓๗๕-๒๓๖๙, ๓๗๕-๘๙๙๐
๓๗๕-๐๕๕๓-๔, ๓๗๕-๙๑๘๙

ทักษิณ ออกไปๆ... เสียงตะโกนขับไล่ผู้นำ ดั่งลั่นกระหึ่มก้องฟ้าทั่วไทย ในงานชุมนุมพันธมิตรกู้ชาติเรือนหมื่นแสน นานนับเดือน ถึงจะละเทือนสันคลอนบังลังก์นายก รัฐมนตรียังงี้ รู้อยู่ **“กูไม่ออก!”** เขาเพียงแต่บอกไว้ก่อนว่า ถ้าเลือกตั้ง ๒ เมษายนแล้ว ไทยรักไทยได้คะแนนไม่ถึงครึ่ง ทักษิณจะไม่เป็นนายกฯ

พอผลเลือกตั้งออกมาไม่ทันเสร็จจดี ทักษิณออกมาคุยโม้ยกใหญ่ว่า เห็นไหมไทยรักไทยได้ถึง ๑๖ ล้านเสียง คะแนน “โนโหวต” มีแค่ ๑๐ ล้านเสียงเอง ยังไงเขาก็ชนะถึง ๖ ล้านเสียง มันแปลว่าประชาชนต้องการให้นายกฯ เป็นต่อไป ถ้าเขาไม่เป็นอีก จะไปตอบประชาชน ๑๖ ล้านว่อย่างไร...

ปรากฏการณ์สนธิ ลิ้มทองกุล เป็นผลพวงต่อเนื่องจากสวนลุมพินี ขยายมาลาน พระรูปทรงม้า กลายเป็นคณะพันธมิตรกู้ชาติ หรือพันธมิตรประชาธิปไตยเพื่อประชาชน จนกระทั่งขานรับกันทุกวงการพร้อมพรั่ง ต่างมากันหมด ตั้งแต่นักเรียนชาลัน นิสิตนักศึกษา ดารา นักร้อง นักแสดง กระทั่งทุกสาขาอาชีพ ไม่ว่าจะครู ทนาย นักธุรกิจ นักวิชาการ หมอ พยาบาล แม่แพทย์อาวุโสทุกหมู่เหล่า ยิ่งขาดอยู่แต่พวกกะลาขอทานเท่านั้นแหละ

• วิมุติรัตน์ ทะ

เจ้าเล่ห์เหลี่ยมจัด... ศรีธัญชิน

ทักษิณยกอ้างผลเลือกตั้ง เป็นตัวชี้ขาดความชอบธรรม เป็นกติกาประชาธิปไตยที่ต้องเคารพลูกเดียว คนไม่รู้ทัน ก็หลงเชื่อว่าต้องจำนนตามกติกาที่ถูกต้องตามกฎหมาย ถึงจะขัดมนธธรรมสำนึกหรือไม่ชอบธรรมอย่างไร มันช่วยไม่ได้

คำหนึ่งก็อ้างกติกา สองคำก็อ้างกติกา แต่รู้บ้างไหมว่า มันเป็นกติกาฉ้อฉลกลโกง ศรีธัญชินขนาดไหน... อย่างที่พูดกันมันคือ กติกากติกาต่างหากละ

ลองมาทบทวนดูกันซัดๆ สักหน่อยปะไร แรกเริ่มเดิมทีมาจากทักษิณเป็นตัวปัญหาของแผ่นดิน ข้อหาโกง ผลประโยชน์ทับซ้อนนานา คดีนี้จุดประกายขึ้นฟ้องร้องสาธารณชนอย่างขนานใหญ่ในรายการเมืองไทยรายสัปดาห์สัญจร ตั้งต้นที่เวทีธรรมศาสตร์ หลังจากโดนเขี่ยกระเด็นออกจากช่อง ๙ โดยไร้เหตุผลลันดี

จุดแตกหักที่วีรบุรุษสนธิต้องลุกขึ้นมาต่อสู้หมดตัวสุดชีวิต เจ๊งเป็นเจ๊ง ตายเป็นตาย เหตุสำคัญนั้นคือ การปิดปากสื่อสารมวลชน

สิทธิมนุษยชนที่ทุกคนต้องมีปากเสียง ไม่ใช่วัวควาย จึงมีสิทธิคิดเห็นแสดงออกได้ตามนิสัยคนไทยเพราะพูดได้ตามใจ คือไทยแท้ เสรีภาพการสื่อสาร มันเป็นชีวิตจิตใจที่ขาดหายไม่ได้เลย การปิดกั้นเสรีภาพสื่อเท่ากับปิดจุมูกคนไม่ให้หายใจ

เสรีภาพสื่อสารมวลชน จึงเป็นปราการสุดท้ายของเสรีชน ที่จะยอมให้ใครมาทำลายไม่ได้เป็นเด็ดขาด

ในขณะที่ถือกันว่าเราอยู่ในยุคประชาธิปไตยเต็มใบแล้วมีรัฐบาลพลเรือนจากการเลือกตั้งตามรัฐธรรมนูญฉบับเลอเลิศติดอันดับโลก แต่สื่อสารมวลชน เช่น วิทยู ทิวี รัฐคุมหมด ไม่ยอมให้ใครใช้เป็นเวทีออกความเห็นตรงข้าม ทักษิณ ไอทีวิถูกซื้อ ฟรีทีวีทุกช่องอยู่ในคาถา

นายกฯ เศรษฐกิจที่ยังเหลือเคเบิลเอเอสทีวี ให้ความจริงบ้าง แม้แต่ น.ส.พ.ยังไม่วายโดน แทรกแซง ขนาด น.ส.พ.หัวเขียวยักษ์ใหญ่ยัง ปลอดภัยชุมนุมเมืองไทยรายสัปดาห์สัญจร อยู่ตั้งนานสองนาน มันผิดปกติขนาดไหน จึง ไม่ประหลาดอันใด ที่คนไทยส่วนใหญ่โดนปิดหู ปิดตา ไม่ให้รู้ได้ฟังทักษิณตัวร้าย โนโหวต ลีบกว่าล้านเสียงที่ไม่เอาไทยรักไทย จึงมาจาก พวกใกล้ปืนที่ยังใน กทม. และตามหัวเมือง ซึ่งรับรู้ข่าวสารได้รอบด้านหน่อย

เมื่อเกิดการแทรกแซงสื่อ มันต้องมี สัญญาณจากทักษิณแน่นอน แต่พอใครไป กล่าวหาเขา เขาตอบได้หน้าตาเฉยว่าเปล่าทำ... คนกินแกลบเท่านั้นที่จะเชื่อ ในเมื่อเกิดกรณี คุณคามสือ ต่างกรรมต่างวาระตลอดมา แม้ เมื่อ ๕ เมษา วันนักข่าว สื่อทุกแขนงนับพัน ต่างรวมพลังต่อต้านการคุกคามสื่อ ใครละ จะไปคุกคามสื่อได้ นอกจากอำนาจรัฐกับ ก๊วนอันธพาล แล้วถ้าสื่ออยู่ดีมีสุข พวกเขา จะต้องออกมาเดินมาโว้ยทำไม...

เสรีภาพสื่อสารมวลชน นับเป็นลมหายใจ ของประชาธิปไตยโดยแท้ ถ้าสื่อยังสามารถ แฉโปยเปิดโปงกรณีทุจริตไม่ชอบมาพากลต่างๆ ถึงไม่ต้องมีใบเสร็จ สาธารณชนก็สามารถรับรู้ ตรวจสอบสอดส่องและยับยั้งบรรเทาการโกง ชาติเหล่านั้นได้ไม่น้อย แม้จะเล่นงานเอาผิด ตามกฎหมายไม่ได้ทีเดียว การลงโทษทาง สังคมย่อมจะมีได้เมื่อหมดครัทธา ไม่เชื่อถือ หรือไม่น่าไว้วางใจใครขึ้นมา ต่อให้เป็นผู้นำ ใหญ่โต แต่ชี้โก่งดินนัก เมื่อจับไม่ได้ไล่ไม่ออก เป็นต้องเจอดี เช่น กรณีวีรชนคนกล้า เจ้โก้ แห่งชอยละลาวยทรัพย์ ฉะนายกฯ ทักษิณ ซึ่งหน้าขณะกำลังกินราดหน้าทีนั้นว่า “ยังจะ กินลงอยู่อีกหรือ คนขายชาติ ไปเลย ไป...” พอโดนไล่ประมาณนั้น นายกฯ พยายามทำใจดี สู้เสีย เสรีแล้วต้องถอยหลายลีไปตั้งหลักใหม่ ฉะนั้น ฐานะผู้นำของประเทศ จะมัวแต่

หลงตัวเป็นปล้ำกับคนถือหางพวกมากลากตั้ง แค่นั้น แล้วไม่แยแสชนส่วนน้อย ดึงดันทำให้ คนเหม็นหน้าอย่างทำทาย มีหรือจะไม่ตายทั้ง เป็น แต่ทักษิณหนึ่งเหนียวด้านทนอยู่ทุกวันนี้ ได้เพราะเขาเชื่อว่าสื่ออยู่ในกำมือโดยเฉพาะทีวี

ถึงใครจะสาวไล่เปิดโปงทักษิณยังไง คน ส่วนใหญ่โดนปิดหู ปิดตา “ไม่มีปัญญารับรู้ ข่าวสาร หากพวก ๑๖ ล้านเสียง ได้ดูทีวี เหมือนอย่างเอเอสทีวีถ่ายทอดความจริง จากฝ่ายพันธมิตรและได้ฟังข้อมูลดังเช่นพวก ๑๐ ล้านเสียง โนโหวตกาไม่เอาทักษิณ ปานนี้ ก็รู้ดำรู้แดงไปนานแล้ว

มันชัดเจนหรือยังว่า ทักษิณปิดหูปิดตา ประชาชนโดยรังแกคุกคามเสรีภาพสื่อทุกแขนง อันเป็นการบ่อนทำลายกติกาประชาธิปไตย อย่างชั่วร้ายสาหัส เสรีแล้วยังคุดโขมงว่า รัฐบาลทำตามกติกา ประชาธิปไตยมีบ้านเมือง ไหนไม่รู้ ปิดกั้นสื่อสารมวลชนขนาดนี้แล้วยัง ไม่ละอายใจ ไม่สำนึกผิดกับทักษิณาริปไตย ทักษิณจะเผด็จการตามใจชะอย่าง ใครจะเอา ผิดตามกฎหมายได้ที่ไหนในเมื่อไม่มีหลักฐาน

เพียงข้อหาคุกคามสื่อปิดหูปิดตาประชาชน มันก็พอแล้วที่จะขับไล่ทักษิณ โทษฐานเป็น เผด็จการ หมดความชอบธรรมเช่นเดียวกับ ปัญหาอื่นทั้ง ๔๐ คำถาม จากรายการเมืองไทย รายสัปดาห์สัญจร ซึ่งผู้นำทักษิณไม่ยอมตอบ อะไรให้มันชัดเจน ตรงประเด็นเหล่านั้นเลย เสียงไปเสียงมา แก้วตัวน้ำขุ่นๆ ไม่กล้าสู้หน้า แม้ กับสภาพที่จะเปิดชกฟอก ทั้งที่เป็นสภาพผูกขาด ของไทยรักไทย ๓๗๐ กว่าเสียง ยังกลัวหัวหด ทักษิณจึงเป็นนายก รมต. ชี้ชลาดตาขาวที่สุด เพราะไม่กล้าใช้สภาเป็นเวทีประชาธิปไตย เพียงแต่ใช้เป็นหน้าฉากบังหน้าเผด็จการทักษิณ จึงไม่แปลกอะไรที่**ทักษิณไม่เคยให้เกิดวิปสะกิด** ไปสภานับครั้งได้กระมัง โดยเฉพาะเมื่อสภา ทำท่าจะกลายเป็นโทษกับทักษิณถ้าเปิดเวที ชกฟอกขึ้นมา ทักษิณเล่นชิง ชิงยุบสภาทิ้งหนี

คดีไปเลย ด้วยเหตุผลวิธีชนวนตามเคย

เรื่องมันตลกร้าย พอมิชุมชุมต่อต้านในที่สาธารณะ ชอบอ้างว่าเป็นพวกไม่เคารพประชาธิปไตย ทำไมไม่ให้พรรคส.ส.แก้ปัญหาในสภาตามกติกาพอพลังนอกสภามีบั่นให้ส.ส.พรรคในสภาทำงานรับชอบบ้าง ทักซิณเหลี่ยมจัดก็หาเรื่องยุบสภา อ้างว่าคืนอำนาจสู่ประชาชน เพื่อจะได้เลือก ส.ส.รัฐบาลใหม่

ทั้งๆ ที่ยุบสภาแล้วมีปัญหามากมาย กระทั่งพรรคฝ่ายค้านพากันบอยคอตไม่ร่วมสังฆกรรมเลือกตั้งด้วย **กกต.ก็ดันทุรังจัดเลือกตั้งเอาใจไทยรักไทยเต็มที่ เหมือนเป็นทาสรับใช้** จัดเลือกตั้งทั่วไป เพื่อลากตั้งไทยรักไทยเข้ามานั่งแทนใหม่เท่านั้นเอง ต่อให้ทำได้จนเปิดสภาสำเร็จแม้ไม่ครบ ๕๐๐ ที่นั่ง เราก็ได้สภาเผด็จการไทยรักไทยพรรคเดียวยึดเกือบ ๕๐๐ ที่นั่ง แล้วสภาอะไรจะไปตรวจสอบรัฐบาลไทยรักไทย

ถ้าไม่มีมติบอดอริชชาเกินไป ขึ้นทุกฝ่ายปล่อยให้ทักซิณเดินหน้าไปตามกติกาถูกกฎหมายวิธีชนวน อะไรจะเกิดขึ้นต่อจากนี้

ข้อหาร้ายแรงกล่าวโทษทักซิณไม่รู้กี่สิบคดีเป็นอันต้องกวาดทิ้ง เมื่อเลือกตั้งใหม่พรรคทักซิณได้ ๑๖ ล้านเสียง ถือว่าชนะตามกติกา พันธมิตรกู้ชาติต้องยอมแพ้ตามกติกา เพราะไปกระทุ้งให้คนต้านทักซิณได้แค่ ๑๐ ล้านเสียงเอง ต้องยอมให้ทักซิณคนโกงชาติลอยนวลเสียดี

อย่างไรก็ตามเพื่อเห็นแก่สามัคคีสมานฉันท์ ทักซิณยินดีเสียสละ ยอมถอยสุดๆ ไม่รับตำแหน่งนายกรัฐมนตรีในอนาคตที่สภาห้าร้อยจะเปิดขึ้น ทักซิณหลังน้ำตาขอโทษประชาชน ๑๖ ล้านเสียงซึ่งต้องผิดหวัง เพราะนายกฯ จำใจไม่เป็นนายกฯรับใช้ชาติต่อในหนนี้แล้ว

ภาพพจน์ของทักซิณที่เคยวางมาดกร่างอหังการกว่าใครๆ เพราะมีอำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาดทั้งในรัฐบาล ในสภาหรือในพรรค

เสร็จแล้ววันก่อนเคยคุยใหญ่คุยโตไว้ ภารกิจนายกรัฐมนตรีมันเป็นหน้าที่จำเป็นต้องต่ออีกสมัย ผ่านไปวันรุ่งขึ้น ไม่รู้ไปเจตอะไร ทักซิณกลายเป็นคนละคน แทนที่จะโยธโธหังดั่งเคย กลับอ่อนน้อมค้อมหัวดีหน้าเศร้า บอกไม่เอา แล้วนายกฯ แม้วในอนาคต สมมุติสภาเปิดเรียบริ้อย ประเคนเก้าอี้นายกฯ ให้ จะขอสละถอนตัวไปเลย

เพียงแต่เล่นบทเว็นวรรคเท่านั้นเองแหละ คະแนนนิยมทักซิณพุ่งพรวด ตื่นเต้นตื่นตันกันไปทั่วเมือง แซ่ซ้องสาธุกันยกใหญ่ ฝ่ายพันธมิตรกู้ชาติเดือดร้อนใจในทันที เพราะข้อต่อสู้ให้ทักซิณลาออกยังไม่เกิดมรรคผลอะไรเลย ครั้นขึ้นยืนหยัดชุมชุมต่อ มีหวังสังคมจะต้องเพ่งโทษโทษนะว่า ทักซิณถอยแล้ว โฉนพันธมิตรยังดีต่อต้านอะไรอีก กองทัพ-ธรรมจำต้องถอนทัพขนารับการเว็นวรรคของทักซิณโดยตกกระไดพลอยโจน...

ความจริง ทักซิณถอยหลังไม่ถึงครึ่งก้าว ก็กลับกระโดดข้ามลอยตัวเป็นนายกฯ หลังมานฉากหน้าทำเป็นเก็บของออกจากทำเนียบเหมือนไม่มาเหยียบทำงานเป็นนายกฯอีกแล้ว ถ้าไม่จำเป็นต้องลงชื่อนายกฯ ตัวจริง แม้แต่หน้าที่นายกฯ รักษาการ ก็ให้รองนายกฯ รักษาการแทนนายกรักษาการต่อไปเรื่อยๆ เลยเกิดมี ๑ ประเทศ ๒ นายกฯ เพราะทักซิณยึดเก้าอี้นายกฯ ตามสิทธิเต็มๆ แต่ไม่ยอมทำหน้าที่ชั่วคราว **เว็นวรรคยาวไปเรื่อย จนกว่าจะได้สภาเลือกนายกฯ คนใหม่ ซึ่งจะมาเป็นร่างทรงหุ่นเชิดของทักซิณ** ดังที่รู้ทันกันหมด

ทักซิณจึงเว็นวรรคเพื่อชักโยนนายกฯ อันหมายมั่นปั้นมือว่าจะต้องคลอออกจากสภาในไม่ช้านี้ เป็นการเว็นวรรคตามสมมุติवादฝิ่นว่า มันจะต้องเป็นจริง ยังเป็นการเว็นวรรคอย่างมีนัยสำคัญเหลือคุ่ม ท่ามกลางความเข้าใจคนดูว่าทักซิณเสียสละยิ่งใหญ่ โดยหารู้ไม่ว่า เมื่อทักซิณยังเป็นประธานพรรคไทยรักไทย

เท่ากับเขายังเป็นนายก รมต. อี แอบซึ่งสามารถทำแสปพลิเคชันอีกเท่าไรไม่ทราบ...

เห็นฤทธิ์โหม่งละ เว้นวรรคไม่กี่วัน ทักษิณเรียกทูตอเมริกา ฝรั่งเศส รัสเซีย เข้าพบที่พรรคไทยรักไทย อ้างว่าเพื่อแจ้งเรื่องจะไปเที่ยวต่างประเทศ มันฟังขึ้นที่ไหนครับ กับยักษ์หน้าเหลี่ยมเจ้าเล่ห์ชื่อทักษิณ

อนึ่ง เมื่อทักษิณเว้นวรรคพักงานอย่างมีเงื่อนไขแลกเปลี่ยน กอดเก้าอี้หวงอำนาจ ยึกยักไม่เข้าท่า มันน่าร้องศาลปกครองตีใหม่ โทษฐานละเว้นปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ

ฉะนั้น ไม่ว่าตัวนายกฯ ใหม่จาก ทรท. จะเป็นใคร ทั้งรัฐบาลที่จะตั้งขึ้น ล้วนอยู่ใต้อุ้งเท้า เต็มบาททักษิณทั้งสิ้น

ยิ่งเมื่อถึงวันฝันที่เป็นจริงของทักษิณ รัฐบาลและสภาล้วนเป็นของ ทรท.แทบทั้งร้อย กลายเป็นทักษิณยึดบริษัทประเทศไทย ไปเบ็ดเสร็จ เช่นต่อไปจะออกกฎหมายเขตเศรษฐกิจพิเศษ เฉือนประเทศแบ่งขาย ต่างชาติ ใครจะไปขวางได้ แล้วกล้าฝันหรือว่า ไทยรักไทยจะยอมปฏิรูปการเมือง ตามเสียงประชาชน

โดยเฉพาะ ถ้าการเลือกตั้งที่ยังค้างคาอยู่ไม่เป็นโมฆะ ต้องเกิดเรื่องยุ่งตายแน่ เพราะมันจะเป็นปัญหาคอขาดบาดตายของประเทศชาติ อย่างใหญ่หลวงทีเดียว คือ ประเทศไทยจะเป็นของทักษิณ หรือของประชาชนกันแน่หือ...!?!

คิดดูง่าย ๆ ต่อให้ทักษิณดันรัฐบาล ทรท. แจ้งเกิดสำเร็จตั้งฝันเป็นเผด็จการผงาดยิ่งใหญ่กว่าเก่า อะไรจะเกิดขึ้น พันธมิตรไม่มีวันยอมแพ้พวกโกงชาติเป็นแน่ มันต้องต่อต้านไม่หยุด พร้อมกับขบถโนโหวตไม่เอาทักษิณอีก ๑๐ กว่าล้านคน รัฐบาล ทรท. จะปกครองยังไงไหว ท่ามกลางคนกรุง และหัวเมืองที่ปฏิเสธทักษิณขนาดนี้...

ตราบไตที่ทักษิณไม่ยอมลาออก ทักษิณเป็นตัวปัญหาของแผ่นดิน ด้วยข้อหาโกงชาติ

ต่างๆ นานา แล้วจะใช้เลือกตั้งเป็นตัวแก้คดี ฟอกตัวบริสุทธิ์ให้ทักษิณได้อีกเท่าไหนหนอ...

ดังนั้น แค่ทักษิณถอยฉากเว้นวรรคพักงาน นิดหนึ่ง เกิดเสียงร้องให้พวกพันธมิตรเล็ก ชุมนุมได้แล้ว บ้านเมืองจะได้สงบเสียที

มันประหลาดพิลึกช้าน่าสังเวช กับฝ่ายที่เข้าข้างทักษิณเต็มเปา แล้วมองว่าพันธมิตร กู้ชาตินั้นชั่วร้าย แน่จริงมีใครกล้าดาหน้า ออกมาแก้ตัวให้ทักษิณพ้นข้อหาโกงชาติ ขาดความชอบธรรมไม่รู้ก็ลืบคิด ไหนๆ ทักษิณก็ไม่กล้าสู้หน้าให้ชกฟอกในเวทีสาธารณะ ไม่ยอมตีเบตออกทีวีเดียวเสียท่าจะแพ้เลือกตั้ง เดียวนี้เลือกตั้งชนะแล้ว ทักษิณยังซี้ตลาด เพราะแก้ตัวไม่ขึ้น

พวกลี้ล้อหลุนหน้าหลุนหลังหรือใครแน่ ลองออกมาแก้ต่างแทนดิใหม่ องค์กรกลาง เชิญมาเลยทั้งสองฝ่าย ข้างพันธมิตรแกนนำ คงพร้อมแฉ ประชาชนจะได้ฟังความสองฝ่าย ในขณะที่การเมืองในสภามันใช้ไม่ได้ มาเอา เวทีนอกสภาออกทีวีไปเลย ประชาธิปไตยจะได้แบ่งบานสันติอหิงสาน่ารัก

อีกอนึ่ง อยากให้ฝ่ายถือหางทักษิณ ทำใจ กว้างๆ หน่อย ลองมองข้างพันธมิตรฯ ในแง่ดี ไว้ก่อน เพราะโปร่งใส เห็นแก่ประเทศชาติ ไม่มีใครหวังมีอำนาจหลังไล่ทักษิณออกสำเร็จ ในขณะที่ตัวทักษิณมีปัญหาร้ายแแปด โคตรโกง บ้าง ล้มละลายทางการเมือง ไม่น่าไว้วางใจ หมดความเชื่อถือ สรุปลือ ขาดความชอบธรรมของผู้นำรัฐบาล ลองยกตัวอย่างย่อๆ ดูบ้างก็ได้ เช่น

๑. สัญญาว่าจะยกเลิก กม.ทาส ๑๑ ฉบับ ทักษิณกลับลุยเดินหน้าแปรรูป ปตท., การบินไทย กระทั่ง กฟผ. จนศาลปกครองสั่งล้มกรณี กฟผ. ว่าผิดกฎหมาย ตามกติกา ทักษิณต้องลาออกทันที แต่นี้กลับอ้างว่าผิดพลาดทางเทคนิค ยังคือด่านกุไม่ออก ประชาธิปไตย ศรีธนญชินเป็นเช่นนี้เองรี!

๒. เกิดทุจริตคดีโกงร้ายแรงหลายกรณี ไม่มีสอบสวนหาความจริงเลย ทั้งที่คาดว่าจะปราบคอร์รัปชัน แต่กลับกลบเกลื่อน ไม่รู้ก็คิดที่ค้างใจผู้คน ทั้งลำไย ต้นกล้า โคล้านตัว ร.ง.ยาสูบ, ซีทีเอ็กซ์ และใช้อำนาจเอื้อประโยชน์ทับซ้อนให้ชินคอร์ป ไอทีวี แอร์ เอเชีย ฯลฯ

๓. ชุกหุนโก่งภาษี โดยใช้ กม.เอาเปรียบขายหุ้นชินคอร์ป ๗๓,๓๐๐ ล้าน ภาษีไม่ยอมเสียสักบาท ผู้นำเอาประโยชน์ส่วนตัวมาก่อน รัฐเสียหายไม่เกี่ยว แบบนี้จะเป็นนายกฯ ได้ยังไง กฎหมายมีช่องโหว่ มันต้องสั่งแก้เห็นแก่ประเทศชาติก่อน

๔. รวยผิดปกติเพราะเป็นนายก รมต. ก่อนทำการเมือง ผมพอแล้วจะแทนคุณแผ่นดินเป็นนายกฯ ๕ ปีรวยอื้อซ่าก็แสนล้าน ในขณะที่คนอื่นจนพุงขึ้น ภาษียังหนีอีกต่างหาก เป็นโทษหนักแผ่นดินเช่นนี้ ยังมีหน้าจะมารับใช้ชาติอีกแน่นะ...

เท่าที่กล่าวหามาสั้นๆ ทักษิณมีน้ำยาอะไรจะแก้ความ มีปัญหาบอกพวกโนโหวต ๑๐ กว่าล้านคนได้ไหมว่า มันแล่นบริสุทธ์ผุดผ่องอย่าเพิ่งเหม็นหน้าผมเลย... เพราะทักษิณไม่ใช่ทรราช ไม่ใช่จอมโจรโคตรโกงขายชาติ ทักษิณโดนใส่ร้ายป้ายสีทั้งนั้น

เมืองไทยเป็นอะไรไป ถึงแตกแยกเป็น ๒-๓ ก๊ก ข้างทักษิณลู้ ลู้ ก็ ๑๖ ล้านเสียง ฝ่ายไม่เอาทักษิณก็ ๑๐ กว่าล้านเสียง ไม่น้อยกว่าเท่าไร ถ้ารวมบัตรแกล้งเสีย แกล้งไม่ออกเสียง เพราะเบื่อทักษิณเต็มทน

ยิ่งพวกทักษิณลู้ ลู้ ถูกผีที่โหนไม่รู้อื่อเสียงกันหัวละ ๒๐๐ แถวอีสาน มีพยานชัดเจน ถ้าไม่มีชื่อเสียง รับรองหายไปอีกเยอะ ประชาธิปไตยที่เลอะเทอะ ไร้คุณธรรมแบบนี้ มันจะใช้งานได้ยังไง เมื่อขาดความชอบธรรมล้นดี

มันเป็นงานหินเหลือเกิน กว่าจะพิสูจน์ความจริงว่า ใครกันแน่ถูกผิด มันต้องผิด

ข้างถูกข้าง ถ้าทักษิณเป็นคนดีเสียสละไปรังใส ทักษิณลู้ ลู้... ก็น่าจะยกประเทศให้เขาไปเลย แต่ถ้ามันไม่ใช่ละ กลับตาลปัตร ทักษิณโกงชาติ ต้องออกไป..ทักษิณที่แท้คือ จอมโจรบัณฑิต ศรีธนญชิน (The Great Pretender)

คนไทยทุกหมู่เหล่า ต้องช่วยกันทำความจริงให้ปรากฏ มันไม่มีอะไรดีกว่าเอาข้อมูลข่าวสารมาตีแผ่ไขความจริงออกมาให้มากๆ ให้หมดๆ ทุกคนจึงมีหัวคิด ไม่ใช่พวกกินหญ้ากินแกลบ สังคมไทยมาถึงจุดแตกหักต้องตัดสินใจตัดสินคดีทักษิณเป็นเทวดา หรือพญามารมหาโจร...!?!

ปัญหาจึงน่าจะจบลงตรงธรรมาธิปไตย เป็นสรณะสูงสุด

ไม่ใช่ประชาธิปไตยมะลือทือ คือประชาชนขัดแย้งกับผู้นำ ก็เล่นแก้เกมโดยเปิดเวทีเลือกตั้งทั้งปิดหูปิดตาตามหาชน เลือกตั้งใครไม่มีตัวเลือก เพราะทำลายคู่แข่งหน้าเก่า-หน้าใหม่ เป็นสมาชิกพรรคไม่ถึง ๙๐ วัน หมดสิทธิ์ ประชาธิปไตยชาติไทยก็คว่ำบาตร เเคราะห์ร้ายมีตัวเลือกเป็นพรรคกระจอกสะเออะเสนอน้ำขุ่นมาเป็นตัวช่วยไทยรักไทย แต่ก่อนแต่ไรไม่เคยเห็นมีปัญหาलगสมัครสักก็คน เทียวนี้รอดดียังไง ขนาดฝ่ายค้านเดิมมีร้อยกว่าเสียง ยังช่วยอะไรไม่ได้ พรรคเล็กๆ ที่ชวนขวยผัดวิสัย ถ้าชื่อตรงก็คงชื่อบื้อ เพราะช่างไม่รู้ทัน กระแสบ้างเลยว่าทักษิณต้องการหาพวกบริวารหนุนหลัง เอาหรือไม่เอาทักษิณ เอาทักษิณก็กาเบอร์ ๒ ไม่เอาก็กา หน้าเหลี่ยม!

ความจริงเป็นสิ่งไม่ตาย เมื่อไหร่คนไทยจะรู้จักสาวไส้พวกโกงชาติเหลี่ยมจัดเจ้าเล่ห์ให้รู้ตัวทุกหัวระแหง ประชาธิปไตยศรีธนญชินจะสิ้นฤทธิ์ ธรรมาธิปไตยจะเป็นใหญ่ในแผ่นดิน สมดังพระราชปณิธาน “...เราจะปกครองแผ่นดินโดยธรรม...”

เมื่อถึงเวลาธรรมะย่อมชนะอธรรม ๒

นักเรียนผู้นำสงสาร

“ประเทศไทยรวมเลือดเนื้อชาติเชื้อไทย เป็นประชารัฐ ไผทของไทย
ทุกส่วน อยู่ดำรงคงไว้ไทยทั้งมวล ด้วยไทยล้วนหมาย รักสามัคคี
ไทยนี้รักสงบแต่ถึงรบไม่ขลาด เอกราชจะไม่ให้ใครข่มขี่...”

แปดโมงตรงทุกวันเพลงชาติไทยดังกระหึ่ม
จากโรงเรียนมัธยมที่อยู่อีกฝั่งถนน ชวนให้ผม
ภูมิใจที่ได้เกิดมาเป็นคนไทย ในแผ่นดินไทย
ที่อุดมสมบูรณ์ทางธรรมชาติ

ผมดูข่าวต่างประเทศเห็นความลำบากของ
หลายประเทศ ในฤดูหนาวอากาศเย็นจัด หิมะ
ตกมาสูงเป็นเมตรชาวโพลนไปหมด อีกหลาย
ประเทศแห้งแล้งติดต่อกันยาวนานผู้คนอดอยาก
หิวโหย ภาพเด็ก ๆ มากมายที่ขาดอาหารจน
ซูบผอมอ่อนแรง ลุกเดินไม่ได้ คนไทยแม้จะ
ยากจนแต่ก็ยังมีความเป็นอยู่ดีกว่าคนจน
ในประเทศอื่นๆ หลายเท่า

สิ้นเสียงเพลงชาติไทยไม่นาน กลุ่มนักเรียน
ม.ต้น ๖ คน มีกระเป๋าสะพายหลังเดินคุยกัน
ลัดเลาะไปตามแนวรั้วของโรงพยาบาลที่ผม

ทำงานอยู่ มุ่งหน้าไปยังสวนยูคาลิปตัสด้าน
หลังโรงพยาบาล นักเรียนกลุ่มนี้หนีโรงเรียน
หลายครั้งผมเอาเศษขยะและใบไม้ไปทิ้งที่หลุม
หลังโรงพยาบาล เห็นพวกเขาหัวสุมสูบบุหรี่
รอเวลาโรงเรียนเลิกแล้วค่อยแยกย้ายกลับบ้าน

ผมย้อนมานึกถึงตนเองที่เรียนจบแค่ ป.๖
เท่านั้นเอง ทั้งที่พ่อพร้อมจะส่งให้เรียนสูงได้
ผมเคยเรียนในโรงเรียนเดียวกันกับนักเรียน
กลุ่มนี้ ผมอดทนเรียน ม.ต้นอยู่ได้ ๓ เดือน
ก็หนีเรียน

สมัยก่อนด้านหลังของโรงเรียนเป็นป่า
รกทึบเนื้อที่ ๕-๖ ไร่ ผมกับเพื่อน ๕-๖ คนมา
โรงเรียนแล้วชวนกันเข้าป่าไปเลย เล่นไฟเล่น
พนันแบบถอนทุนไม่กินรวบ ไฟสีขาเอาเงินมา
กองไว้สี่บาท (ชาละบาท) ใครเล่นชนะก็เอาขึ้นไป

เกมละ ๑ บาท ตั้งแต่แปดโมงเช้าจนโรงเรียนเลิกแล้วพากันกลับบ้าน ยิ่งหนีเรียนหลายวันเข้ายิ่งเบื่อหน่ายเรียนเพิ่มขึ้นๆ สุดท้ายก็เลิกเรียน พ่อแม่เสียใจมาก เพราะอยากเห็นผมเป็นคนดีมีความรู้เลี้ยงตัวเองรอดได้ ท่านเศรษฐีอยู่เป็นปีๆ จึงพอทำได้

ช่วงการเรียนสมัยนั้นภาคบังคับมีแค่ ป.๖

นักเรียนจะเข้าต่อชั้น ม.ต้น หรือออกไปก็ได้ พ่อแม่ของผมจึงไม่เดือดร้อนกับการเรียนในภาคบังคับกัน

ผมนึกถึงเพื่อนคนหนึ่ง มีลูกชายอายุ ๒๔ ปีแล้ว อ่านเขียนได้แค่ชื่อและนามสกุลเท่านั้นเอง ผมถามว่าตอนเด็กเขาหนีโรงเรียนบ่อยไหม เขาบอกว่า “เปล่าเลย ลูกไปโรงเรียนทุกวัน จบ ป.๖ รับประกาศนียบัตร แต่อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้”

อีกครอบครัวหนึ่ง พ่อแม่ชอบเล่นการพนัน ลูกๆ ได้ซึมซับความก้าวร้าวจากพ่อแม่ อยู่ ม.ต้นก็ชกต่อยกับเพื่อนๆ จนต้องย้ายไปอีกโรงเรียนหนึ่ง เรียนอยู่ไม่ถึง ๓ เดือนก็เกิดเรื่องชกต่อยกับเพื่อนอีก ปัจจุบันต้องย้ายไปเรียนที่โรงเรียนต่างอำเภอตามภาคบังคับที่ต้องจบ ม.๓

ยุคนี้แม้เรื่องการศึกษาจะเป็นสิ่งจำเป็นต่อสังคมมนุษย์ แต่ต้องบังคับให้นักเรียนทุกคนต้องเรียนภาควิชาความรู้แนวเดียวกัน ทั้งห้องเรียน ทั้งที่ไอคิวความรู้ความสามารถในการจดจำนั้นแตกต่างกัน

การเรียนภาคบังคับต้องจบ ม.๓ หรือต้องเรียนไปจนอายุ ๑๖ ปีนั้น จึงยังไม่เป็นแนวทางที่เป็นมาตรฐานสากล เพราะนักเรียนไม่ใช่วัตถุหรือหุ่นยนต์ที่จะบังคับเรียนไปตาม

แนวการสอนที่ตั้งไว้แบบเดียวกันหมด หลายคนไม่มีความพร้อมที่จะเรียนต่อจนจบ ม.๓ ได้

ภาครัฐน่าจะส่งเสริมนักเรียนที่สนใจการเรียน ทั้งเรียนเก่งและปานกลาง หรือมีทุนน้อยให้เขาเรียนได้สูงถึงชั้น ม.๖ แบบภาคบังคับไปเลย เพราะนักเรียนในกลุ่มนี้จะเป็น

ดั่งเมล็ดพันธุ์ชั้นดี เมื่อเรียนจบออกมาพวกเขา คงได้มีโอกาสทำงานในภาครัฐและงานการเมืองในอนาคต

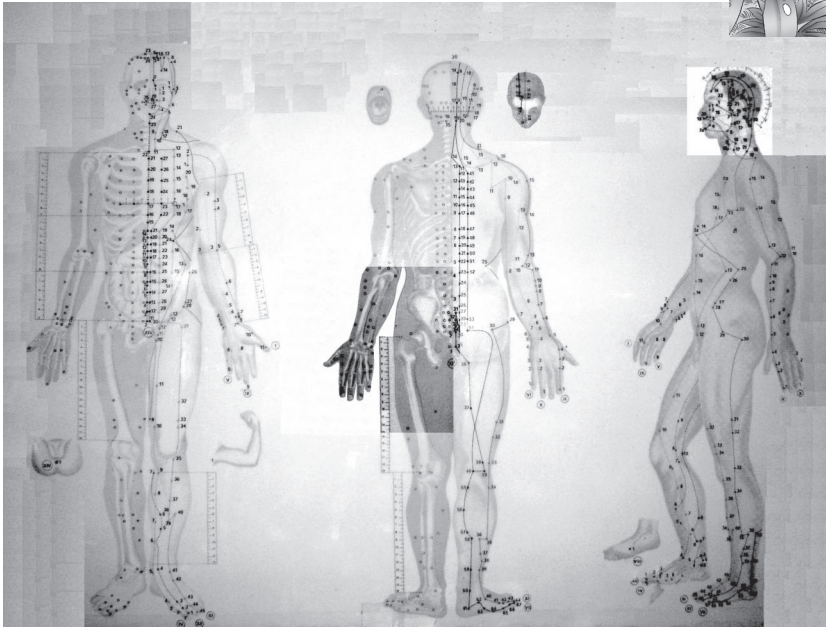
ส่วนกลุ่มนักเรียนที่ไม่สนใจการเรียน เพราะบางคนไม่มีพื้นฐานใน

การเรียน ความจดจำไม่แม่นยำ การเรียนล่าช้าหลังเพื่อนๆ มาตลอด ยิ่งเรียนระดับสูงขึ้นๆ จึงยังมีดัดแปดด้านอย่างน่าสงสาร

เด็กบางคนไม่สนใจการเรียนเพราะมีปัญหาเกิดความกดดันในครอบครัวที่ไร้ความอบอุ่น พ่อแม่แยกทางกัน พ่อแม่ติดการพนัน กินเหล้าเมาอาละวาด จิตใจเด็กจึงบอบช้ำเหมือนมีควันทักษิณาดำมาบดบังปัญญาความรู้ ความจำของเด็กให้ลดน้อยถอยลงๆ เพื่อเรียนสุดท้ายก็หนีเรียน

ภาครัฐน่าจะคัดกรองเด็กเรียนบ้าง เด็กที่เรียนอยู่ชั้น ป.๑ ถึงชั้น ป.๖ ที่มีคะแนนต่ำๆ ไม่ผ่านเกณฑ์ก็น่าจะให้จบแค่ชั้น ป.๖ ให้ได้มีโอกาสออกไปเรียนรู้ในวิชาชีพพื้นฐานเกษตรกรรม ตามที่เด็กชอบน่าจะดีกว่า ผมคิดว่าการคัดกรองนักเรียนเอาไปเรียนต่อก็เหมือนเอาเสือไปปล่อยป่าคืนสู่ธรรมชาติ หากให้นักเรียนต้องเรียนต่อกันหมดทุกคนก็เท่ากับว่าเอาเสือมาขังไว้ในกรง ผลที่ได้อาจจะไม่คุ้มเสีย

เส้นสายสร้างดุลยภาพ

การปรับสมดุลร่างกายขั้นตอนแรก
คือ

ฝึกปรับลมปราณทุกๆ เช้า โดยฝึกหายใจลึกๆ เพื่อเอาออกซิเจนเข้าไปทางจมูกกลับไว้ นับ ๑ ถึง ๑๐ ในใจ แล้วเป่าลมออกแรงๆ ทางปาก เพื่อเอาก๊าซคาร์บอน-ไดออกไซด์ออกมา ทำอย่างนี้ไปเรื่อยๆ จนร่างกายรู้สึกสดชื่น

ถ้าหากยังไม่ดีขึ้น หรือดีขึ้นเล็กน้อย ก็ใช้วิธีกดจุดมาช่วยปรับสมดุลด้วย **อย่าลืมการปรับสมดุลของร่างกายทุกครั้งต้องปรับควบคู่ไปกับการปรับเรื่องอาหารด้วย** จึงจะได้ผลมาก

สมดุลมีอาการที่จะปรับ ดังนี้

๑.ปวดศีรษะ	๒.ปวดตา
๓.ปวดฟัน	๔.ปวดหู หูอื้อ
๕.เจ็บคอ ปวดคอ	๖.ปวดไหล่
๗.ปวดสะบัก	๘.ปวดแขน

๙.ปวดหลัง	๑๐.ปวดหน้าอก
๑๑.ปวดท้อง	๑๒.ปวดประจำเดือน
๑๓.ปวดสลับเพชร	๑๔.ปวดขา
๑๕.ปวดเข่า	๑๖.เท้าแพลง
๑๗.ปวดมือ ฯลฯ	

๑. ปวดศีรษะ

อาการปวดศีรษะนั้น เป็นได้จากหลายสาเหตุ เราควรจะหาต้นเหตุให้พบเสียก่อน จึงจะรู้ว่าควรจะปรับสมดุลด้วยวิธีใด

การปล่อยให้ท้องผูกเป็นเวลาหลายวันนั้น ก็เป็นสาเหตุทำให้มีศีรษะได้ ฉะนั้น ทุกเช้าที่เราตื่นขึ้นมาควร **ดื่มน้ำอุ่นอย่างน้อย ๕ แก้ว** หรือ **ดื่มน้ำอุ่นล้างลำไส้ (มินท์ทั้ง ๕)** เพื่อล้างพิษในร่างกาย ก็จะช่วยบรรเทาอาการปวดศีรษะได้

อีกวิธีหนึ่ง **ใช้การสวนทวารด้วยน้ำกาแฟ (ดีท็อกซ์)** โดยใช้กาแฟบริสุทธิ์ ๒ ช.ต. ต้มกับน้ำครึ่งลิตร (ให้เดือด ๓-๕ นาที) แล้วเทกรอง

**ขวดดีท็อกซ์ จับมัน ถนัคมือ
อย่าเทน้ำร้อนจัดใส่ขวด**

ก่อนและหลังดีท็อกซ์
ควรเติมน้ำสมุนไพรรักษา
เพื่อป้องกันการเสียเกลือแร่
ดีท็อกซ์ ๕.๐๐ น.- ๗.๐๐ น.
เป็นดีที่สุด

**ขวดดีท็อกซ์ขุ่นขมข้นคือโอเค
ประโยชน์สูง-ประหยัคสุด
สายสวนฟู้ดเกรด สายขมม ปลายมน
แบบเดียวกับถุงสวน
ล้างง่าย ผึ่งแห้งเร็ว ๐-๒๓๗๔-๖๑๑๐**

ใส่ในขวดดีท็อกซ์ ที่เทน้ำไว้แล้ว ๑ ลิตร ใช้
มือล้มผัดดูว่าอ่อนพอดิ แล้วจึงทำการสวนทวาร
โดยอ้นน้ำกาแพไว้ในลำไส้ใหญ่ให้ได้นาน ๑๕
นาที เพื่อกระตุ้นขับให้ขับสารพิษออกจาก
ร่างกาย เมื่อได้เวลาก็ไปถ่ายออก จะรู้สึกว่
เบาศีรษะ ก่อนและหลังดีท็อกซ์ ควรเติมน้ำ
สมุนไพรรักษา เพื่อป้องกันการเสียเกลือแร่ ควร
ดีท็อกซ์เวลา ๕.๐๐ น. ถึง ๗.๐๐ น. เป็นดีที่สุด

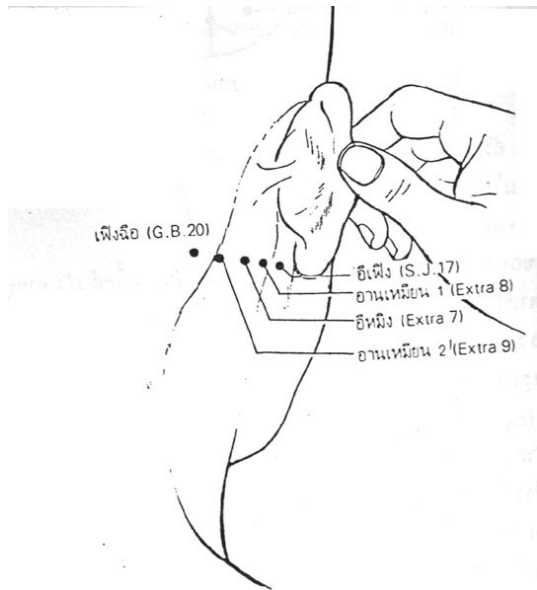
เวลานั่งถ่ายในห้องน้ำ **ให้กดจุดข้างงุมก
จะมีรูขุม** (ด้วยนิ้วชี้หรือนิ้วกลางทั้ง ๒) ค่อยๆ
คลึงบริเวณนั้น เป็นการช่วยกระตุ้นให้ลำไส้
ใหญ่ทำงานขับของเสียออก

**ปวดศีรษะจากความเครียดหรือจาก
สาเหตุอื่นๆ จะรู้สึกตึงบริเวณบ่า ต้นคอ บาง
ครั้งเกิดจากการทำงานตรากตรำไม่ว่าจะใช้
แรงงาน หรือใช้ความคิดก็ตาม ให้กดจุดที่บ่า
โดยโอบมือ ๒ ข้าง ไชวักันมาจับที่บ่า ใช้
นิ้วกลางทั้งสองข้างกดลงไปพร้อมทั้งหายใจ
เข้ากลั้นไว้แล้ว นับ ๑ ถึง ๑๐ แล้วเป่า
ลมออกทางปากแรงๆ ทำทำนี้ไปจนอาการ
ปวดที่ศีรษะ และบริเวณขมับจะค่อยๆ บรรเทา**

อาการเครียดต่างๆ นั้นจะทำให้ถุงน้ำดีปิด
ไม่ส่งน้ำดีออกมาย่อยไขมัน เพื่อเปลี่ยนให้เป็น
กรดไขมัน และน้ำหล่อเลี้ยงส่วนต่างๆ แต่การ
ปรับสมดุลด้วยการปรับลมปราณนั้นทำบ่อยๆ

จะช่วยให้ถุงน้ำดีเปิด น้ำดีก็จะสามารถย่อย
ไขมันได้

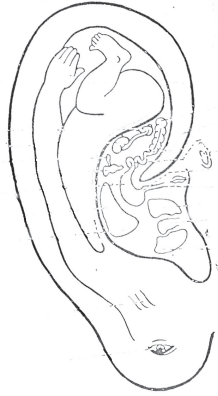
**การปรับสมดุลบรรเทาการปวดศีรษะอีก
บริเวณหนึ่งคือ บริเวณแนวเดียวกับดิ่งหู ซึ่ง
มีจุด ถุงน้ำดี(GB20) พิเศษ Ex9 Ex8
Ex7 พลังงานรวม SJ17 (ดูตามรูป)**

วิธีปรับสมดุล **ให้กำมือให้แน่น ใช้กำปั้น
ตรงที่เป็นข้อนิ้วมือคลึงบริเวณแนวดิ่งหูไป
มาใช้น้ำหนักมือพอเหมาะ หรือกดแซ่ไว้เวลาน
๓๐ วินาที โดยนับ ๑ ถึง ๓๐ ก็ได้**

อย่าลืม ก่อนที่จะกดจุดปรับสมดุลควรจจะ
เติมน้ำสมุนไพรรักษาต่างๆ อาจจะเป็นชาเขียวชนิด
ต่างๆ น้ำมะนาวผสมน้ำผึ้ง น้ำเสาวรส ฯลฯ

**ถ้าปวดศีรษะที่เกิดจากอุบัติเหตุต่างๆ
เช่น ลื่นล้มหัวฟาดพื้น โบราณท่านว่าให้เติมน้ำ
ปัสสาวะหรือเหล้าขาว(๑ เป๊ก)ผสมน้ำตาลทราย
แดง (๒ ชต.) หรือน้ำใบบวบก เพื่อที่จะขับ
เอาเลือดเสียที่ยังคั่งค้างตรงบริเวณนั้นออกไป
แล้วใช้การปรับสมดุลโดยการกดจุดบริเวณ
ข้างดิ่งหูคลึงไปมาช่วยให้การไหลเวียนเลือด
เสียทิ้งได้เร็วขึ้น และจะนำเลือดมาหล่อเลี้ยง
ที่บริเวณนั้นได้ด้วย**

ใช้มือนวดหัวแม่โป้งเท้า หัวแม่โป้งมือ และบริเวณใบหูทั้งสองข้าง เพราะใบหูนั้นเป็น จุดสะท้อนของร่างกาย เหมือนรูปเด็กทารกในครรภ์กลับหัวลง (ดูรูปหู) การคลึงบริเวณหู หรือนวดหูนั้นจะทำให้ร่างกายหมุนเวียนเลือด ขั้วของเสียทิ้งได้อีกวิธีหนึ่งด้วย ส่วนที่หัวแม่โป้งเท้าและมือนั้น ก็เป็นจุดสะท้อนตรง บริเวณศีรษะเหมือนกัน

การปรับสมดุลที่กลางศีรษะ จะมีรอยบุ๋ม เล็กๆ คลำดูจะมีทุกคน วัตจากจุดนี้ไปทางซ้าย-ขวาทั้งสองข้าง ข้างหน้า-ข้างหลัง ห่างหนึ่ง นิ้ว รวมกันเป็น ๕ จุด (ดูตามรูป) แล้วคลึง หรือกดจุดบริเวณนั้นจุดละ ๓๐ วินาที พร้อมกับปรับลมปราณด้วย

ปวดมีนศีรษะ เนื่องจากมีลมตันที่ ช่องท้อง ใช้การปรับสมดุลที่จุดข้างสะดือ ทั้ง สองข้าง, ข้างล่าง ข้างบน (ซ้าย-ขวา) โดย วัตห่างจากสะดือ ๒ นิ้ว กดจุดบริเวณ นั้นจุดละ ๓๐ วินาที หรือนับในใจ ๑ ถึง ๓๐ กดสลับกันไปเรื่อยๆ จนอาการดีขึ้น

อาการปวดศีรษะที่เกิดจากมีลมตันที่ ช่องท้องนั้นยังใช้น้ำชาล้างลำไส้ (มินท์ทั้ง ๕ กะเพรา, โหระพา, ตะไคร้, ใบมะกรูด, สะระแหน่ อย่างละ ๑ กำมือ ต้มน้ำ ๕-๘ แก้ว เมื่อต้มน้ำ เดือดให้ใส่มินท์ทั้ง ๕ ลงไป ปิดฝาต้มให้เดือด ๑๐ นาที ดับไฟ รอสัก ๒-๓ นาที จึงค่อยๆ เปิดฝา แล้วรอกากทั้ง) ต้มทุกเช้าได้ยิ่งดี จะช่วยละลายมูกในช่องท้องได้ดี มูกลดลง แก๊สจะลดลงอาการปวดศีรษะก็จะลดลงด้วย

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

**คำก
กสองคำ**
• น้อมคำ อิศรา

เพลงเสรี

...โมบายถ่ายกระทบลบเสียงเศร้า
เพลงแผ่วเบาพลิวโบายโหยลมหวาน
ห้วงภวังค์หยั่งจิตพิณจิครวญ
ปลดโซ่ตรวนล่ามฝันพลันเสรี...

• ชุนน้ำ

ประชาธิปไตยโดยตัวแทน คือ การที่ประชาชนเลือกผู้แทนราษฎรให้ไปทำหน้าที่แทนตัวเองในการออกกฎหมาย แต่งตั้งรัฐบาล ควบคุมดูแลรัฐบาล ตรวจสอบการทำงานของรัฐบาลซึ่งเป็นฝ่ายบริหาร ประชาธิปไตยแบบตัวแทนซึ่งผู้ที่เป็นตัวแทนหรือเป็นผู้แทนราษฎร เมื่อได้รับการเลือกตั้งไปแล้วก็มีอำนาจในการตัดสินใจ แต่ในทางปฏิบัติเมื่อเรามีระบบพรรคการเมือง การตัดสินใจจึงอยู่ที่มติของพรรคการเมือง ยิ่งเรา

ประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วม (Participatory Democracy)

กำหนดให้พรรคการเมืองมีสิทธิที่จะส่งหรือไม่ส่งผู้ใดสมัครรับเลือกตั้ง หรือมีสิทธิที่จะไล่ผู้ใดออกจากพรรคการเมือง และการสมัครรับเลือกตั้งต้องสังกัดพรรคการเมืองมาอย่างน้อย ๙๐ วัน ทั้งไม่สามารถสมัครอิสระได้ โอกาสที่สมาชิกพรรคจะขัดมติของพรรคการเมืองนั้นเป็นไปได้ยากยิ่ง

ถ้าพรรคการเมืองใดมีผู้มีพระคุณต่อพรรคหรือผู้เป็นนายทุนให้พรรคเสียค่าใช้จ่ายให้พรรคจำนวนมาก ย่อมมีสิทธิมีเสียงและสามารถโน้มน้าวผู้บริหารของพรรคให้แสดงความเห็นเป็นไปตามความคิดเห็นของตัวเอง ซึ่งไม่ใช่เสียงส่วนใหญ่ของผู้แทนราษฎรในพรรคนั้นๆ

การเมืองที่มีลักษณะเป็นประชาธิปไตยแบบตัวแทนนับวันจะล้าสมัย นับวันจะต้องถูกทอดทิ้งและไม่สามารถนำมาใช้ได้ในโลกสมัยใหม่ จะเกิดการเมืองที่มีลักษณะแบบใหม่เรียกว่า ประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วมหรือ Participatory Democracy คือ

๑. ทุกคนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ
๒. การร่วมมือเป็นการร่วมมือที่มีเป้าหมายร่วมกัน และมีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน
๓. ข่าวสารต่างๆ จะต้องถูกนำเสนอต่อสาธารณชน
๔. เน้นให้เกิดความเสมอภาคในการแจกจ่ายผลประโยชน์
๕. วิธีการแก้ปัญหาควรเป็นวิธีการเชิญชวนและตกลงกัน
๖. ประชาชนสมัครใจการนำสิ่งที่ตัดสินใจไปแล้วไปปฏิบัติ

ประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วม นั้น คล้ายๆ กับประชาธิปไตยกึ่งโดยตรงซึ่งเป็นระบบดั้งเดิมก่อนที่จะพัฒนามาเป็นประชาธิปไตยแบบตัวแทน ประชาธิปไตยแบบโดยตรงนั้น คือทุกคนมีสิทธิออกเสียงด้วยตัวเอง ไม่ต้องตั้งตัวแทน การแบ่งแยกการตัดสินใจ และการคืนอำนาจการตัดสินใจ เป็นที่มาของการแบ่งกันตัดสินใจ ไม่ว่าจะระดับท้องถิ่น และระดับชาติ ประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วมเกิดขึ้นได้

เพราะปัจจุบันนี้ไม่ใช่ยุคเกษตรกรรมหรืออุตสาหกรรมอีกต่อไปแล้ว แต่เป็นยุคข้อมูลข่าวสารสารสนเทศและความรู้ เมื่อเป็นยุคของข้อมูลข่าวสารและความรู้ สิ่งที่ควบคู่กันคือการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็ว การลดขนาดขององค์กรต่างๆ เพื่อให้กระชับและทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ สินค้าและบริการต่างๆ ที่เกิดขึ้นทั่วโลกต้องใช้ความรู้ที่สลับซับซ้อนมากขึ้น ทุกองค์กรพยายามสร้างรายได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืน และที่เป็นสาเหตุหลักจริงในการเกิดประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วมคือ กระแสโลกาภิวัตน์

ความยุ่งยากไกลาหลและความไม่เข้าใจของบุคคลสองฝ่ายในประเทศเราขณะนี้ ก็เกิดจากที่ฝ่ายหนึ่งยึดมั่นในกติกาประชาธิปไตยแบบตัวแทน ซึ่งเห็นว่าต้องรักษากติกาดังกล่าวไว้เพราะกติกาดังกล่าวมอบอำนาจให้ตัวแทนเป็นผู้ดำเนินการ เมื่อตัวแทนได้รับมอบอำนาจมาแล้ว ตัวแทนต้องดำเนินการตามกฎหมายและระเบียบธรรมเนียมประเพณีที่เคยปฏิบัติกันมา ในขณะที่อีกฝ่ายหนึ่งเห็นว่าประชาธิปไตยไม่ใช่เมื่อมอบหมายไปแล้วจบสิ้นกัน ผู้ที่มอบหมายต้องตรวจสอบติดตามการทำงานของตัวแทน เมื่อไม่เห็นด้วยก็มีสิทธิทักท้วงแสดงความคิดเห็น แต่ก็ถูกท้วงติงว่า ผู้ที่ทักท้วงไม่เห็นด้วยกับตัวแทนนั้นมีจำนวนน้อยกว่าประชากรทั้งหมดที่ใช้สิทธิเลือกตั้ง ฝ่ายที่เห็นว่าควรรักษากฎกติกา ก็ดำเนินการยุบสภาเพื่อให้มีการเลือกตั้งกันใหม่ แต่ประชาชนทั้งประเทศดำเนินการตัดสินใจว่าเห็นด้วยกับฝ่ายใด ซึ่งเป็นไปตามหลักกติกาและรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน

แต่ฝ่ายที่เห็นว่าการเมืองที่มีลักษณะเป็นประชาธิปไตยนั้นต้องเป็นประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วม ฉะนั้นคนหรือประชากรหรือพลเมืองที่จะมีส่วนร่วมนั้นต้องมีความรู้ที่เท่าเทียมกัน

ต้องมีข้อมูลสารสนเทศที่เท่าเทียมกัน กลุ่มดังกล่าวนี้ เห็นว่า ประชาชนบางส่วนไม่มีความรู้ ไม่สามารถประมวลหรือจัดการกับระบบความรู้ จึงไม่สามารถรู้เท่าทัน ถูกหลอกให้หลงใหลในประโยชน์เล็กน้อยและไม่เข้าใจสถานการณ์ที่แท้จริงของประเทศ การตัดสินใจจึงผิดพลาดและคิดว่ากลุ่มของตนเองเป็นผู้ที่รู้เท่าทันและมีความรู้ จึงพยายามที่จะแสดงความรู้ นั้นออกมา เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นผู้เขียนไม่อาจจะชี้ชัดได้ว่า ฝ่ายใดถูก ฝ่ายใดผิด เห็นด้วยกับฝ่ายใดมากน้อยเพียงใด ทั้งสองฝ่ายต่างมีเหตุผลและมุ่งหมายเพื่อประเทศชาติด้วยกันทั้งสิ้น ปีนี้เป็นปีแห่งมหามงคลที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงครองสิริราชสมบัติครบ ๖๐ พรรษา ประชาชนชาวไทยทั้งมวลต้องการให้เกิดความสงบสุขสันติขึ้นบนแผ่นดินนี้ หลายฝ่ายได้เสียสละแนวคิดวิธีการของตนเองหรือเรียกว่า ถอยกันคนละก้าวเพื่อถวายเป็นพระราชกุศล แต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว นับว่าเป็นสิ่งน่าชื่นชมกันอย่างยิ่ง แต่ผู้เขียนก็ยังหวังใจว่าเมื่อเสร็จสิ้นวาระอันเป็นมงคลนี้แล้ว หรือในการเลือกตั้งครั้งหน้าหรือเมื่อมีการปฏิรูปการเมืองตามที่ทุกฝ่ายเห็นด้วยแล้ว เหตุการณ์แบบนี้จะไม่เกิดขึ้นในประเทศไทยอีก

ตราบใดที่คนไทยไม่มีความรู้ที่ใกล้เคียงกัน ช่องว่างระหว่างความรู้ของประชาชนมากเท่าใด ความคิดเห็นที่แตกต่างและก่อให้เกิดความแตกแยกยิ่งมากขึ้นเท่านั้น

กระบวนการจัดการความรู้ นักวิชาการได้แบ่งขั้นตอนจัดการความรู้ไว้หลายขั้นตอนหลักๆ ก็คือว่า ประการหนึ่ง ต้องสร้างความรู้หรือก่อให้เกิดการแสวงหาความรู้ประเทศต้องมีจุดมุ่งหมายเพื่อแสวงหาหรือสร้างความรู้ใหม่ๆ ขึ้นมา สร้างความร่วมมือและปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มคนต่างๆ ให้มีความสัมพันธ์อย่าง

เหนียวแน่นเพื่อถ่ายทอดความรู้ข่าวสารซึ่งกันและกัน

นอกจากสร้างความรู้แล้ว ขั้นตอนต่อไปต้องช่วยกันประมวลความรู้ เพื่อให้ความรู้ดังกล่าวนั้นไปถึงประชาชนอย่างถูกต้องเที่ยงตรง และเป็นไปในแนวทางใกล้เคียงกัน ในความรู้ที่เหมือนกัน เมื่อทุกคนได้รับการตัดสินใจในการนำความรู้ไปใช้หรือนำความรู้ไปตัดสินใจปัญหาแต่ละกรณีก็ย่อมแตกต่างกันได้ ขึ้นอยู่กับความรู้เดิม ประสบการณ์ เซอร์วิญญา จุดมุ่งหมายและวิธีการ แต่กระนั้นก็ตามถ้าคนในประเทศนี้รู้และเข้าใจอะไรที่เหมือนกัน โอกาสที่จะก่อให้เกิดการเผชิญหน้าและแบ่งเป็นฝักเป็นฝ่ายทะเลาะกันจนกระทบกระเทือนต่อความมั่นคงของชาตินั้นย่อมเป็นไปได้น้อยมาก แต่ตราบดีก็ตามถ้าประชาชนแต่ละฝ่ายได้รับข้อมูลและความรู้ที่ไม่เหมือนกันที่ต่างกัน โดยเกิดจากการบิดเบือนตัดต่อแต่งเติมปกปิดหรือมีข้อมูลวงเข้ามา โอกาสที่ประชาชนที่ได้รับข้อมูลที่แตกต่างกันนั้นจะมีความเชื่อและศรัทธาในข้อมูลฝ่ายตนและไม่เห็นด้วยกับข้อมูลฝ่ายตรงข้ามย่อมมีมาก และเมื่อนั้นจะเกิดอันตรายอย่างใหญ่หลวงต่อประเทศของเรา

ผู้เขียนเห็นว่าวิธีแก้ปัญหาระยะยาวในอนาคตเราจำเป็นต้องให้ข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้องแท้จริงแก่ประชาชน ต้องมีองค์กรที่เข้าไปชำระสะสางในเรื่องนี้อย่างชัดเจน ประชาธิปไตยแบบการมีส่วนร่วมจะต้องถูกหยิบยกขึ้นมาพิจารณากันในสังคมนี้ ว่าถึงเวลาแล้วหรือไม่ ประชาธิปไตยแบบตัวแทนแบบเดิมต้องมีการปรับปรุงมิใช่ได้รับการเลือกตั้งมาแล้วจะไปดำเนินการอย่างไรก็ได้ ไม่เกี่ยวกับประชาชนหรือไม่ต้องสอบถามประชาชน หรือเมื่อได้รับการเลือกตั้งแล้วก็ถือว่าจบกัน ประชาธิปไตยมีวันเดียว คือ วันไปเลือกตั้ง ซึ่งเป็นการไม่ถูกต้องอย่างยิ่ง และ

ต่อไปนี้มีผู้ที่มีสิทธิเลือกตั้งเมื่อเลือกตั้งเข้าไปแล้ว ก็จะต้องดำเนินการติดตามตรวจสอบมีส่วนร่วม การลงประชามติที่ดี การแสดงความคิดเห็นโดยสงบโดยเปิดเผยตามภูมิตามความรู้ที่ตนเองมีจะต้องปรากฏขึ้นอย่างเนืองๆ แต่ไม่ใช่กระทำแล้วไปละเมิดสิทธิหรือไปก่อให้เกิดความเดือดร้อนเสียหายแก่บุคคลอื่น เราต้องสอนเรื่องนี้กันอีกมากในสังคมไทย ตราบใดที่เรา ยังไม่ได้จัดการกับองค์ความรู้อย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ กระบวนสื่อมวลชนของรัฐต้องเป็นกลางจริง สื่อมวลชนของเอกชนจะมีหลายหลายสำนัก มีอิสระปราศจากการครอบงำของกลุ่มในคณะใด และต้องมีองค์กรอิสระควบคุมดูแลสื่ออย่างจริงจัง ต้องให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอิสระพร้อมจะผลิตสื่อของตนเอง

การเรียนการสอนนักเรียนนักศึกษาต้องนำเรื่องข้อมูลข่าวสารมาเรียนมาสอนกันเป็นหลักเป็นเกณฑ์ ทุกคนต้องรู้จักวิเคราะห์ข่าวสารที่ได้รับ รู้จักแยกแยะข่าวสาร รู้จักบริโภคนข่าวสาร และเข้าใจพร้อมทั้งเปิดช่องทางให้มีการแพร่กระจายข่าวสารที่ถูกต้องเชื่อถือได้ไปยังสมาชิกคนอื่นๆ ในสังคม เพื่อให้ทุกคนรับรู้รับทราบประเด็นปัญหาของประเทศเหมือนกัน จะได้มีแนวคิดไปในทิศทางเดียวกัน มิใช่ปล่อยให้คนเพียงบางกลุ่มบางเหล่าชักจูงกันไปมา โดยไม่รู้วาทนเองกำลังทำอะไรทำไปทำไม และการกระทำของตนเองและพวกเขาจะส่งผลกระทบต่อประเทศชาติในด้านใดบ้างและจะหาวิธีแก้ไขอย่างไร โดยวิธีใด

ถ้าตราบดีที่ประชาชนชาวไทยไม่มีข้อมูลข่าวสารที่แท้จริงเที่ยงตรง ประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วมไม่อาจที่จะเกิดขึ้นได้ทั้งประเทศคงเกิดแต่เพียงบางส่วนบางกลุ่มก็จะพากันไปขัดแย้งกับอีกบางส่วนบางกลุ่มที่ยึดมั่นระบบประชาธิปไตยแบบตัวแทน

ปิดท้าย

พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บ้านเมือง

เว็บไซต์: www.banmuang.co.th

หนักหัวใคร

ทักษิณคลั่งด่ากราด
ยันตึกขายหุ้นถูกกฎ
อัดไล่ 3 ตัวเวทีกู้ชาติ
มือปยำไม่ออกไม่เลิก

ลึกสุดใจกับรศ.ดร.ไชยันต์ ไชยพร นักบริหารเลือกตั้ง-ต้าน:บอบทักษิณ

ฟ้าสั่งสวรรค์ดอน

ปากเธอยึดกติกาประชาธิปไตย

เป็นธงชัยนำชาติอย่างมาดมั่น
อ้างประโยชน์ประชาชนเป็นสำคัญ

จะสร้างสรรค์สังคมอุดมการณ์

สี่ปีซ่อมสี่ปีสร้างวางแผนไว้

พี่น้องไทยเคลิ้มตามความอาจหาญ

กล้าประกาศกำหนดบทบาทงาน

จึงผันหวานเทใจให้คะแนน

แต่วันนั้นถึงวันนี้...หนีปัญหา

เธอผลิผลลามยุบสภาพลิกพลีวางแผน

ซ้าร้อนร่นรวบรัดเลือกผู้แทน

ซ้าระแค้นคู่ต่อสู้ผู้คะคน

เธอมากเล่ห์หรือยกลฉ้อฉลชาติ

ชิงโอกาสกตขี่พรรคฝ่ายค้าน

สกดกั้นตรวจสอบรัฐบาล

อภิปรายประจานในสภา

กติกากจรยาบรรณแนวพรรคสร้าง

เธอล้มล้างยึดกุมเกือบถ้วนหน้า

กต.เนโกกติกา

บ่อนทำลายประชาธิปไตย

ลิงสมักรพรรคเดียว...ดันทุรัง

โหมกระสือกระทั่งให้อาคัย

เสียงยี่สิบเปอร์เซ็นต์เกณฑ์ปราชัย

ผุดสภาใจักจัญโรจรรโลงชิน

พลังเสียงประชาชนคือเสียงสวรรค์

ฟ้าเลื่อนลั่นประกาศิตให้ "ท-า-ก-สิ-น"

"ลาออก" พันภาระงานแผ่นดิน

เธอพลิกลิ้น... "ลาพัก" เว้นวรรคพลัน